

ALISA MOKOSI DAINUOTI

Deima Kelias

Deima Kelias
Alisa mokosi dainuoti

Romanas

Viršelio nuotrauka – Dainius Dirgėla

Viršelio dizainas – Diana Ramanauskienė

Redaktorė – Lina Poškutė

„Naujo vardo“ elektroninių knygų tekstų [autorių teisės](#) priklauso šių knygų autoriams; visų kitų kūrybinių darbų autorių teisės atitinkamai priklauso šiuos darbus atlikusiems asmenims. Lietuvoje autorių teisės saugomos [Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymo](#).

www.naujasvardas.lt

2015

Romane panaudoti fragmentai iš kino scenarijaus „Alisa mokosi dainuoti“, kurto 2002 kartu su Karoliu Jankumi.

Autorės žodis

Ši istorija gimė prieš daugiau nei dešimt metų. Tuomet dar nebuvo išmaniųjų telefonų nei „Spotify“. Tačiau ir tais senais laikais žmonės sirgo, ėjo į darbą, mylėjo, neapkentė, mirė ir kartais prisikeldavo.

Tai tekstas, ištrauktas iš tamsos. Istoriją rašiau sau nelengvu laiku, išsiskyrusi su Karoliu. Parašius supratau, kad šis keistas kūrinys niekam nereikalingas, nes tais laikais ir elektroninės leidybos nebuvo. Taigi „Alisa“ keliavo iš vieno mano kompiuterio kietojo disko į kitą, kol vieną dieną išdrįsau...

Kas per tuos metus pasikeitė mano gyvenime? Užaugo sūnus Aleksandras, jam dabar 18 (taip, nesugalvojau kito, gražesnio vardo vienam knygos personažų). Mokiausi kovos menų, pradėjau šokti. Baigiau kūno ir judesio terapijos studijas. Ir, žinoma, teberašau scenarijus.

Džiaugiuosi, kad skaitote šitas eilutes. Nuoširdus ačiū Indrai Karklas už palaikymą rašant ir pasakojimą apie balsus. Esu dėkinga „Naujam vardui“ už tai, kad priėmė „Alisą“. Jaučiuosi nesutramdomai laiminga.

Deima Kelias

Leidėjų žodis

Nesantuokinė klasiko Daniilo Charmso (1905-1942) duktė Deima Kelias dovanoja lietuvių skaitytojams gerą humoro dozę – medicininį detektyvą „Alisa mokosi dainuoti“. Nemokantys juoktis gali diskutuoti, ką gi autorė rūkė, mokantys – mėgautis visa humoro skale nuo subtilaus angliško iki grubaus juodojo. Visi kiti privalo knygą perskaityti vien todėl, kad ji gera.

P. S. Autorės kilmė ir vardas suklastoti.

ALISA
MOKOSI
DAINUOTI

Sveiki atvykę į „Raselių“ valstybinę universitetinę ligoninę. Tai didžiausia gydymo įstaiga šalyje. Čia dirbantys aukščiausios kvalifikacijos specialistai taiko pažangiausias gydymo metodus, bendradarbiauja su garsiausiomis užsienio šalių universitetinėmis ligoninėmis, rengia tarptautinius seminarus, dalijasi patirtimi; čia naudojama tik naujausia medicininė įranga. Ligoninėje dažnai rengiamos parodos ir koncertai.

I. PLAUKAI

*

Kol pasiekia savo kabinetą devintame aukšte, dr. Vikšrus suprakaituoja tris kartus. Korpusas turi liftą, tačiau garbusis psichoterapeutas vengia ankštų patalpų. Galėjo rinktis patalpas bet kuriame aukšte, tačiau daktarą liūdino mintis, kad kažkas nuolat vaikščios jam virš galvos. Šiandien ketvirtadienis, tylos diena. Dr. Vikšrus – stambus vyras tankiais juodais plaukais, mėsingomis lūpomis ir plačiu medkirčio veidu – lyg tamsus kalnas stūkso už plataus, pusę kabineto užimančio stalo. Priešais, nutrintame fotelyje iškrypusiais ratukais, nepatogiai susirangiusi Alisa. Niekas per daug nesidomėjo, kiek jai metų. Išvaizda apgaulinga, geriausiu atveju duotum šešiolika. Tiesa ir tai, kad jau seniai Alisa jaučiasi taip, tarsi jai būtų visas šimtas.

Kėdė su trapiąja keleive lėtai, bet užtikrintai slenka durų link. Ligoninės statytojai, kartą pametę gulsčiuoką, taip jo ir nerado. Dr. Vikšrus nežymiu judesiu kilsteli chalato rankovę, atidengdamas tankų žvilgančių plaukų mišką ir masyvų geltono metalo laikrodį, brangią ir naudingą dėkingos pacientės dovaną. Vyras su palengvėjimu pastebi, kad vizito laikas nenumaldomai mažta. Nedrįsta pripažinti net sau pačiam, tačiau ši liesa žmogysta jį erzina. Norėdamas išvengti nemalonios savianalizės perspektyvos, garbusis psichoterapeutas prisiverčia nutraukti užsitęsusią tylą: – Tai kaip jautiesi, Alisa?

Alisa stebi jį iš kito siauro kabineto galo ir nieko nesako. Ne, ji tikrai ima vesti jį iš proto. Jis privalo priversti ją apsiverkti! Ar bent prabilti.

– Na?

Alisos žvilgsnis ima klaidžioti šen bei ten, veltui mėgindamas už ko nors užkliūti. Dr. Vikšrus suraukia tankius antakius ir visu kūnu palinksta į priekį. Alisa nudelbia akis į grindų ornamentą ir ima skaičiuoti pirma rudus langelius, paskui mėlynus, bet jai nelabai sekasi, mintys trūkinėja, kai kurių skaičių Alisa tiesiog nežino, tada ji pakartoja paskutinįjį, paskui eina bet koks kitas skaičius. Tai toks burtas: jei Alisa suskaičiuotų visus rudus ir visus mėlynus langelius teisingai, atsidarytų durys ir įeitų Mama, ir ji išsivestų Alisą Namu. Alisa stengiasi skaičiuoti labai tyliai ir labai greitai, nes tai paslaptis. Bet ji nespėja. Dr. Vikšrus kažką įtaria. Kai mergina galiausiai išgirsta bei suvokia jo klausimą: „Ką veiki?“, ji yra priversta nutraukti savo

skaičiavimus. Viskas veltui, visi du tūkstančiai šeši šimtai trys langeliai: Alisa nusimena, o paskui nutinka kitas baisus dalykas – gelbstint paslaptį jai tenka meluoti.

– Aš – nieko.

Dr. Vikšrus atsilošia ir negudraudamas meta žvilgsnį į blizgantį laikrodį.

– Negali nieko neveikti, – dešinės rankos pirštais jis ima barbenti į stalo paviršių, – visų pirma, tu sėdi, visų antra – kvėpuoji, visų trečia... Visų trečia – tu mane nervini.

Bet Alisos dėmesį jau patraukė dr. Vikšraus žiedas, papuoštas juodu akmeniu. Ten išgraviruotas kažkieno veidas. Alisa įkvėpia oro ir išdrįsta paklausti: – Ar čia velnias?

– Kur?

– Ten. Ant žiedo.

Dr. Vikšrus plačiai išsišiepia, šypsena to nepavadinsi. Alisai keista.

– Kodėl juokiesi?

Daktaras susivaldo. Žiedą puošia šventojo Bazilijaus, ligoninių administracijos globėjo, atvaizdas.

– Juokiuosi, nes tai juokinga.

– Kodėl jūs taip kalbate?

– Kaip „taip“?

– Raktiniais žodžiais.

Akimirką Dr. Vikšrus pagalvoja, ar jam nuleisti viską negirdomis, ar įsižeisti. Bet koku atveju dabar jam tenka atvirai prisipažinti, kad šita kone permatoma, menkutė mergiotė alkano žvėriuko žvilgsniu, jį siutina. Pyktis, žinia, yra galinga jėga. Sau tai priminus, psichoanalitiką aplanko įkvėpimas. Psichoterapeutas mokslų daktaras, universiteto docentas ir „Raselių“ ligoninės Neurologijos skyriaus vadovo pavaduotojas kyla nuo stalo, savo stambiu kūnu visiškai užgoždamas langą, vienintelį mažytį šviesos šaltinį.

– Matau, vaikelį, kad tu kažko nesupranti... Leisk man šį tą paaiškinti. Aš

sėdžiu čia ne todėl, kad šį ankstyvą rytą, kai tarsi pati motina gamta... – jis akimirką pasimėgauja šiuo taikliu ir prasmingu žodžiu junginiu, – taip, būtent, pati motina gamta mus kviečia išeiti į lauką, atsukti veidą saulei ir, paukščiams giedant „Aleliuja“, atlikti porą sveikata stiprinančių kvėpavimo pratimų bei tyra širdimi pasveikinti dar vieną nuostabią dieną, neturėčiau ką veikti...

Jis kukliai nudelbia akis žemyn ir patyli. Alisa laukia, kas bus toliau.

– Priešingai, jaunoji panele. Manęs laukia mano kolegos, manęs laukia miškai ir kloniai, kiškiai, stirnos, galbūt net pats briedis. Bet aš esu čia. Su tavimi. Ar žinai, ar bent gali nuspėti, kodėl?...

Alisa akimirką pagalvoja, paskui naiviai papurto galvą:

– Ne.

Dr. Vikšrus plačiai nusišypso:

– Nes aš noriu tau padėti.

Alisa tyli.

– Mes visi norime tau padėti.

– Ką padėti? – Alisa nesupranta, ką didžioji spinta nori jai pasakyti.

– Padėti pasveikti, padėti išeiti iš čia. Bent sekmadieniais. Juk būtų smagu, ar ne?

Alisai sunku tuo patikėti. Dr. Vikšrus laukia.

– Aš noriu sysio, – pareiškia Alisa.

– Negalima.

Alisa nebežino, ką turėtų sakyti toliau.

– Ką turiu dabar sakyti?

Alisa ima kasytis galvą. Dr. Vikšrus su palengvėjimu atsipučia: jo manymu, vaikų ir šunų kalba tai reiškia: „Aš pasiduodu“.

– Man neramu, – pasako Alisa.

Dr. Vikšraus veidą nušviečia plati nuoširdi šypsena.

– Na va, vaikeliai, šitaip daug geriau.

Jis sugrįžta prie darbo stalo ir, trumpais pirštais suspaudęs parkerį auksine plunksna, pradeda skrebeni savo užrašų knygutėje: „Rugsėjo 26 d. Pacientė prisipažino, kad jai neramu“. Kažin, nuo ko? Nuo vaistų, ar nuo to, kad terapija taip puikiai klostosi?

Alisos akyse kaupiasi ašaros:

– Kartais juokiuosi, juokiuosi, o paskui pradėdu verkti.

– Kodėl?

– Nes jaučiuosi keistai... Nes man viską skauda... Nes nieko nenoriu daryti... Be to, neprisimenu to, ką anksčiau žinojau.

– Ko būtent?

Alisa kelis kartus garsiai sušnirpščia, tuomet žalio megztuko rankove nusivalo ašaras ir pasirodžiusius snarglius. Jos akys raudonos, o mažytis blyškus veidukas išmuštas tamsiomis dėmėmis.

– Negaliu prisiminti jokių linksmų dainelių.

Dr. Vikšrus stebi Alisą pro savo akinių viršų.

– Na, Alisa, galima išgyventi ir be dainelių.

– Ir eilėraščių.

Daktaras grįžta prie savo užrašų:

– Tik pamanyk, kokia tragedija. Aš, pavyzdžiui, ryte nusilaužiau dešinio nykščio nagą. Dabar man labai skauda. Argi galima tai sulyginti?...

Alisa tyliai sutinka, galbūt tai išties nesulyginami dalykai.

– Jei negali kažko atsiminti – užmiršk tai, – užversdamas Alisos bylą pataria psichoterapeutas.

Bet Alisa visai nenori pamiršti to, ko neprisimena!

*

Kiekvieną dieną Alisą aplanko daugybė žmonių. Jie klausinėja, kaip ji jaučiasi, maigo, matuoja, kiša zondus. Mergina klusniai atsakinėja į jų klausimus. Kai ji pavargsta – slepiasi po antklode. Kartą taip gerai pasislėpė, jog seselės dvi dienas jos nerado.

– Panele, prašau jūsų, išlįskite. Aš jums nieko blogo nedarysiu.

Tai skamba įtartinai. Alisa pakelia antklodės kraštą, tiek daug žmonių vienu metu ji dar nėra mačiusi. Ant jos lovos krašto sėdi mažutis pražilęs senučiukas. Iš po neįmanomai storų akinių stiklų į Alisą žvelgia didelės šiltos rudos akys.

– Būkite gera, pakelkite marškinius.

Alisai drovu, kai tiek daug žmonių.

– Tiek to. Nekelkite.

Senukas po Alisos marškiniiais pakiša šaltą stetoskopą ir ima klausytis. Beklausydamas jis vis labiau merkiiasi, merkiiasi... Jam turbūt kokie trys šimtai metų, pagalvoja Alisa. Skaičiuoti ji nemoka, bet trys šimtai turėtų būti daug.

– Profesoriau?

– Hm...hm...

Netikėtai pažadintas senučiukas krūpteli. Kelias sekundes dairosi aplink, iš visų jėgų stengdamasis susigaudyti, kur jis atsidūrė ir kas čia vyksta. Aplink glaudžiu ratu sustoję kolegos suka žvilgsnius šalin ir stengiasi neišsiduoti pastebėję senojo guru pasimetimo.

– Profesoriau, kaip manote, kas jai yra?

– Hm.. Hm...

– Ar tai rimta?

– Sprendimas keblus...

Čia į priekį prasibrauna jaunas dendis akinančiai baltais dantimis.

– Varčiau paskutinį „*Medical Review*“, – jis reikšmingai paglosto menką, tačiau preciziškai prižiūrėtą barzdelę. – Tai toks žurnalas, jei ką. Ten savo straipsnius spausdina geriausi neurologijos ekspertai, eina du kartus per metus, anglų kalba.

Iš vyresnių kolegų žvilgsnių matyti, kad nė vienas jų nėra šio stebuklingo daikto laikęs rankose.

– Patikimas šaltinis.. – nedrąsiai pritaria kažkas iš minios.

– Tai va, visi simptomai verčia manyti, kad tai nervas klajoklis.

– Cha cha cha – nervas klajoklis! Jūs tik paklausykite! Kokia nesąmonė! – Nuščiuvusių gydytojų gretose pasigirsta sveikas „kaimietiškas“ juokas.

– Žurnalą, jūsų žiniai, leidžia Viskonsino universitetas, – jaunas daktaras dažyta barzdele nesiruošia lengvai pasiduoti.

Daktarai prasiskiria ir Alisa pamato neaukštą vyrą imtynininko pečiais.

– Čia akivaizdus poklostinės gerklų stenozės atvejis, – plačiapetis tarsi prieš imtynes grėsmingai gniaužo kumščius. – Rekomenduoju skubų chirurginį įsikišimą.

Alisa lenda po antklode, jai darosi silpna vien nuo minties apie operaciją.

– Panele, nenutiks nieko ypatinga, – tęsia sunkiasvoris, – po vertikalios odos incizijos horizontaliu pjūviu perpjausime žiedinį skydo raištį ir atversime gerklas. Į angą įkišime tracherostominį vamzdelį arba kokį patrauklaus dizaino tušinuką.

– Bet juk jūs... Jūs tikras barbaras! – pasigirsta pasipiktinęs, trūkčiojantis dendžio balsas.

Alisa atgauna viltį, gydytojų bendruomenė laukia spektaklio tęsinio, plačiapetis atlaidžiai šypsosi.

– Tai nervas klajoklis, – spigiu balsu išberia dendis. – Arba lengvos formos tymai!

– Tymai, sakote?...

Plačiapetis grakščiu žingsniu artinasi prie Alisos, tarsi peilį į priekį atkišęs medinį pagaliuką.

– Panele, iškiškite liežuvį.

Alisa nenoriai paklūsta. Plačiapetis pašviečia į jos gerklę žibintuvėliu.

– Jei tai, kolega, tymai, tai pasakykite man, mielas, kur yra spuogai?

Gydytojų gretose pasigirsta nedarnus pritiriamasis šnabždesys. Dendis norėtų prasmegti skradžiai žemės.

– Gal jie pasirodys vėliau?

– Dar prašyčiau atkreipti dėmesį į tai, – plačiapetis mediniu pagaliuku kelis kartus papplekšnoja per Alisos liežuvį.

Visi sukiša galvas į merginos gerklę.

– Kreidinis, – imtynininkas reikšmingai nužvelgia publiką.

Gydytojų bendruomenė neramiai sujuda ir nesąmoningai atsitraukia žingsniu tolėliau.

– Vadinasi, tai maras?...– pasigirsta nedrąsus balsas.

Imtynininkas ima juoktis.

– Cha cha cha... maras... Kur mano priešmarinis kostiumas?... Cha cha cha! Baltų apnašų buvimas tik patvirtina mano anksčiau įvardintą diagnozę. Įdomus faktas yra ir gilūs dantų pėdsakai šoniniame liežuvio paviršiuje bei priekinėje dalyje. Tai liudija apie meridianinius sutrikimus ir slaptas neurozes. Todėl tai, kad pacientė teigia negalinti prisiminti jokių dainelių, manęs visai nestebina. Tai tik liūdna smegenų degradacijos pradžia, bet tai – jau aukštos materijos ir ne mano, kaip jūs sakote, kuklaus kūnų pjaustytojo, sritis.

Alisai pabosta būti išsižiojusiai ir ji kietai sukanda medinį pagaliuką.

– Ė, è! – plačiapetis šaunuolis pabando jėga išlupti pagaliuką lauk iš jos burnos.

Alisa laiko pagaliuką sukandusi tarsi replėmis. Čia sujuda, sukruta visa gydytojų bendruomenė.

– *Voila*, raumenų spazmas. Klasikinis psichosomatinio pobūdžio sutrikimas.

– Ką jūs šnekate! Ar jūs bent akies krašteliu žvilgtelėjote į pacientės ligos

istoriją?... Psichosomatinio pobūdžio sutrikimas po šešių operacijų?

– Ligonė visuomet laiko galvą palenkusi į kairę pusę. Tai gali būti ūminis vidurinės ausies otitas.

– Ir man kairė pacientės ausis atrodo neproporcingai didesnė, patinusi. Jei nebūčiau vidaus ligų specialistė, galėčiau įtarti ausies hematomą...

– Žinau kalną, ant kurio auga tokia šaknis, jog kas tik ją paims į burną, tuoj išsigydys nuo visų ligų ir žaizdų.

– Tai tymai, ji tuoj pasveiks!

– Bet tas kalnas labai toli nuo čia.

– Šaknis? Genų inžinerijos laikais?! Jūs turbūt juokaujate.

– Tai tymai. Tokia mano nuomonė šiuo klausimu.

– Vaistais, vaistais gydyti reikia! Užteks tos homeopatinės šarlatanystės!

– Spindulinė terapija arba mirtis, paminėsite mano žodį.

– Ar man kas gali, po galais paaiškinti, kas čia dedasi? – garsiai paklausia vyriškis, iki tol tykiai stovėjęs prie lango.

Tai Alisos Tėtis. Klausimas greičiau retorinės prigimties, visi konsiliumai merginos diagnozės klausimu baigiasi panašiu chaosu.

*

Keli dalykai, kuriuos apie Alisos Tėtį žmonėms pasakodavo Musė, geriausia Alisos draugė, be jokios atrankos kaupusi informaciją iš visur ir apie viską: A. Alisos Tėtį pažįsta visas miestas.

B. Alisos Tėtis be proto turtingas ir tiek pat įtakingas.

C. Pagal savo metus atrodo neįtikėtinai gerai.

D. Nepaisant to, kad turi dukterį (ligonę) ir buvo kažkada vedęs (kai kas sako, tikrą gražuolę), sklando gandai, kad yra homoseksualus. Gandus skleidžia įsižeidusios miesto merginos ir moterys.

Iš tiesų, jis buvo kartą vedęs. Vėliau daugelį metų stengėsi pamiršti dvi dienas: kai jis sutiko Alisos motiną, ir kai jie išsiskyrė. Pirmoji buvo šlapia spalio diena. Vyko kažkokios panelės gimtadienis, Alisos Tėtis buvo pernelyg girtas, kad atsistotų ir išeitų. Kai pakėlė galvą nuo savo vėmalų pamatė Ją. Suprato, kad įklimpo.

Tačiau kai atėjo išsilaisvinimas, visai tuo nesidžiaugė. Buvo gražus pavasario rytas.

– Dabar jau viskas, – pasakė ji.

Visada buvo neįtikėtinai kategoriška. Ir, kas blogiausia, dažniausiai teisi. Jis pamėgino apsimesti, kad neišgirdo.

– Ką sakei?

Ji patikėjo juo ir, sukaupus paskutines jėgas, padarė tai, kas visada ją erzino, pakartojo: – Man galas. Viskas baigta.

Jis ir pats žinojo, kad viskas baigta, jau seniai viskas buvo baigta.

– Tu pasveiksi.

Liga padarė savo darbą ir dabar, pagalvių apsupty, jis vargiai bepažįsta tą veidą, dar taip neseniai didumą miesto vyrų variusį į neviltį: kai jis ją vedė, miesto šaunuoliams ir garbėtroškoms teko jį stumti į pašamonės užkobrius, iš kur jis išlįsdavo tik pačiuose slapčiausiuose sapnuose, metams bėgant – vis rečiau. Dabar gi nedaug iš jo tebuvo likę: akys ir keistas plaukų vainikas. Kai vis daugiau moterų rinkosi trumpus plaukus, Alisos Mamos plaukai buvo vienu metu ir klasika, ir revoliucija, išimtis ir priminimas kažko labai seno, sukrečiančio iki pat gelmių. Kai ji dar galėjo vaikščioti, jie siekė jos juosmenį, jis nedrįso prisipažinti, bet tokia, iš nugaros, ji jam ir buvo gražiausia; dabar plaukai pynėsi ir vijosi ant patalų, gaubė jos suvargusį veidą tarsi aureolė. Mama buvo tokia geliančiai graži, kokia tik galėjo tokiomis aplinkybėmis būti.

Nė nežvilgtelėjęs į ją žinojo, kaip labai jai dabar skauda. Skubiai atidaręs pirmąjį stalčių, išsiima buteliuką su vaistais, švirksną. Ji sekė jį alkanu žvilgsniu.

– Turi kai ką man pažadėti.

Alisos Tėtį persmelkia negera nuojauta.

– Nevesk moters, kuri būtų negražesnė už mane.

Nors niekada nebuvo davęs jai dingsties nerimauti, tiesa ta, kad jo mylimoji buvo tiek pat pavydi, kiek ir graži.

– Ji turi turėti tokius pat plaukus, kaip mano.

Alisos Tėtis supranta, kad visai įklimpo: na, kas gi gali turėti tokius plaukus?

– Pažadėk man.

– Aš nevesiu.

Alisos Mama tvirtai įsikimba į jo ranką.

– Pažadėk.

Nagai lenda vis giliau. Skauda. Puikiai supranta, kad tai spąstai. Juk jis jai pažadėtų bet ką, kad tik tai padėtų ją bent kiek sulaikyti.

– Gerai, gerai, pažadu. TIK NEMIRK!

– Nebūk juokin...

Iš burnos fontanu plūsteli kraujas. Tai galas. Agonija.

*

Tada dar Alisa nebuvo Alisa. Mama merdėjo visus metus, o mirė per Velykas. Bent jau taip mano Musė. Po laidotuvių visi susigriebė, kad kūdikis, tiesą sakant, dar nė vardo neturi. Paskui Alisa ėmė ir susirgo. Viskas prasidėjo nuo nekalto rytinio krenkštimo. Paskui Alisa ėmė atpylinėti viską, ką gerieji globėjai jai mėgindavo supilti vidun, savo mėgstamą vyšnių kisielių taip pat. Kaip gi auginsi kūdikį, kuris nieko nevalgo? Pasikankinę mėnesį Tėtis ir Senelė išvežė Alisą į ligonę. Nepagalvokite, kad jai čia nepatinka. Geresnius namus Alisai sunku ir įsivaizduoti. Čia visada labai švaru. Net jei ką netyčia sutepi ar apvemi, skubiai ateina koks žmogus ir viską sutvarko.

Senelė aplankė Alisą du kartus. Musė taip sako, bet Alisa tokio fakto neprisimena, matyt, tai buvo labai seniai. Tėtis ateina kartą per mėnesį, dažniausiai trečiadieniais. Nemanyskite, kad dukra jam nerūpi, tiesiog jis labai užsiėmęs žmogus ir turi daug dirbti, kad Alisai nieko netrūktų: nei gražių batelių, nei lėlių, nei suknelių, nei vaistų, nei vitaminų. Alisa labai myli savo

Tėtį, Senelę taip pat. Būtent ji dvylikto gimtadienio proga Alisai atsiuntė tikrą dovaną – didelį siaurą veidrodį įmantriais sidabriniais rėmais. Iš pradžių Alisa veidrodžio labai bijojo, bet paskui jie priprato vienas prie kito. Ir dabar Alisa be jo neįsivaizduoja savo gyvenimo. Kasryt, šeštą valandą pakelta seselės, ji prislenka prie pat lovos krašto, po nugara pasikiša susuktą rankšluostį, pakreipia galvą į kairę pusę, kad geriau matytų, ir stebi savo atvaizdą valandų valandomis, tarsi ten, veidrodyje, būtų visai kita mergina: jos pilkos akys, gražūs, ilgi auksiniai plaukai, net pavydu, kasomis, kuriose daug visokių įdomių spalvotų segtukų, laisvai galėtų apsivyti galvą kelis kartus. Alisa norėtų pasikalbėti su mergaite iš veidrodžio, betneranda tinkamų žodžių, todėl dažniausiai jos tik tylomis tyrinėja viena kitą.

Dar Alisa pažįsta Eritrocitą. Vieną rytą pramerkusi akis Alisa virš savęs pamato kažkieno raudoną veidą, po kaire akimi šviečia šviežia mėlynė. Tas „kažkas“ įdėmiai ją stebi.

– Kas yra?– paklausia Alisa, mėgindama pasikelti ir pasiremti alkūnėmis.

– Žiūriu, ar nenumirei, – ramiai atsako raudonveidis žiūrėdamas Alisai į akis.

Jis, žinoma, truputį meluoja. Žiūri pasilenkęs, nes jam įdomu: ilgi auksiniai plaukai, pilkos akys, tankios blakstienos, ryški burna. Keista mergina.

– Šiaip aš dirbu kitame korpuse, – nusuka žvilgsnį į šalį vaikinas. – Draugė paprašė pakeisti. Laiko egzaminus, kada nors bus gydytoja.

O kol kas, kai sutampa jų budėjimo pamainos, jie vienas kitam kartais padeda atsikratyti profesinio streso procedūrinėje arba personalui skirtuose dušuose. Šito, aišku, mergaitei žinoti nereikia.

– Žinai, tokia aukšta. Blondinė.

– A...

Būsimos daktarės išpūdinga krūtinė, minkštos lūpos ir kietas užpakalis. Dažniausiai, kai tai įsivaizduoja, Eritrocitui iškart atsistoja. Bet ne šiandien. Ta keista mergina...

– Čia galima ore kirvį kabinti, – eidamas prie lango pareiškia jis. – Atidarysiu, jei tu nieko prieš.

Alisa prieš, bet nespėja nė garso ištartį, kai Eritrocitas plačiai atlapoja langą. Ji sulenkia kojas ir užsitempia antklodę iki pat smakro, bijo net kvėptelėti,

kad į plaučius nepatektų mikrobu, kad neperšaltų, kad nepasigautų ispaninio gripo ar kokios kitos baisybės. Atsisukęs nuo lango Eritrocitas mato, kad Alisa ima mėlti.

– Ei, ei... Kvėpuokite, panelyte.

Jis vienu žingsniu atsiduria prie jos ir sugriebęs už pečių stipriai papurto. Alisai nori nenori tenka įkvėpti. Oras neįprastas, per grynas.

– Kas čia per pokštai?

Alisa prikanda lūpą. Šitas Eritrocitas tikras storžievis, bet vis tik kažkuo jis jai patinka. Dar nėra mačiosi tokio susivėlusio tipo. Ji išsitraukia savo knygą ir apsimeta labai užsiėmusia. Tai – labai ypatinga paslapčių knyga, joje Alisa klįjuoja viską, kas patenka jai į rankas: saldainių popieriukus, raides, laikraščių ir žurnalų iškarpas, vaistų instrukcijas. Alisa verčia puslapį po puslapio, veda pirštu tarsi skaitytų. Eritrocitas netoliese pilku skuduru patrina spintelės paviršių.

– Na ką, bus gerai, – Eritrocitas be ceremonijų kyšteli galvą Alisos knygos link. – Kas čia?

– Mano knyga.

– Tu ją parašei?

Alisa tarsi papurto galvą.

– Tu ją skaitai?

Alisa lyg ir linkteli galva.

– O aš turiu draugelį, kuris rašo eilėraščius. Visiškai trenktas, nesuprantu, kodėl jį laiko vidaus ligų skyriuje... Nori išgirsti vakar dienos porciją?

Stengdamasi neišduoti susijaudinimo, Alisa linkteli. Kas gali būti įdomiau už eilėraščių? Ji niekada nepagalvojo, kad kažkas juos rašo. Ir Musė sako, kad jie tiesiog yra. Arba atsiranda kartu su knygomis, arba juos kas nors susapnuoja. Eritrocitas išsiima iš kišenės suglamžytą popiergalį ir perskaito:

Tris naktis, tris dienas

Stoviu ant Jangchi ežero pakrantės

Tik tave, mano meile, regiu.

Alisa net išsižioja iš smalsumo:

– Čia tikras eilėraštis?

– O kaip gi.

Parašė jį vakar, belaukdamas, kol būsimoji daktarė baigs nešioti basonus ir užsuks pas jį, visa kvepianti dezinfekciniu skysčiu. Vakar kūrynys atrodė puikus, šiandien – greičiau juokingas. Kita vertus, galima jausti aiškia senosios kinų poezijos įtaką. Eritrocitas akimirką susimąsto ar tai pliusas, ar eilėraščio trūkumas.

– Kodėl jis stovi ant tos pakrantės?– įdomu Alisai.

– Nežinau, – atsako Eritrocitas.

Tiesą sakant, dabar jis jau gailisi, kad įtraukė tą pakrantę:

– Gal jis ko nors laukia?...

– Ko? – paklausia Alisa.

– Ko, ko... savo meilės, aišku.

– O kas ta meilė? – Alisa nenuleidžia nuo Eritrocito smalsių akių.

– Na, meilė yra, kai du žmonės, tai yra vyras ir moteris, bučiuojasi. – Eritrocitas pasikrapšto pakaušį, tarsi tai padėtų jam geriau galvoti.– Na, taip. Tai yra, kai du žmonės bučiuojasi.

– Ka reiškia „bučiuojasi“?

– Tu ką, rimtai nežinai? – Iš jos naivios veido išraiškos, jis supranta, kad ji tikrai nežino. – Galėčiau tau parodyti, bet nenoriu užsikrėsti.

Iš akių jis suvokia, kad Alisai ši tema įdomi. Jam malonu, kad jo taip atidžiai klausomasi.

– Pasilaižai su kuo nors, pasilaižai, viskas gerai, miela malonu. Endorfinai išsiskyrę, laimės pojūtis nerealus. Kitą rytą atsikeli: svaigsta galva, temperatūra trisdešimt devyni, na, štai, džiauškis visą likusį gyvenimą herpesu, hepatitu B, infekcine mononukleoze ar blyškiaja treponema. O tai, faktiškai,

yra sifilis.

Dabar Alisa supranta, kad bučiuotis yra labai baisu.

– Jei ką įtari, iškart po kontakto reikia praskalauti gleivinę furacilinu arba miromistinu, – pasidalina patirtimi Eritrocitas.

Alisai nebeaišku, kodėl žmonės taip rizikuoja ir vis tiek bučiuojasi. Bet mergina bent jau žino, kuo skiriasi vyrai ir moterys. Moterys nešioja ilgus plaukus ir kartais juos pina į kasas arba susiriša aukštai pakaušyje į kuodelį, arba į palaidą „arklio uodegą“. Arba susibanguoja tokiomis specialiomis žnyplėmis, kaip jai sako Musė – pats išsamiausias ir patikimiausias Alisos žinių šaltinis. Ji pagalvoja, kad labai smagu turėti tris tikras drauges. Tačiau naujosios pažįstamos šukuosena labai keista, kasos – kaip neklusnios gyvatės.

– Ar tu mergaitė? – atsargiai paklausia ji.

– Aišku, kad ne! – Jo balsas net užlūžta iš pasipiktinimo. – Ar tu visai kvaila?

– O kodėl tu tuomet nešioji kasas? – nepasimeta Alisa.

– Nes man taip gražu. Ir čia visai ne kasos, tavo žiniai, o dredai, – jis išdidžiai išpūčia krūtinę. – Aš vyras, jei ką.

Alisai patinka žodis „vyras“. Ir ji nusprendžia būti vyru.

– Tada ir aš būsiu vyras.

– Net nežinau, ar taip galima, – Eritrocitas nusišypso, žvilgteli į savo laikrodį. – Man jau laikas. Lik sveika. Tik būk gera, niekam nepasakok apie tą eilėrašį. Žinai, mano draugas labai jautriai į viską reaguoja.

Alisa linkteli, geriausiai iš visų dalykų ji moka saugoti paslaptis. Tuomet atsitinka dar vienas labai džiugus dalykas. Nusprendęs, kad jo eilėraštis tikras mėšlas, Eritrocitas perplėšia jį ir išmeta į šiukšlių dėžę. Po trijų valandų atkaklių pastangų Alisai pavyksta pasiekti šiukšliadėžę ir išsitraukti išmestus skutus. Vienoje pusėje ji randa riebiu pieštuku prikerverzotas eiles, kitoje – kažkokius keistus paveikslukus. Įdomus tipas tas Eritrocitas. Alisa išlygina skiautes ir kruopščiai suklijuoja lipnia juostele. Tada įsideda trofėjų į savo brangiąją knygą. Taip Alisos kolekcija pasipildo jaudinančiu eilėraščiu apie kažką, laukiantį kažko ant Jangchi ežero pakrantės, užrašytu vidinėje prezervatyvo pakuotės pusėje.

*

Išėjęs iš Alisos palatos Eritrocitas lygiai aštuonias valandas neranda sau ramybės.

Kas man darosi? Gal aš susirgau? Kas ji tokia? Ar aš jai patikau? Ko aš noriu? Aš noriu numirti? Ar aš noriu gyventi sveikai ir laimingai?... Visiška nesąmonė. Tai neįmanoma. Kas su manim darosi? Nejaugi?... Įsimylėjau? Meilė yra nesąmonė. Kelias į pragarą. Myliu myliu myliu. O Dieve, atrodo, įklimpau.

Paskui Eritrocitas nusprendžia parašyti pirmąjį savo gyvenime ne eilėrašį. Tačiau kaip tai daryti, jis neturi žalio supratimo, todėl nusprendžia pasitarti su meilės laišku rašymo ekspertu Arnoldu, ištisą šildymo sezoną paprastai praleidžiančiu gastroenterologijos ir dietologijos skyriuje.

Laiškų rašymo meną Arnoldas kelis dešimtmečius tobulino šalies ir užsienio kalėjimuose. Esant tinkamai nuotakai jų parašydavo po dvidešimt penkis. Keli jų, prasidedantys: „Didžiai sujaudintas skubu pranešti“ ir „Gerbiama ponija, tūkstantį kartų prašau man atleisti“, buvo nepelnytai priskirti liaudies kūrybai. Perrašyti per kalkę jie ir šiandien užtikrintai jaudino žudikų, vagių ir prievartautojų sužadėtines. O pelno Arnoldui nenešė. Jam taip pat priklausė sparnuotosios frazės: „Mylėsiu tave amžinai, o gal ir dar ilgiau“ bei „Aš nekaltas“. Šiuo metu didysis laišku rašytojas išgyveno kūrybinę krizę ir, stebėdamas spartų mobiliųjų telekomunikacijų rinkos augimą, skausmingai svarstė apie galimybę persikvalifikuoti į SMS meilužius (kokia konkurencija, kokie nepatogūs mygtukai, koks mažas net pats didžiausias ekranas!). Sau buvo pažadėjęs daugiau neprisiliesti prie tuščio popieriaus lapo, tačiau, pamatęs Eritocito sutrikimą, sentimentalusis ponas susigraudino. Išsitraukė ypatingiems atvejams skirtą blonknotą dirbtinės odos viršeliais, nugvelbtą iš palatos kaimyno, paseilino iš vaikų žaidimo kambario išsineštą pieštuką ir nėrė į kūrybą. Taip gimė pirmasis Eritocito laiškas nepažįstamajai, kurio eiliškumas, atsižvelgus į aukščiau paminėtas aplinkybes, kelia šiokių tokių klausimų: Gegužės vienuolika, antra valanda nakties, ~~Gasterontologijos~~ Širdies ligų skyrius Mieloji, skaisčioji mano, rašau jums didžiai susijaudines ir sujaudintas to, kas šendien man nutiko. O nutiko mano personai ne belekas. AŠ ISYMYLĖJAU! Dovanokyte už tokį tiesmuką atvirumą, tačiau ar yra prasmė man ta fakta nuo jusū slėpti? Jus tarsi uraganas pasirodėte iš niekur ir galinga banga išplovėte pagrinda iš po mano vargšiu kojū. Esu keistoje būsenoje. Noriu šaukti, garsiai juoktis, noriu apkabinti visą pasaulį. Aš noriu visiems parodyti, koks jis yra gražus! O taip pat man norisi išdaušti pora aklinai užkaltū langų ir su savim išsivesti visus net pačius beviltiškiausius

ligonius į lauka, kur ka tik išaušo žvarbus ir ankstyvas pavasario rytas. Na ir kas, kad oro temperatūra minus, na ir kas, kad jų silpnos kojos ir pluonos pyžamos. Pusė jų gali tokio šoko ir neišgyventi, bet ar tai svarbu? Ar tai svarbiau už ikvėpta pavasarini meilės oro gurkšni, už po ilgū kančiu metu patirta valiūkiška švelne pavsarinio vėjo glamone?... Ar aš jum simpatingas? Ar aš jums patinku? Kas liečia mane, tai kenčiu ir esu laimingas vienu metu! Noriu dainuoti kartu su nebyliais linksmas miuziklu dainas, noriu žiūrėti iki ryto indiškus filmus su aklaisiais, noriu galinėtis su berankiais ir patikėti savo slapčiausius jausmus ištiktiems komos, noriu iki paryčių diskutuoti su kurčiaisiais apie tai, kaip kalasi gležnas bergamoto žiedelis...Buvau kupinas jėgu, savimi pasitikintis vyras, ~~nestėpsim~~ nestokojęs moterū beigi draugiu dėmesio, o kas esu dabar? ~~Be jusū aš niekas.~~ Be jusū man gyvenimas nemielas, ir tas pavasaris už lango man visai nepatinka. Ar girdite, kaip linksmai už lango gieda žvirbliukai? Kaip burkuoja pilkieji balandžiai?... Visi poromis, net tie niekšai tarakonai. Galbūt todėl ir mano širdis bei visi kiti kūno audiniai veržte veržiasi link jusū. Šytas patyrtas galyngas jausmas mane tuoj išves iš proto. Ne tik mano protas krinka, bet ir visa endokrinine sistema sutriko (gal kartais žinote, kam reikia kriogeninio aparato? ~~beveik~~ ~~nenaudotas~~ naujas, japoniškas) Ach, aš per daug skubu.. Skubu gyventi kaip kartais sako mama. Žynoma suprantu, kad man nevalia šitaip kalbėti su tokia kaip jus. Jusū padėtis čia tokia iškyrtinė, o aš toks nekorektiškas, juk mano praščiokiška kilmė nesuteikia man net mažutėlės vilties. Kas, kad turiu moksliskai skambančią pravardę. Aš tik paprastas sanitaras. Net svajoti man apie jus šventvagiška. Tai ką gi man daryti?... Uždrauskite man jus matyti. Išraukite mane kaip supuvusį dantį, ne, verčiau išoperuokite kaip svetimkuni auglį, nes pats aš negaliu to padaryti. Mano chirurginiai instrumentai išsibarstė, kol as juos surinksiu šis nuodas bus beviltiskai pasklides po visa mano nuodeminga kuna. (dar turiu fondus kamerą ir argoninį lazerį, pigiai). ~~Nevalia, Nevalia, Nevalia !!!... O Dieve Panele Švenčiausioji...~~ Jaučiu, kad esame gimyningos sielos. Tik man rodos jus vengiat manes ir pati galbut to nenoredama bėgate nuo manes. Susimyldama greicau atsakykit kodel? Ar tai padoru ar tiesiog neišpasakytas moteriškas apdairumas? Kodel jus verčiate mane vysą laika kenteti? Juk mes abu tokie jauni, perspektyvus! Nesuteršti mūsų jausmai kilnus, tikslai ir troškimai vienodi. Neleiskime kad mūsų skaidrus jausmai butu istrempti i prozektoriuma it pakasti šalnos gležni žiedelei... ~~Mieloji mano skriskime iš čia toli, toli kur mus nunes musu svajones, kur atrasime prarasta rojų.~~ Ne geriau niekur neskriskime nusipirkime miske namely geriau gyvenkime iki senatves tankmeje kartu susikibe rankomis mes vaiksčiotume po miška išmoktume paukščių kalba, pažintume barsuko snopavima ir vienas kyta, rankomis gaudytume žuvis. Jei namely pirkti bus per brangu, aš pastatysiu jums rūmus iš sausų šakū ir lapū. Nesigasdinkite nepatogumu, ten bus šviesu ir šilta. O vakarais niekur

neišeidami iš savo meilės lizdelio reguliariai galėsime klausytis kaip groja žalieji žiogeliai ir varlės jiems pritaria. Štai kur nuneša laukinės fantazijos, štai ka reiškia tukstantis bemiegiu naktū!... Beje čia, ligoninėja aš užimu pakankamai aukštas pareigas, bukite rami mums ir musu palikuonims nieko netruks. Jei tik jus sutiksime su mano pasiūlymu kuo greičiau susitikti. Jei ne, manes laukia neaiški ateitis. Nes jaučiu, jog greitai neatlaikys mano visos sistemos, o taip pat konkorežinė liauka.

Taip jau išpuolė, kad pamaina baigesi, man nevalia čia daugiau buti, bėgu.

Jusu ištikimas tarnas, meilės vergas ir nepataisomas romantikas

Erytroцитas.

Padėjęs tašką Arnoldas nuo kaktos nusivalo prakaitą.

– Šedevras.

– Ačiū, labai padėjote, Arnoldai. – Eritroцитas jaučiasi be galo be krašto laimingas.

– Žynau, žynau, – numoja ranka senasis vagis. – Laiškų rašymas reikalauja subtylaus moterų psichologijos ir fiziologijos išmanymo. Aišku, jei nori, kad tavo išrinktosios šyrdis palinktų tavęsp.

– Žinoma, – greitai sutinka Eritroцитas.

– Vienintelė bėda, kad nežinau, kaip rašyti „romantikas“ ar „romantikas“.

– Hm... Ir aš nežinau, – gūžteli pečiais Arnoldas. – Gal ko paklaust ar į žodyną pažiūrėti?

– Tu ką, pretenduoji į lituanistus? – įsižeidžia Arnoldas.

– Aišku, ne. Atsiprašau, – mažiausiai Eritroцитas nori susipykti su laiškų Maestro.

– Nu tai čiupk laišką ir eik, – paragina Arnoldas. – Žinok, viena kyta atsitiktinė rašybos klaida įtakos jausmams neturi.

Eritroцитas dar sykį padėkoja Arnoldui už pagalbą. Grįžta į savo skyrių, patenkintas tris valandas nešioja laišką prie širdies. Paryčiai išsiima jį ir dar

kartą perskaito. Dabar ji apninka abejonės. Prie ko čia konkorežinė liauka? O namelis iš lapų?... Tik iš didelės pagarbos senojo vagies gyvenimiškai išminčiai neišmeta rašinio į atliekų konteinerį. Ima į rankas pieštuką. Galvoja, kiek daug norėtų pasakyti ir paklausti tos merginos iš 496 palatos. Norėtų papasakoti apie save, norėtų, kad ji žinotų, kodėl jo pusė veido tokia raudona, norėtų papasakoti apie savo namus, mamą ir tėvą, apie tai, kaip keliavo iš mokyklos į mokyklą, ir kaip visur paskui ją vilkosi skandalų šleifas. Norėtų viską sužinoti apie ją, norėtų švelniai paprašyti jo neatstumti ir leisti parodyti, kaip stipriai jis moka mylėti, to nė pats nežinojo, bet dabar jaučia ir tai yra vienintelis tikras dalykas pasaulyje. Nenorėtų tos merginos išgąsdinti ar įskaudinti. Atšipusiu pieštuku Eritrocitas parašo: Koks tavo vardas?

Čia žodžiai baigiasi. Išsekintas abejonių Eritrocitas griūna į siaurą ir kietą budėtojų lovą ir užmiega. Jis sapnuoja, kaip, pasipuošęs žaliu kostiumu su raudonu gvazdiku atlake, sutinka kažkokį vyrą, jį mato pirmą kartą gyvenime. Vyriškis maloniai šypsosi savo baltais pavydėtinais sveikais dantimis. Eritrocitas prisipažįsta, kad labai myli jo dukterį ir paprašo jos rankos. Vyriškio veidas niukiasi, jis čiumpa Eritrocitą į glėbį ir mikliai parverčia ant žemės. Jie grumiasi tylėdami, iš visų jėgų. Eritrocitas greitai gauna mėlynę po antra akimi ir smūgį iš apačios į žandikaulį, dar vadinamą „krikštoliniu“, tokia ta kūno dalis yra trapi ir pažeidžiama.

*

Kažkoks nevykėlis mažiausiai metus neplautais plaukais, raudonu kaip vėžys veidu, pamušta kaire akimi, žaliu švarku su atlake prisegtu plastmasiniu gvazdiku, ateina į Alisos Tėčio sapną ir pareiškia, kad be proto myli Alisą ir nori ją vesti. Alisos Tėtis atsibunda išpiltas šalto prakaito. Tada nusprendžia, kad delsti nebėra ko.

Kai prie metalinių Alisos Senelės vilos vartų sustoja jos vienintelio sūnaus, Alisos Tėčio, kabrioletas, mainantis spalvas kaip chameleonas, senoji pagalvoja, kad jai vaidenasi. Kol Alisos Tėtis kyla laiptais, Alisos Senelė spėja paslėpti savo nuostabą ir šešių karatų deimantą, šviežiausią savo kolekcijos eksponatą, kurį šią saulėtą, ramią ir taikią pavasario popietę kaip tik ruošėsi atidžiau apžiūrėti dienos šviesoje.

„O jis padoriai pastorėjo“, pastebi sau senoji ponija.

„Sena ragana. Niekada manęs nemylėjo“, karčiai pagalvoja Alisos Tėtis, išvydęs savo motiną visoje jos karališkoje didybėje.

– Tai grįžai.

– Grįžau.

Nelengva pradėti pokalbį po penkiolikos metų tylos.

– Aš noriu vesti, – pareiškia Alisos Tėtis.

„Bent jau aišku, kad jis ne gėjus“, bando įžvelgti teigiamą reikalo pusę Senelė.

„Bent jau nebeįtarinės, kad aš gėjus“, bando pakelti sau nuotaiką Alisos Tėvas. Kad nebūtų taip sunku tylėti, iš vidinės švarko kišenės išsitraukia cigarą.

– Ar žinai, kaip tai nesveika? – Senelė už nugaros paslėpta ranka stengiasi tyliai užstumti stalčių su brangenybėmis ir vertybiniais popieriais.

– Koks skirtumas, sveika ar nesveika.

– Skirtumas didelis: arba tai yra sveika, arba ne, – senoji stumteli stalčių užpakaliu. – Aš esu tavo Motina. Ir man nepatinka, kad tu sau kenki. Noriu, kad žinotum. Man tai nepatinka.

– Gerai, žinosiu.

Kurį laiką abu tyli.

– Aš noriu vesti Alisą, – vienu atsikvėpimu pasako Alisos Tėtis ir išpučia baltą dūmų debesį.

– Dabar tai jau tikrai pasaulio pabaiga, – tik tiek tegali išstarti Alisos Senelė.

Akimirką pagalvoja, gal jai vertėtų suvaidinti infarkto priepuolį. Bet paskui nusprendžia, kad tai sūnui pražuvėliui nepadarys jokio įspūdžio, todėl irgi išsitraukia cigarą.

– Kodėl man tai sakai?

– Nes tu mano motina. Noriu, kad sužinotum pirmoji.

Abu tylėdami pučia balsvus dūmų kamuolius. Greitai dūmų rūkas taip sutirštėja, kad jie nebemato vienas kito, „Gal taip ir geriau“, pagalvoja Alisos Tėtis. Keisto impulso pagautas, nusprendžia pasiteisinti: – Mano metų

vyras negali gyventi be moters. Joks vyras to neištvertų.

– O kaip gi Jėzus?– nesiruošia pasiduoti senoji.

Alisos Tėtis padidina dūmų debesies tirštumą kokius tris kartus.

– Jos rankos kaip motinos. Ir akys. Ir lūpos. Ir nosis. Ir ausys. Taip, mažos, gražios, į viršų šiek tiek smailėjančios ausytės... Ir plaukai.

– Tu beprotis.

– Ji gyva motina.

Senoji sau pasižymi, kad ir mirusi marti nepalieka jo sūnaus ramybėje. Ot, kalė!

– Kitos tokio gražumo niekur negaliu rasti.

Senelė ima suvokti, kad jos sūnus kalba visai rimtai.

– Dievas draudžia vesti dukterį.

– Bus taip, kaip sakau.

– Iš tokios nuodėmės nelauk nieko gero.

– Man nerūpi, ką tu manai.

– Dar yra vaikų teisių apsaugos tarnyba.

Alisos Tėtis atsistoja.

– Ir policija!

– Tik pabandyk apie tai kam nors prasitarti, – pasako ir apsisukęs palieka Alisos Senelės apartamentus.

*

Likus viena senoji stačiai pasiunta. Visų pirma, sugadintas puikus rytas. Visų antra, naujienos iš tų, kurių prasmės ir pasekmių iš karto gali ir nesuvokti. Akivaizdu, kad jos vienintelis sūnus ne tik nebijo nei dangaus, nei pragaro, bet ir absoliučiai negerbia savo motinos. Jam, matote, vesti prireikė. Ką,

negali palaukti, kol senoji numirs, o tada jau elgtis kaip tinkamas? Alisos Senelė mintyse perdėlioja testamentą, neįtikėtinai dailia ir taisyklinga rašysena užrašų knygutėje pasižymi, kad turi kuo greičiau pasimatyti su advokatu. Išsitraukia savo brangenybių skrynią ir pratupi prie jo kelias valandas, taip malšindama netikėto vizito sukeltą stresą, paskui jos galvoje pradeda suktis daugybė kitų minčių.

Ačiū Dievui, jis vis tik nėra gėjus... Ta mergaitė dar visai vaikas. Kur tai matyta?! Ji – jo duktė! Jis – mano sūnus! Tokia gėda. Ir už ką man visa tai? Kaip dabar man ramiai vykti į aukcioną? Kaip žiūrėti žmonėms į akis? Ne, aš visai sutrikus. Reikia kažką daryti. Reikia kažką daryti. Turiu kažką daryti!

Senelė įtemptai mąsto, ką ji gali nuveikti savo ir mylimos anūkės labui. Ji, žinoma, tučtuojau susisieks su savo gydytoju. Savaitės reabilitacija Ajurvedos centre irgi nepamaisys. Tada ji pagrobs Alisą ir išveš ją į užsienį. Taip, būtent taip ji ir pasiels. Bet pala, ką ji ten darys vienui viena su sergančiu vaiku? Ji myli Alisą, nėra jokių abejonių, bet vis dėlto, ar turėtų taip aukotis? Juk, nors ir amžiuje, yra dar visai patraukli moteris, mano Senelė. Sukviesti žurnalistus ir viską jiems papasakoti. Mintis artima jos artistiškai, publiką mėgstančiai natūrai, tačiau, geriau pagalvojus, po pirmų publikacijų ir pasirodymų TV laidose, šešėlis kris ir ant jos, šiaip ar taip, vienos medžio šakos, paskui, žiūrėk, ir Mokesčių inspekcija pasibels į duris, o to senoji nieku gyvu negali sau leisti. Tai gal geriau būtų parašyti laišką Popiežiui? Popiežius yra šventas žmogus, jis supras tokią delikačią situaciją, gal savo ypatinguoju būdu paprašys Dievo pagalbos. Visi žmonės lygūs, tas tiesa, bet daugiau teorinė, nes jei „danguje, kaip ir žemėje“, tai, vadinasi, gali būti atsižvelgta į hierarchiją, o Popiežius vis arčiau Dievo nei koks kitas žmogelis; galiausiai ji net gali paprašyti jo audiencijos, gal jis jai ką patartų. Senelė pasipuoštų savo juodojo atlaso suknia pūstomis rankovėmis, nauja skrybele, ažūrinėmis pirštinais ir kukliu rubinų kolje – grožį supranta ir mėgsta visi, ypač katalikų Bažnyčioje. Senelė jau mato save pamaldžiai sudėjusių rankas ir bučiuojančią Jo ekselencijos žiedą. Čia netikėtai jai į galvą šauna viena praktiška mintis.

*

Kai pro palatos duris įvažiuoja Senelė, Alisa iš netikėtumo net žagteli.

– Sveika, širdele.

– Laba diena.

– *Ar manęs nepažįsti?*

– *Ne...*

– *Aš – tavo Senelė.*

– *Senelė?...*

– *Važiavau pro šalį, galvoju, užsuksiu, pasižiūrėsiu, kaip mano Angelėlis gyvena. Na, pasakok, kaip tau sekasi?*

Alisa nespėja nė išsižioti.

– *Nori, pašukuosiu tave? – nekantrauja Senelė.*

– *Ne, – Alisai nepatinka, kai kas liečia jos plaukus.*

– *Na, nebūk tokia užsispyrusi, – Senelė papučia lūpas. – O gal jau nebemyli savo Senelės?*

– *Tiesą sakant, nežinau, – Alisa sutrikusi.*

Koks keistas ir stiprus Senelės kvapas, pagalvoja Alisa, bandydama šiek tiek nuo jos atšlyti.

– *Tu gi žinai, Aukseli, kokia aš užsiėmusi. Tie seminarai, konferencijos... Eikš, mieloji, pašukuosiu, – įkalbinėja Senelė. – Žiūrėk, ką tau duosiu!*

Senelė išsitraukia ilgą geltoną kaspinę.

Kiek pamąsčiusi Alisa nusprendžia, kad geriau retai pasirodanti senelė, nei jokios. Senelė suima į delnus Alisos kasas.

– *Oho, kokios! – neišlaiko nenusistebėjusi.*

Alisos plaukai tankūs, sunkūs.

– *Klausyk, brangioji, o jei mes imtume ir šiek tiek juos patrumpintume?*

– *Kaip tai?*

– *Vos vos, tik pačius galiukus.*

– *Reikia Tėčio paklausti.*

– O kam mums jo klausti? Ką, mes pačios nieko negalime nutarti?

– Na, net nežinau...

– Žinok, taip labai madinga. Visi dabar tik kerpasi, tik kerpasi.

– Na, jei visi... Tai ir aš noriu.

– Va čia tai mano mergaitė! Kur žirklys?

– Neturiu.

– Kodėl?

– Man negalima.

– Vargšas vaikelis!...

Iš talpaus krokodilo odos rankinuko Senelė išsitraukia manikiūrines žirklytes.

Sugriebia Alisos plaukus.

– Ai.

– Kas yra?

– Skauda, Senele.

– Nori būti graži?

– Labai noriu.

– Tai pakentėk.

Alisa sukanda dantis, dėl grožio ji tikrai gali pakentėti.

– Ar aš būsiu kaip visi?

– Žinoma!

Alisa tiki Senele.

– Senele, ką darai?

Senelė skuba kiek tik gali.

– Ir čia šiek tiek patrumpinsiu, kad nelįstų į akis.

Alisa džiaugiasi, kad turi tokią išmintingą Senelę, kuri moka kirpti plaukus ir žino, kas madinga, o kas ne. Galbūt Senelė net galėtų pamokyti ją skaityti ir vien nuo tos minties Alisą užlieja maloni šiluma. Tuomet Alisa galėtų suprasti knygas be paveikslukų ir jai nereikėtų klausti kitų žmonių visokiausių dalykų.

Aišku, pamokyti skaityti Alisą galėtų ir Tėtis. Jis ją sodina ant kelių, glosto ir vadina „Mano Mažoji Princesė“. Jis ja rūpinasi, jai viską perka. O jei jam tenka kažkur bent trumpam išvažiuoti, jis visada grįžta ir atneša jai dovanų. Alisa myli savo Tėtį, tačiau paskutiniu metu, kažkodėl, kai jis pasirodo jos palatoje, jai darosi kažkaip nejauku, ji nori kur nors pasislėpti, o geriausiai slėptis yra po antklode, juk ten tamsu ir tavęs niekas nemato.

Alisa išgirsta Tėčio žingsnius, tačiau pasislėpti nespėja. Tėtis plačiai šypsodamasis laiko rankose naują didelę spalvotą knygą su paveikslėliais: – Alisa, žiūrėk ką tur...

Jis nebaigia sakyti, nes pamato Alisos galvą. Alisos plaukai be gailėsčio nurėžti iki pat šaknų. Negana to, nudažyti bjauria juoda spalva. Tėčiui užima kvapą.

– Kaip?!... Kaip tu drįsai?!

Alisa nesupranta, kodėl jis taip garsiai kalba ir visai nesidžiaugia tuo, ką mato.

– Tu, tu!

Garsiai riaumodamas Tėtukas šoka ant Alisos. Per įsiutusio Tėčio petį Alisa mato Senelę, kuri tarsi milžiniška juoda pelė tupi ant spintos. Senelė gudriai šypsosi savo porcelianinių dantų pilna burna ir iš pačios palubės mojuoja Alisai ilgu geltonu kaspinu.

Taip Alisa neteko savo gražiųjų plaukų. Ir visai jie nenuslinko. O skarelę ji nešioja todėl, kad jai taip patinka. Ir turi ji jų dvi. Vieną jai padovanojo slaugė Onutė, ant jos parašyta „balsuok už LSDP“, kitą palatoje netyčia paliko „Klounai be sienu“.

II. PABĖGIMAS

*

Dr. Vikšraus kabinete šią ketvirtadienio popietę susirinkę trise. Ponas daktaras, Alisos Tėtis ir Alisos Mama, gyvut gyvutėlė. Šalia savo išpūdingo vyro ji atrodo dar smulkesnė, dar pilkesnė. Blankios akys, verksmingas veidas, jame penkiomis raukšlėmis įrašytas klausimas: „Už ką, Dieve, mane baudi?“. Tai miela išorė. Viduje liepsnoja ugnis: „Jei leistum, Dieve, tau patarti, rekomenduočiau visą sąrašą asmenų, daug vertesnių tavo rūstybės“. Sąrašo viršūnėje figūruotų Alisos Tėtis, žinoma.

Dr. Vikšrus rauda, įtartum, su tikru pasimėgavimu. Alisos tėvai, sukrestai šio nesuprantamo reginio, bijo net pajudėti, pagarbiai laukia. Pagaliau, garsiai sukukčiojęs, dr. Vikšrus giliai įkvepia ir iškvepia. Tuomet tarsi mostelėjęs nematomai dirigento lazdelei, ašaros išsenka. Ką tik kamuotas didžiausio sielvarto, daktaras guviai žvalgosi aplink, tarsi gerai naktį išmiegojęs kūdikėlis.

– Graži diena, – taria jis, sučepsėjęs mėsingomis drėgnomis lūpomis.

– Visiškai su jumis sutinku, – skuba pritarti Alisos Tėtis.

– Man tiesiog reikia kartais išsiverkti.

– Visiškai jus suprantu, – palinksta į priekį Alisos Tėtis.

– Labai tuo abejoju.

Alisos Tėtis nuleidžia akis į šachmatines kabineto grindis. Dabar mažiausiai jis norėtų asmeninio dėmesio. Tačiau dr. Vikšrus, atrodo, nori jį šiandieną pamokyti.

– Neįmanoma suprasti kito žmogaus, – dr. Vikšro tamsiose akyse blyksteli svajingos ugnelės.– Jūs negalite suprasti manęs, aš nesuprantu jūsų. Tai elementu.

– Na, žinoma, žinoma... – Alisos Tėčio veide pasirodo sutrikusi šypsena.

Dr. Vikšrus patenkintas sau patvirtina, kad ir šio pasaulio galingieji viso labo tėra silpni žmonės, už savo sėkmę turintys dėkoti atsitiktinumui.

– Kaip gi galima suprasti kitą žmogų?... – suniurna Alisos Tėtis, jausdamas nebylų šalia sėdinčios žmonos raginimą bet kokia kaina palaikyti pokalbį.

Šiame kabinete galingo koncerno vadovas jaučiasi taip, tarsi būtų prievartaujamas. Tai labai keistas jausmas. Kažkur viduje ima tvenktis pyktis. Ko tas daktariūkštis taip įdėmiai į jį spokso?

– Pasikviečiau jus, žinoma, pakalbėti ne apie tai, – keičia pokalbio kryptį dr. Vikšrus.

Vis tik pastovios solidžios įplaukos ne tik į tuštoką ligoninės biudžetą, bet ir į asmeninę daktaro kišenę, nėra niekai. Taigi ta susitraukusi pataloginė melagė ir fantazuotoja Alisa visiems reikalinga kaip vanduo auksinei žuvelei.

– Būsiu su jumis atviras, – kuo gilesniu balsu prataria dr. Vikšrus. – Man neramu.

Alisos Mama pakelia į daktarą ašarotas akis.

– Mano pacientė, jūsų duktė Alisa, tvirtina, kad žymės ant jos kaklo atsirado, kai jūs, – psichoterapeutas reikšmingai pasižiūri į Alisos Tėtį, – puolėte ją smaugti.

Tėvas susiima rankomis už galvos. Jo žmonos akys sausėja ir ima merktis, veidas ištįsta, paskui susitraukia ir tokia nuožmiame nesimpatiškame stovyje suakmenėja.

– Ji tvirtina, kad jūs norite ją vesti, – dr. Vikšrus nemato būtinybės kalbėti užuominomis.

– O Dieve! – prataria Tėvas.

– Nauja melo porcija! – pritaria Alisos Motina.

– Galima tai būtų pavadinti ir fantazija, jei jums nuo to lengviau, – dalykiškai įsiterpia dr. Vikšrus.

– Ji – pabaisa! – pratrūksta rūstybe Alisos Motina.

Aha, pasirodo, ir ši tyli pamaldi pelytė moka pykti.

– Kodėl ji visada meluoja?! Kodėl ji mus šmeižia? Ką mes jai blogo padarėme?!

– Nurimkite, ponija, tuojau viską išsiaiškinsime, – taria Dr. Vikšras. – Aš – tik senas jūsų šeimos draugas, kita vertus, man reikia žinoti tiesą.

O kas yra tiesa? Iki devynerių metų Alisa buvo vaikas kaip vaikas. O paskui vieną dieną ėmė ir viskas pasikeitė. Nusikirpo plaukus, prasivėrė šešias skylės, ėmė bėgti iš namų. Ji dažnai būna pikta ir suirzusi. Meluoja apsisukusi. Ten, kur reikia, ir kur, atrodytų, visai nėra jokio reikalo meluoti. Pavyzdžiui, nori pieno, prašo arbatos ir kuo stipresnės. Išsina nusipirkti mėgiamos gumos, sako: „Viso, mielieji, užknisote mane negyvai, iškeliauju į Meksiką.“ Tais retais kartais, kai Alisą užplūstą švelnumo priepuolis, ir ji nori priėti ir ką nors apkabinti, ji ima muštis ir keiktis. Senelė sako, kad vaiką apsėdo šėtonas. Alisa sau viduje tik juokiasi, nes ji gerai žino, kad jokio šėtono nėra, jis tik pasakose, pragaras yra čia, žemėje. Galėtų ir adresą pasakyti. Ten, į rūsį raudonu aksomu aptrauktomis sienomis, seniai veda vaikus. Pragarą Alisa jau matė – dabar iš tolo tos gatvės lenkiasi. O dangumi Alisa netiki. Kam galvoti apie liūdnus dalykus? Alisai patinka ryškiai rožinė saldi kramtomoji guma ir acto skonio ryškiai žalia guma. Alisai patinka garsiai juoktis.

Alisa nesuko galvos, kaip ir kur gauti pinigų. Vogti reikėjo tik iš pradžių. Jos draugužės bijo užsikrėsti, bijo, kad mama ar pažįstami pamatys nuotraukas internete, bijo karo, paukščių gripo ir net visokių diktantų. O Alisai nėra ko bijoti. Vis tiek pasmerkta, taip po ilgos ir kruopščios apžiūros tėvams patvirtino aštuntasis gydytojų konsiliumas. Ir patarė nebekankinti savo vaiko tyrimais. Visi galvojo, kad Alisa miega ir nieko negirdi, bet tada ji dar puikiai girdėjo. Iš pradžių mergina tuo nepatikėjo. Paskui, kai judėti ir kvėpuoti darėsi vis sunkiau, ji susimąstė. Verkė, pyko ir liūdėjo. Ypač, kai už lango taip gražiai snigdavo, kai girdėdavo kieme žaidžiančių vaikų balsus, kai pliaupdavo lietus, kai kas nors gatvėje garsiai nusijuokdavo.

Tuomet Alisa sutiko Musę. Musė atkeliavo kartu su krepšeliu geltonų kriaušių, kažkas iš giminių pamiršo, kad Alisa kriaušių valgyti negali. Kriaušės iš Alisos kambario išnešė, o Musė, pasislėpusi už seno krėslo, liko. Musė atvėrė Alisai naują pasaulį. Iš pradžių jame buvo daug nuotykių, naujų draugų (dauguma jų buvo vyresni trigubai) ir svarbiausia, mažiau skausmo. Tiesa, tas pasaulis buvo brangus. Bet tai juk, palyginus, smulkmena, ar ne? Nesmulkmena tai, kad tėvų kantrybė vieną dieną trūko. Alisa paryčiais parsivilko namo ir pakliuvo į šlykščią pasalą. Taip prasidėjo Alisos rehabilitacija arba, jos pačios žodžiais tariant, įkalinimas.

Porą metų Alisa protestavo ir aklai viskam priešinosi. Tačiau, laikui bėgant, laisvės skonis, kuris Alisai siejosi su vėjais, chaotiškai pučiančiais iš skirtingų

pusių, ir jų atnešamais kvapais bei tų kvapų deriniais, vis labiau blėso ir mergina apsirato su savo lignonine, savo naujaisiais namais, kuriuose nuspėjamomis trajektorijomis juda skersvėjai, antradieniais per pietus gabenantys žinią apie balintą kruopų sriubą, o trečiadieniais pranešantys apie skiestą sultinį.

Alisai čia gyventi gera ir bloga vienu metu. Blogai yra tai, kad čia beveik neįmanoma likti vienai. Jei ne palatoje, tai prie durų visą laiką kas nors sukasi, jei ne prie durų, tai šiek tiek toliau. Koridorių su vežimėliu gali pervaziuoti per 20 minučių, einant pėsčiomis tai trunka trigubai tiek, vadinasi, jis yra ilgas, per vidury budinčių seselių postas – jos dieną naktį vaikštinėja pirmyn atgal ir kaišioja savo kepurėtas galvas, kur reikia, ir kur nereikia. Jos matuoja temperatūrą ir verčia praustis, atneša mažose stiklinėlėse vaistus ir, akylai stebėdamos, tarsi nuodingos angys laukia, kol juos nurysi. Taip, nieko nesusitaupysi. Šitos baltos gestapo pakalikės lydi Alisą į ir iš procedūrų. Jei galima valgyti, jos atneša tai, ką galima valgyti. Paskui pasirodo gydytojai, tada vėl vaistai ir procedūros, šeštadieniais galima koridoriuje pažiopsoti pro langą laukan, pietūs arba popiečio poilsis, kuris iš tikrųjų yra bukas spoksojimas į lubas, pavakariai, vėl vaistai. Jei trečiadienis, o šiandien yra trečiadienis, Alisos palatą užplūsta studentai. Jie pasirodo būriais. Anksčiau Alisos kartais paklausdavo, ar jai ką skauda ir kaip ji jaučiasi, bet dabar niekas tokių dalykų jos nebeklausia. Tai kažkaip susiję su lentele, prikabinta jos lovos kojūgalyje, ir su tuo, kas ten parašyta. Alisai atrodo, kad tai placebo, ir jis visai neveikia. Todėl nuo skausmo ji išmoko gintis pati. Štai antiskausminis Alisos receptas: kai ką nors skauda, reikia pasidalinti į kelias dalis ir kiekvienai jų atiduoti kentėti po atskirą skausmą. Jei Alisai reikėtų visą tai pakelti vienai, ji paklaiktų. Todėl vos tik atsėlina skausmas, mergina stengiasi kuo greičiau jį identifikuoti ir atiduoti kuriai nors savo antrininkui. Šiandien ji pasidalino itin smulkiai – dvyliką valandą dienos Alisų jau buvo trylika. Alisų skaičius toliau auga, todėl ji iki minimumo sutrumpina savo pasirodymą studentams. Iš pradžių ji apsimeta bejėge, paskui pasmerkta, paskui kenčiančia nuo siaubingos anemijos, vėliau užmigusia, dar vėliau – krečiančia nuo baisiaus epilepsijos priepuolio. Studentai sutrikę palieka Alisą ramybėje. Palaukusi, kol nurims maištingasis Gregoras iš ketvirtos palatos, nukaukšės tolyn budinčių sesučių žingsniai, kol minkštai ir klastingai tarsi katė apeis valdas viena koja šlubuojanti pamainos vyresnioji, Alisa iškiša galvą į koridorių ir apsižvalgo – čia tuščia ir tylu. Alisa turi planą ir du raktus.

Gyventi šalia vaistų yra gerai. Jos ten tikrai neturėtų būti, tačiau Alisa tyliai sėlina blizgančiomis procedūrinės grindimis. Aplinkui mirga užrašai: „Pašaliniam draudžiama!“, „Vaistai – ne maistas!“, „Šalin nagus!“, „Vaistų apskaitos pažeidimai greitai baudžiami įstatymo“, „Vogsi – tūkstantį kartų

pasigailėsi“, „Nekask sau duobės“, „Kitiems jie reikalingi labiau“, „Pasenę, labdara“.

Jei Alisa mokėtų skaityti, ji galbūt susimąstytų, bet Alisa nemoka. Jos kišenėje saugiai guli mažas šaltas raktelis. Jo vardas Emanuelis, tai raktas į užsimiršimą. Žmonės gerieji, neklauskite, kaip ji jį gavo. Alisa sustoja ir pritūpia išgirdusį kažkokį keistą garsą. Visą amžinybę prastovi taip nepatogiai sustingusi, tačiau garsas nebepasikartoja, todėl Alisa slenka toliau. Iki neišvaizdžios metalinės spintos su nupiešta kaukole lieka vis mažesnis atstumas ir Alisos širdis nevalingai ima plakti stipriau. Štai ji, pagaliau! Alisa traukia iš kišenės Emanuelį, akys blizga pamačius pilnas lentynas tvarkingai surikiuotų buteliukų. O taip, dabar ilgai nebus liūdna. Alisa tiksliais profesionalo judesiais pasiima ko ir kiek jai reikia. Vidinėje spintos durų pusėje lipnia juosta priklijuotas vaistų sąrašas. Alisa buku pieštuku išbraukia tai, ką pasiėmė su savimi. Dabar kuo greičiau namo, į palatą!

Tačiau už procedūrinės durų, koridoriuje Alisos laukia nemalonus netikėtumas. Metro aukščio atlėpausis snarglius pižaminėmis kelnėmis ir nešvariu sportiniu megztiniu.

– Mačiau, ką darei, – taria jis, drąsiai žiūrėdamas Alisai tiesiai į akis.

– Atsiknisk!

Alisa nesupranta, iš kur jis išdygo, jos aukšte tokių niekada nebuvo.

– Pusė mano.

Stebint savimi pasitikinčio mažiaus laikyseną, Alisą apleidžia viltis, kad šis neužauga atsitiktinai atklydo iš kito skyriaus ir jie abu mintyse turi du skirtingus dalykus.

– Pasakysiu viską seselei.

Va čia tai tikrai gražu. Alisa mato, kad jis tikrai pasakys. Šlykštus skundikas. Gali tekti dalintis. Pasiutimas.

– Ir pabučiuok mane.

Toks mažas ir toks bjaurus.

– Juk tu Alisa, ar ne? – skubiai perklausia mažasis šantažuotojas.

Alisos atmintyje miglotai iškyla paskutinis išsišokimas, kurį su ištikimąja Muse jos sukūrė vieną ilgą ir nuobodų lapkričio vakarą.

Štai kaip jis atrodė:

NAUJOS KARTOS MEILĖS & SVEIKATOS TESTAS

Vakare prieš eidamas miegoti pakelk priešais save dešinę ranką.
Suskaičiuok, kiek kartų gali pabučiuoti savo alkūnę. Rankos negalima plauti visą dieną, kitaip įvyks nelaimė.

1 kartas: Atsiveri pasauliui. Gera pradžia!

2 kartai: Rasi naujų draugų. Galėsi pabučiuoti man į ranką.

3 kartai: Esi mėgiamas. Galėsi pabučiuoti man į žandą.

4 kartai: Esi tikras draugas. Galėsiu pabučiuoti tave į lūpas.

5 kartai ir daugiau: Tave saugo angelai! Bučiuosimės tiek, kiek mūsų širdys geis.

Išsiųsk šį laišką visiems žmonėms, kurie, tavo manymu, yra nusipelnę su tavimi pasibučiuoti. Taip pat asmeniui, iš kurio jį gavai.

DĖMESIO:

Jei ignoruosi šitą laišką, tavo didžioji meilė tavęs neapkės ir tau nesiseks 4000 dienų (maždaug 11 metų).

Jei viską darysi kaip parašyta, per 4 dienas gausi žinią iš to, kurį tikrai myli!!!

Jei nutrauksi šią grandinę, tau niekada nesiseks (nejuokauju). Išsiųsk šitą laišką 11 žmonių.

Pagarbiai, Alisa iš 776 palatos

Laukiu jūsų laiškų :))

PS. Nuotykių mėgėjų be čipsų ir guminių saldainių prašau nesivarginti. Pirmenybė tiems, kurie moka dainuoti.

Laiškas papuolė į Venerologinį ir Endokrinologijos skyrius. Ten kilo sumaištis.

– Tu pažadėjai, – nekantrauja neužauga.

Alisa neturi laiko derėtis, bet ir bučiuotis nėra didelio noro.

– Tikiuosi, tu nebijai užsikrėsti sifiliu? – kuo atsainiau paklausia Alisa.

Mažius sustoja.

– Aišku ne... – pasigirsta neužtikrintas atsakas.

– Tada gerai, – gudriai ištaria Alisa. – O chlamidoze?

– Velnias, – tyliai nusikeikia neužauga ir šiek tiek atšlyja.

– Nenoriu tavęs labai liūdinti, bet aš ir utėlių turiu, – švelniai pasako Alisa.

Ji pasilenkia prie mažiaus, šis atšoka kaip įgeltas.

– Nelįsk prie manęs, šliundra!

Alisa, aišku, norėtų jam pasakyti, kad kitus negražiai vadinti ir keiktis yra labai nemandagu, bet Romeo jau ir pėdsakai ataušę.

*

Palatoje Alisos laukia dar viena bloga naujiena. Ji yra vyriškos lyties ir atrodo taip: akys apsiblaususios ir paraudusios, ne nuo narkotikų, greičiau nuo ilgalaikės nemigos. Raudonas veidas nusėtas įsisenėjusiomis spuogų kolonijomis, neproporcinga, kampuota galva rymo ant Alisos lovos toje vietoje, kur paprastai ilsisi Alisos užpakaliukas. Atlėpusių, viršuje smailėjančių ausų angose Alisa pastebi savo grotuvo ausines. Bloga naujiena, pamačiusi Alisą, nepasimeta. Alisą pasiekia saldžių mergaitiškų kvėpalų dvelksmas. Alisos pykčiui nėra ribų. Tą mėginį, įklijuotą ▼ ▲ naujojo panelių žurnalo numerio puslapyje, Alisa saugojo ypatingai progai. Pavyzdžiui, pabudus po operacijos. Dabar viskas žlugo. Alisa spjauna jam tiesiai į veidą, bet kaip tik tą akimirką smailiaausis žvilgteli pro langą, lauke kažkas du kartus suklykia „situskrab“, „sutuskrab“ ir didelė tąsi seilė prisiklijuoja prie įžūlaus įsibrovėlio pakaušio.

– Čia gi aš, Eritrocitas, – išdidžiai praneša įsibrovėlis, atsisukęs. – Ko spjaudaisi?

Dar vienas nevykėlis, nusprendžia Alisa. Visa povyza demonstruodama panieką, mergina nuslenka į savo lovą, dabar jau amžiams suterštą.

Lovoje Alisa nežino, ko imtis. Nepažįsta ji jokio Eritrocito ir pažinti visai nenori! Kol nesugalvojo, ką daryti toliau, Alisa nususuka į sieną. Nekalbėdama, nejudėdama ir kone nekvėpuodama išbūna penkis tūkstančius sekundžių. Kai pagaliau atsisuka Alisa mato, kad jos tylus protestas įsibrovėliui nė motais, jis iš malonumo net iškišęs lauk liežuvį, iki šerdies apgraužtu pieštuku ploname sąsiuvinyje langeliais suka kažkokius ratus. Alisa akies krašteliu kurį laiką jį seka. Ratų daugėja ir merginai nuo jų darosi bloga. Jų tokia gausybė, jie tokie juodi, taikosi įtraukti Alisą vidun, visas pasaulio Alisas. Mergina stengiasi nusukti akis nuo šitų juodų kiaurymių, bet negali. Ją ima krėsti šiurpas: – Baik.

– Ką?

– Sukti ratus.

Eritrocitas šypteli. Žinojo, kad ratai privers Alisą prabilti. Pakelia į merginą mėlynas, šiuo metu labai naivias akis.

– Kodėl turėčiau?

– Nes jie... nes jie... – Alisa jaučia, kaip visi reikalingi žodžiai bėga nuo jos neatsisukdami, – jie...

– Ką „jie“?

– Jie mane skaudina, – pagaliau Alisai pavyksta.

– Bet tai eilėraščiai. Jie negali skaudinti.

– Gali. Ir tai visai ne eilėraščiai.

– Kas gi tada?

– Aš nežinau.

Kurį laiką abu tyli.

– Perskaityk, jei tai eilėraščiai, – nusprendžia paspęsti spąstus apsišaukėliui

mergina.

Juk Alisa žino, kad eilėraščių niekas šiais laikais nerašo, visi poetai gyveno senovėje, o dabar yra mirę. Taip būna, kai eilėraštis turi autorių. O kiti eilėraščiai tiesiog atsiranda kartu su knygomis. Knygų galima rasti paprastose parduotuvėse arba specialiose parduotuvėse, jos vadinamos knygynais, ten tik knygos. Dar yra bibliotekos, dar žmonės nenori, bet kartais skolina kitiems savo knygas, dar kartais jas kas nors atneša dovanų, bet dažniausiai tai nėra tos knygos, kurios Alisai patinka. Alisai patinka knygos su paveiksliukais ir didelėmis raidėmis.

– Na, jie dar netobuli, – neaiškiai numykia Eritrocitas.

Ir nusistebi pats savimi: negi dabar ims ir skaitys savo slaptus literatūrinius eksperimentus pirmai sutiktai mergiotei? Bet Alisa sėdi ir laukia, skatindama Eritrocitą dar nusišypso savo pačia nuoširdžiausia šypsena. Čia jau niekas neišlaikytų, juolab Eritrocitas – žmogus, iš pažiūros grubus ir šiurkštus, tačiau jautrios sielos. Jis perverčia savo sąsiuvinį kelis kartus, atsiverčia vieną puslapį, paskui kitą. Tada ima tyliai skaityti:

Diena po dienos,

Naktis po nakties,

Rytas po vakaro,

Vakaras po ryto.

Lietus netenka žavesio,

Kai mylimosios nēr šalia.

Alisa nežino, jai patiko šie žodžiai, ar ne.

– Ar tai tikras eilėraštis? – paklausia ji.

– Turbūt, taip, – gūžteli pečiais Eritrocitas.

– Jis kažkoks keistas.

– Gal, – pasikaso galvą Eritrocitas. – Dar vieną galiu paskaityti, jei nori.

– Aha, – linkteli galvą Alisa, – skaityk.

Eritrocitas užverčia sąsiuvinį. Užsimerkia ir ima deklamuoti – jo balsas užkimeš, trūkčioja:

Stebiu debesų pūgą

Krenta sudžiūvę lapai

Vasara baigėsi

Linci provincijoje

Jaučiu tavo alsavimą

Už nugaros

Vienas stoviu naktį

Žolės linguoja į taktą

Juk be tavęs to negirdėčiau.

– Šitas ilgesnis, – pasako bet ką Alisa, kad tik bent kiek paslėptų savo sumišimą.

Jos galvoje ima kirbėti abejonės: o kas, jei šis tipas tikrai yra gyvas poetas?

– Norėčiau ką nors išbraukt, bet nežinau, ką, – nuoširdžiai pasidalina sunkumu Eritrocitas.

Pirmą kartą gyvenime jis kažkam skaito savo eilėraščius ir pajunta, kaip yra malonu, kai tavęs kažkas klauso.

– Apie ką jis? – pasigirsta klausimas iš lovos.

Eritrocitas keletą minučių pamąsto. Niekada apie tai negalvojo.

– Apie meilę, turbūt, – galiausiai atsako jis: – Kodėl šypsaisi?

– Nes man juokinga.

– Kas? – suraukia baltus antakius Eritrocitas.

– Na, man juokinga, kad žmonės rašo apie tai eilėraščius.

Eritrocitas šimtą kartų pasigaili išdavęs savo paslaptį.

– Ar tu buvai kada įsimylėjusi?

– O taip, – atsako Alisa, – aš žinau, kas yra meilė.

– Tikrai?

– Tikrai, – Alisos akyse nė kruopelytės abejonės savo teisumu. – Galėčiau ir tau parodyti, jei man suveiktum ką nors saldaus.

– Ačiū, nereikia. Aš su vaikais nesibučiuoju.

– Bet tai būtų meilė, – nenustygsta vietoje Alisa.

– Ne, tai būtų... Liežuvis neapsiverčia pasakyti, kas tai būtų.

– Aha, tai tu vis dėlto nesi toks žalias, kaip atro dai.

– Aš ne žalias.

– Teisingai, tu raudonas.

Eritrocitas neparodo, tačiau įsižeidžia. Mergiotė priešais irgi ne grožio karalienė. Trumpai kirpti plaukai, kairėje pusėje, ties smilkiniu, Eritrocitas duoda ranką nukirsti, šviečia gero kumščio dydžio plikė. Kaulėtas blyškus veidelis, dvi vilkiškos akys. Žiūrim toliau: plonas ilgas kaklas, kieti, aukšyn pakelti petukai, liesos tarsi šakaliai rankos, krūtinės užuomazgų ir su padidinimo stiklu nerasi. Gal kam tokios pakaruoklės ir patinka, o jis, Eritrocitas, žino, kaip atrodo tikra moteris, ir kuo ji skiriasi nuo tokių pusberniukių.

– Tu galbūt šį tą moki, – ištaria jis. – Bet abejoju, ar žinai, kas yra meilė.

– Aišku, kad žinau, – Alisai darosi linksma.

– Nežinai, antraip nenorėtum bučiuotis su bet kuo.

– Oi, tuoj apsiverksiu.

Eritrocitas pats nesupranta, kodėl įsivėlė į tokias kalbas, juk jo paprašė tik pasaugoti Alisą. Ir jam moka už tai, o ne už pliurpimą. Galbūt tai miego trūkumas. Ir ko jis taip karščiavosi? Tiesą sakant, jo saugomoji gal visai ir nieko. Tiesiog dar visai vaikas. Koks protelis, toks ir pasaulio suvokimas.

– Tu tikrai nenori, kad aš tave... – Alisa nori būti erzinama ir toliau.

– Ne.

– Na, tu pirmas toks.

Alisa iš po pagalvės išsitraukia ryškiai raudono lako buteliuką, iškiša iš po antklodės vieną koją ir kaip niekur nieko ima lakuotis kojų nagus.

– Ok. Aš jau eisiu. Už poros minučių ateis Nandi.

– Ko jam čia?

– Na, mes abu tave saugom.

– Nuo ko?

– Ko gero, nuo tavęs pačios.

– Na taip, žinoma. Mano Senelės pokštai?

– Tiesą sakant, nesigilinau. Mano budėjimas tuoj prasidės. Nandi tau patiks, jis moka visokių fokusų, – Eritrocitas stojasi ir suka durų link.

– Palauk, – pasigirsta nuo Alisos lovos.

– Kas yra?

– Pabūk su manimi, – Alisos galvoje gimsta planas. – Man baisu.

– Gerai. Galiu pabūti dar dešimt minučių, o paskui jau turėsiu eiti.

– Aš irgi noriu išeiti.

– Tau negalima.

– Tai ką veiksime?

Eritrocitas gūžteli pečiais.

– Gal turi dar kokių eilėraščių?

– Hm.. – neaiškiai numykia Eritrocitas.

– Tai gal žinai kokią juokingą istoriją?

– Ne, – Eritrocitas tuo visai tikras.

Po kelių minučių prisimena vieną, bet ji visai nejuokinga.

– Žinau vieną, tikrą.

– Ar ji ilga? – Alisos akys žybteli.

– Kelių metų ilgumo.

– Tai varyk.

– Vienas mano draugas buvo labai įsimylėjęs tokią moterį...

– O ji buvo ilgais plaukais, ar trumpais?

– Neturiu supratimo.

– Blondinė ar tamsi?

– Alisa, gal man nepasakoti?

– Ne, pasakok, tik taip paklausiau...

Eritrocitas pastuksena pirštu į sieną.

– Žinai, kas ten gyvena?

– Aišku. Marina ir Aurelija. Marinai trūko skrandis Hanoverio orouoste, kai ant narkatos prikišto sargio, neapdairiai užvertė per didelę porciją makaronų. Sargis plyšo, viskas išsiliejo į laisvę... Tai dabar visiškai aišku, kad vagina yra daug patikimesnė daiktų saugojimo vieta. Dar ten yra tokia Liza, ten tai nieko ypatingo, tiesiog kraujo užkrėtimas, virusinis hepatitas ir dar keletas komplikacijų, viską darė nešvariomis rankomis, tikrai nedovanotina...

– O ten? – pastuksena į priešingą sieną.

– Hm... – gūžteli pečiais Alisa.

– Vadinasi, tu pastebėjai, kad kartais žmonių, kuriuos galbūt skiria tik plonytė gipskartonio siena, keliai gali būti kaip dvi nesusikertančios tiesės?

– Viso pasaulio juk neapkabinsi, – subruzda Alisa. – Imsiu, nueisiu ir pasižiūrėsiu, kas ten gyvena.

– Negalima.

– Tyliu, tyliu. Tęsk, – nusileidžia Alisa.

Kas gi gali būti įdomiau už tikrą istoriją? Galbūt tik eilėraštis. Ar kokia linksma dainelė.

– Viskas buvo taip: mano draugas įsimylėjo vieną moterį.

„Pradžia nyki, bet tiek to, pakentėsiu dar truputį ir patylėsiu“, pagalvoja Alisa ir neleidžia sau pradėti žiovauti.

– Jis galvojo apie ją kiekvieną dieną, tačiau, nepaisant pastangų, tikėjimo ir gudravimų, su savo meilės objektu jam niekaip nepavykdavo susitikti. Kai jis ateidavo, ji jau būdavo išėjusi, kai ji pasilikdavo, jam dėl pačių keisčiausių priežasčių iki ten nepavykdavo nukeliauti. Tačiau su ta moterimi daugybę visokiausių reikalų turėdavo visi kiti žmonės. Tarkim, jo geriausias draugas.

– Aha, – nusišypso Alisa, – dabar jis gaus jos telefono numerį ir pasiųs jai žinutę: „Pupa, myliu negaliu“.

– Aš ir pats nesuprantu, kodėl jis to nepadarė.

– Klausyk, tu sakei, kad tai tikra istorija. O dabar kažką paistai.

– Ar man pasakoti toliau?

Alisa išsitraukia ilgą dildę nagams ir ima ją darbuotis. Kad merginai vis tik įdomu klausytis, Eritrocitas supranta iš jo pusėn atsuktos ausytės – priešgynoms visada sunku pripažinti, kad joms kas nors patinka. Todėl Eritrocitas tęsia toliau: – Taigi įsimylėjęs visada buvo budrus. Mylimosios vardas galėjo pasigirsti bet kur ir bet kada: vienas ar kitas buvo ją susitikę, ji pasakė tai ar tai, ji dažnai skambindavo kitiems, šalia esantiems, ji buvo net tolimų pažįstamų švenčių ir vakarėlių fotografijose. Visur kitur, tik ne ten ir ne tada, kai pasirodydavo jis. Jei kur eidavo, tai kartodavo jos vardą, guldamas palinkėdavo jai geros nakties, o pabudęs – sėkmės. Tiesą sakant, jis nežinojo, ką galvoti. Tai truko ištisus metus. Jei buvai ką nors įsimylėjusi, žinai, kaip lėtai slenka laikas, kai esi atskirtas nuo savo meilės.

– Aga, žinau. Ar jau viskas?

– Ne visai. Vieną dieną jis netyčia ją pamatė parduotuvėje. Jam apmirė širdis. Šalia jos stovėjo aukštas, gražus vyriškis. Pastebėjus, kad ji ir gražuolis laiko po atskirą krepšelį, įsimylėjęlio širdis prisipildė džiaugsmo, vadinasi, jie čia užėjo ne kartu. Džiaugsmo kupina širdimi jis paėjo kiek toliau ir sustojo. Buvo tikras, kad susitikimas neišvengiamas. Bet jie nesusitiko.

– Nu, bet jis ir lochas, – išplėstos Alisos akys pilnos nuostabos ir pasipiktinimo. – Kodėl jis prie jos nepriėjo?

– Jis suprato, kad jei prieis, tai ji iškart viską supras.

– Ir kas čia bloga?

– Jei nebūtų jai tiek ilgai kažko jautęs, jis tiesiog priėtų, užkalbintų ją apie bet ką ir tai būtų lygiosios, malonus atsitiktinumas. Ji jam per daug patiko. Ir jis bijojo ją išgąsdinti.

– Labai jau jautrus tas tavo draugelis...

– Štai kas vyksta toliau. Jis grįžta namo, keikia save už tai, kad nepriėjo, ir dėkoja dievams, kuriais iš tikrųjų netiki, už tai, kad vėl pamatė savo meilę. Ji buvo viena šeštadienio vakarą, tai, be abejonės, geras ženklas. Palaimingai apsvaigęs jis nugyvena kitą dieną.

– Jis vartoja amfą?

– Alisa... – taria Eritroцитas.

Alisa tai teisingai supranta kaip draugišką priekaištą, bet vis tiek nenori nurimti.

– Iš kur gi tada toks padidintas jautrumas?

– Pirmadienį nedrąsiai užsimena apie susitikimą savo draugui, jam saldu vien nuo to, kad jie kalbasi apie ją. O šis ir sako: žinai, keistas dalykas, mano pažįstami sakė, kad matė ją toje pačioje parduotuvėje, su kažkokiu vyru, ar ji buvo su vyru? Ne, aš mačiau ją vieną. Vadinasi, tu matei ją šeštadienį, o jie – sekmadienio vakarą.

Eritroцитas nutyla. Alisa pakreipia galvą.

– Ką, jau viskas?

– Aš baigiau.

– Kam tu man tai papasakojai? – Alisa nežino nė ką galvoti.

– Norėjau tau tik parodyti, kokios sudėtingos sistemos kartais susidaro, – paprastai atsako Eritrocitas.

– Kokios dar sistemos?

Eritrocitas nusišypso. Paskui kantriai imasi aiškinti:

– Tu tik pagalvok: jis nematė jos visus metus, vieną dieną ją sutinka, o po dviejų dienų iš draugo sužino apie ją ši tą sau esminio, kad galbūt šiuo metu jos širdis nėra laisva, gal kažką myli, gal yra mylima, sužino iš tarpininko ir, nepamiršk tų dviejų kitų žmonių, kurie irgi ją matė, bet kitą dieną, ir papasakojo jo draugui nežinia kodėl, juk nieko nėra paprastesnio, kaip pamatyti žmogų su kuo nors parduotuvėje – tai vyksta kasdien, mes visi jose susitinkame, apie tai žmonės paprastai net nekalba. Bet šį kartą tai buvo pasakyta ir informacija pasiekė tas ausis, kurios laukė bet kokios informacijos.

Alisa nulenkusi galvą tyliai pamąsto, paskui vėl atsisuka į Eritrocitą.

– O kas buvo toliau?

– Nieko ypatingo. Jie susituokė. Po dvidešimties metų.

– Tai liūdna ir linksma vienu metu.

– Kodėl tau taip atrodo?

– Aš gi galiu turėti savo nuomonę, ar ne?

– Aišku, gali, – Eritrocitas draugiškai nusišypso. – O aš galvoju, viskas keičiasi ir tai yra įdomu. Dar galvoju, kad kartais tu supiesi karuselėje, o kitais kartais joje supasi kiti.

– Neguodžia, – Alisa ūmai prisimena liūdnius dalykus, kurie jai yra gyvenime nutikę, visus iš karto.

– Sutinku, – atsako Eritrocitas ir stojasi. – Kitą kartą papasakosiu tau kokią guodžiantį filmą.

Alisai norisi verksti. Eritrocitas pasižiūri į laikrodį.

– Tikrai turiu eiti.

– Gerai.

Iš pažiūros Alisa – pats susitaikymas.

– Tik aš noriu gerti, – tyliai, bet aiškiai, pasigirsta iš jos lovos.

Eritrocitas apsidairo. Aplink nėra jokio indo, tik didelė, sunki vaza su senomis gėlėmis. Alisa linksi galva, kad tiks ir iš vazos. Eritrocitas iškrato lauk senas gėles, išpila į kriauklę pažaliavusį vandenį ir iš krano įpila šviežio. Tuomet ištiesia vazą Alisai ir nususka. Alisa godžiai išgeria vandenį, tada staigiai išsitiesia visu ūgiu stačia ant lovos ir gerai užsimojusi trenkia Eritrocitui vaza kažkur tarp sprando ir kairiojo peties. Eritrocitas nustemba. Alisa dar kartą gerai užsimoja.

– Nedrįšk daugiau liesti mano daiktų!

Tada dar sykį gerai tvoja Eritrocitui, šį kartą daug taikliau. Eritrocitas pastovi minutę, susvirduliuoja ir trinkteli žemėn kaip maišas, pilnas sunkių nenaudingų daiktų. Alisa, pasilenkusi iš lovos, visų pirma nuplėšia nuo jo galvos savo ausinuką.

– ASILAS! MELAGIS!

*

Kankinančiai ilgai negalėjusi išlipti iš intriguojančiai erotiško sapno seselė Diana paskubomis rengdamasis suplėšo savo brangiausias sėkmę nešusias kojines. Kai gerokai pavėlavusi įlekia į Alisos palatą, šią randa lovoje visiškai girtą. Blizganti Alisos palaidinė susiraičiusi kažkur ties kaklu, plonos petnešėlės kuri sau. Kelnių klešnė ir vienintelis „Puma“ sportinis batelis visiškai purvini. Plaukai išsidraikę, iš burnos tįsta baltos putos. Seselei Dianai akimojui išgaruoja iš galvos saldieji košmarai ir ji pasileidžia tekina koridoriais ieškoti pagalbos. Kyla didelis triukšmas, skambinama visais telefonais, Alisos Tėtis praktiškai išlaipinamas iš lėktuvo, tuo labai nepatenkinta laiba rausvaplaukė sekretorė. Alisos Motiną žinia pasiekia purvo vonioje, SPA centre, teisybę sakė būrėja, pirmoji dekada pilna šlykščių povandeninių kliūčių. Ir šį kartą nepadės nei įgimtas Svarstyklių žavesys, nei įtakingi draugai.

Kai galiausiai visi susirenka Alisos palatoje, prasideda logiškas kaltųjų ieškojimas. Motina priekaištingai pasižiūri į Tėvą. Šis žino, ką dabar pasakys jo žmona, dešimt šansų iš dešimties, ji pradės: „Tavimi negaliu pasitikėti“. Ir

ji pradeda.

– Tavimi negalima pasitikėti.

Alisos Tėtis nuleidžia žemyn akis, bando prisiminti, kur ir kokias reikalais turėjo skristi, berods, tai turėjo būti ta reta maloni proga suderinti dalykinius verslo reikalus su poilsiniais, priešingu atveju, lydinčiųjų asmenų sąrašuose nebūtų buvę tos ambicingos rausvaplaukės gražuolės. Nuoširdžiai gailisi, kad išlipo iš lėktuvo.

– Kaip galėjo tai nutikti?! – Alisos Motina trepteli smailu elegantišku bateliu į grindis, palieka linoleume gilią skylę.

Jos vyras supranta, kad dabar geriausia būtų nukreipti dėmesį į ką nors kitą. Ir taip jaučiasi labai kaltas, todėl suraukia antakius ir nukreipia rūstų žvilgsnį į kartu atėjusį budintį gydytoją: – Jūs girdėjote, ko klausia mano žmona?

Budintis gydytojas piktai atsigręžia į įsitempusią praktikantę pajuodusiais paakiais. Praktikantė apsisukusi nueina prie ant grindų tįsančio Eritrocito, apžergia jį kojomis ir iš aukšto griežtai paklausia: – Kaip?

Eritrocitas ne iškarto suvokia, kas ir ko jo klausia. Jis markstosi, pasikrapšto galvą, plaukai sulipę kuokštais nuo kraujo. Eritrocitas ima kažką dėlioti lūpomis. Praktikantė pasilenkia.

– Aš nežinau, – vos girdimai išspaudžia Eritrocitas.

Praktikantė išsitiesia visu ūgiu ir vienu dideliu žingsniu atsiduria prie gydytojo.

– Jis nežino.

Gydytojas atsisuka į Alisos Tėtį:

– Mes nežinome.

– Jie nežino, – raportuoja savo žmonai Alisos Tėtis.

Alisos Motina sunkiai alsuoja, paskui po jos aukštakulniais linoleume ima sparčiai daugėti skylučių. Tai palatoje besigrūdantiems Hipokrato pasekėjams įtartinai primena isterijos priepuolį. Visi iš pradžių šiek tiek išsigąsta – nė vieno jų specializacija nėra neurologija. Paskui iš kažkur atsiranda kėdė, Motina joje bejėgiškai susmunka, sutrikę gydytojai glaudžiu ratu apsupa

vargšę poniją. Kiekvienas ir kiekviena stengiasi padėti kiek galėdami: kas imasi nedrąsiai matuoti pulsą, kas ištiesia drėgną rankšluostį, kas tiesiog stovi šalia ir mažliai linksi galva. Tai maloniai nuteikia Alisos Motiną, žmogų, mėgstantį dėmesį. Pasinaudojęs tylos pertraukėle, prie nuošalėje stovinčio Alisos Tėčio prieina baltapūkis skyriaus vedėjas.

– Tiesa, vos neužmiršau... – taria jis, tiesdamas tankiai išmargintą popieriaus lapą.

– Kas čia? – Alisos tėvo akys ima šokinti nuo vieno paragrafo, prie kito.

– Paprasčiausias formalumas, – gydytojas šypsosi tarsi nušveista monetėlė. – Prieš operaciją būtina gauti tėvų arba globėjų sutikimą.

– Mes tėvai, – kažkodėl piktai atsako Alisos Tėtis.

– Pone, aš ir sakau, tėvų arba globėjų sutikimą.

– Kokia tikimybė, kad operacija pavyks? – sausai nukerta Alisos Tėtis.

– Nedrįsčiau spėlioti.

– Čia parašyta, jog nesėkmės atveju atsisakome visų pretenzijų.

– Jūs gi suvokiate, kad gydytojas – tik mėstanti nendrė su skalpeliu arba žaisliukas Dievo rankose?...

– Vis tik mums reikia bent minimalių garantijų!

Alisa guli kaip gulėjusi, po žandu ant pagalvės drėgna dėmė nuo seilių.

– Apie kokias garantijas, ponas, kalbate?...

Alisos Motina giliai atsidūsta, Tėtis atsisuka į besišypsantį baltaplaukį ariją.

– Ar yra vilties, kad po operacijos dings visi tie „klaidingi prisiminimai“ ir baigsis šlykštus melo ir fantazijos srautas?

Chirurgas gūžteli pečiais.

– Kur turime pasirašyti?

– Čia ir ten, – paslaugiai baksteli pirštu baltaplaukis. – Beje, narkomanija yra šeimos diagnozė.

Alisos Tėtis skrebina rašikliu, apsimeta, kad neišgirdo.

– O kas, jei tai iš tiesų lengvos formos tymai? Tuomet chirurginė interven... – tyliai senyvo gydytojo, matavusio Alisos pulsa, išsakytos abejonės niekas nespėja išgirsti. Ją užgožia galingas burzgimas, sklindantis iš koridoriaus. Garsas sparčiai artėja prie pravirų Alisos palatos durų. Visi suklūsta, isterijos priepuolio apimtos Alisos Motinos veidu perbėga konkretus nerimo šešėlis. Tarpduryje, apgaubtas ryškios elektrinės šviesos aureole, pasirodo aštrus siluetas. Tai – Alisos Senelė.

Senelė visus esančius palatoje nuskanuoja lediniu erelio žvilgsniu – ligoninės koridoriais visu greičiu ji lėkė užsimerkusi. Tada nukreipia savo pragariškai burzgiantį motorinį vėžimėlį į sūnų, Alisos tėvą, ir pasileidžia visu greičiu. Vėžimėlis sustoja tik atsitrenkęs į minkštą sudribusį Eritrocito kūną. Iš pasimetusios Alisos Tėčio išraiškos matyti, kad Senelė yra tas žmogus, kurį jis dabar norėtų matyti mažiausiai.

– Man jau gana šitų cirkų, – prieštarauti neleidžiančiu tonu pareiškia Senelė.

Tėtis akimoku nebyliai kapituliuoja, atrodo, net vizualiai suvaikėja. O daugiau šioje palatoje nėra kam priešintis geležinei Senelės valiai.

Visų pirma Senelė liepia pernešti Eritrocitą į tuščią patalpą. Tuomet kelioms valandoms užsidaro su juo toje šlykščioje dušinėje.

Ar ji ką nors jums pasakojo? Ne. Ar ji minejo kokius nors vardus? Ne. Ar žinote, kas yra Emanuelis? Ne. Iš kur ji gavo raktą nuo vaistų procedūrinės? Nežinau. Kas jai padeda? Nežinau. Ar žinote, kur ji ėjo? Ne. Ar pastebėjote ką nors keisto? Man pasirodė, kad ji nusiminusi. Ar ji prašė jūsų kam nors paskambinti? Ne. Ką ji jums pasakojo? Nieko. Ar jūs kalbėjotės? Taip. Apie ką? Neatsimenu. Ar jūs buvote apsvaigęs? Ne. Jūs vartojate vaistus arba narkotikus? Ne. Jūs rūkote? Ne. Ant jūsų kairiosios rankos išstatuiruotas kanapės lapas. Ne, tai klevo lapas, jis reiškia laisvę. Ar ji prašė jūsų pasilikti? Ne. Jūs man meluojate? Taip. Kodėl jūs tai darote? Nes jūs man nepatinkate. Ir jūs man klaikiai nepatinkate. Ar žinote, kur ji slepia savo batus? Ne. Jūs turite draugę? Taip. Kiek ilgai jus draugaujate? Du mėnesius. Ar Alisa jums patiko? Ne. Ar ji jums ką nors siūlė? Ne. Ką ji jums siūlė? Pasibučiuoti. Jūs sutikote? Ne. Kodėl? Todėl, kad man atrodė, jog ji juokauja. Jūsų prašė ją pasaugoti. Taip, blogai išėjo, aš susidirbau. Maniau, kad mes susidraugavome. Ji neturi draugų. Todėl ir norėjau su ja pasikalbėti. Kas jūsų prašė? Man pasirodė, kad jai liūdna, kad jai trūksta dėmesio. Apie ką kalbėjotės? Aš perskaičiau jai porą eilėraščių. Kieno jie? Mano. Apie ką jie? Apie meilę. Meilė – žiaurus dalykas, ji skaudina. Galbūt, ponija. Klausykite, aš

suprantu, kad kvailai išėjo... Aš kaltas. Man tikrai labai gaila, kad ji pabėgo. Jūs mane nuliūdinote. Jūs mane nuvylėte. Jūs atleistas. Tai jau galiu eiti? Ne.

Ar eilėraščiai skirti jūsų draugei? Ne. Kodėl juos rašote? Nežinau, šiaip sau. Jūs jaučiatės vienišas? Ne. Pykstate ant savo motinos ar tėvo? Ne? Ant viso pasaulio? Ne, kodėl turėčiau? Man tiesiog patinka dėlioti žodžius. Ar jūs sirgote infekcinėmis ligomis? Vėjaraupiais. Tai labai pavojinga liga; apie ką jūsų eilėraščiai? Jau sakiau, turbūt apie meilę. Parodykite. Neturiu. Na, o kas kyšo iš jūsų užpakalinės kišenės? Gerai, va. Na ir ambicijos! Ar jūs kada esate buvęs Kinijoje? Ne. Ar jūs kada matėte jūrą? Ne. Aš gyvenu čia. Kodėl niekada nevažiavote prie jūros? Nežinau, ką aš ten galėčiau pamatyti? Tai visiškai apsileidimas. Galbūt. Ar jūs turite draugų? Taip. Kas jie tokie? Arnoldas ir Nandi, virtuvės vaikas. Jei laimėtumėte milijoną, ką su juo darytumėte? Nežinau. Kodėl čia dirbate? Man patinka. Jūs metėte teisės studijas? Taip. Kas atsitiko? Supratau, kad man to nereikia. Ar jūs ko nors bijote? Nežinau, turbūt. Jūs bijote imtis atsakomybės? Ne. Kaip sekasi jūsų motinai? Nežinau. Jūs retai susitinkate? Galima ir taip pasakyti. Kur ji gyvena? Prie jūros. Tai vis tik jūs ant jos pykstate? Ne. Ar aš jums patinku? Ne. Jūs mane nuvylėte. Jūs mane labai nuvylėte. Jūs atleistas. Štai jums dešimt litų už tai, kad nieko nesužinojote. Ačiū. Štai jums dar dešimt už tai, kad leidote Alisai pabėgti. Labai ačiū. Ką dabar darysite? Nusipirksiu alaus. Žiūrėsiu „Formulę“. Jūs žiūrite „Formulę“?! Taip, o kas? Nieko tokio, nieko tokio, tiesiog...

Visiškai staiga ir net, galima sakyti, prieš savo valią, Eritrocitas Senelei primena kažką, ko ji iki galo negali gerai prisiminti. Kažkokį seną gerbėją, meilųžį, kažkurį buvusį vyrą ar net brolių, kurio niekada neturėjo, o gal visa tai kartu. Ji nusprendžia jam duoti dar dešimt litų.

Štai jums dar dešimt litų. Už ką? Tiesiog šiaip sau. Ačiū, geroji ponija. Jaunuoli, aš tik noriu pasakyti, kad jūs man visai patinkate. Jei ką sužinosite, ar ligoninėje išgirsite, paskambinkite man.

Ir jie išsiskiria vienas kitam pajutę šiokią tokią simpatiją. Senelė mintyse šiam visai padoriam jaunuoliui pasižada numegzti šaliką ar porą šiltų kojinių, nelygu, kas pavyks.

*

Senelė visada teigė jutusi ryšį su savo vienintele anūke Alisa. Ryšys, žinoma, buvo greičiau dvasinės prigimties, nes Senelė visada turėjo svarbių susitikimų, priėmimų, spaudos konferencijų, labdaros vakarėlių, arbatėlių ir

kitų neatidėliotinių reikalų, neminint manipuliacijų vertybiniais popieriais internete ir svarbią dienotvarkės dalį užimančio sėdėjimo įvairiuose internetiniuose forumuose. Savo sūnui, Alisos tėvui, ji sakydavo nenorinti matyti, kaip kenčia „jos mergaitė“. Gal Senelė paniškai bijojo ligoninių? Toks spėjimas paaiškintų faktą, kodėl Senelė, žmogus, neabejingas grožiui ir jo pramonei, net atšventusi savo devyniasdešimtmetį nebuvo pasidairusi nė vienos plastinės operacijos. Kad sau ir savo brangiai apmokamam psichoterapeutui įrodytų ką kitą, tą penktadienį Senelė atsikėlė šeštą valandą ryto, išgėrė tris puodelius juodos ir lipnios tarsi smala kavos, keliais iš klajojančio Tibeto lamos išmoktais pratimais sukaupe drąsą, pasipuošė, atsisakiusi vairuotojo paslaugų sėdo į savo 1958 metų „Buick“ ir, viena ranka vartydama ant gretimos kėdės pasidėtas kelių eismo taisykles, nuvairavo šį puošnų, katafalką primenantį laivą, į ligoninę. Pataikė pačiu laiku, nes, kai niekas nebegalėdavo su kuo nors susitvarkyti, tai padarydavo Senelė. Dėl to ir Alisos Tėtis buvo toks košė, bent taip supykusi sakydavo Alisos Mama. O mamos, žinia, dažnai sutirština spalvas ir dažnai būna teisios.

*

– Senele, gal tu jau eik miegoti...

Alisai juokingos įmantrios Senelės šukuosenos, jos senoviniai keliasluoksniai sijonai, pūstos rankovės, gipiūriniai nėriniai ir ypač segė su ūsuoto vyriškio portretu. Kartu intuicija Alisai kužda, kad nedera neįvertinti senosios ponios sugebėjimų, tai gali brangiai kainuoti. Pagaliau, juk ir meluoti Alisa išmoko iš Senelės, kuri niekada netęsėdavo savo pažadų. Alisa ir Senelė neišsiduoda, tačiau tylomis akylai stebi viena kitą. Dvi lapės.

– Na, kaip nori, aš miegosiu, – abejingai pareiškia Alisa.

Ji suneria rankas ant krūtinės ir demonstratyviai užsimerkia. Senelei kas, ji grįžta prie savo margo mezinio. Alisa kiek palaukia, tada pramerkia vieną akį.

– Senele, kaip tau atrodo, ar gali vienas žmogus mylėti kitą žmogų visiškai slapta?

– Visiškai visiškai?

– Visiškai.

– Negali, – kiek pagalvojusi atsako Senelė.

– Taip ir maniau, – atsidūsta Alisa.

Kažkodėl Alisai vėl pasidaro labai liūdna. Senelės kaulėti pirštai ant plonų virbalų šoka hipnotizuojantį šokį ir merginai atrodo, kad tai yra tango. Nes tango yra vienintelis tikras šokis. Tikras šokis nuo netikro skiriasi tuo, kad jis šokamas dviese. Taip jai sakė vienas dėdė, o daugiau apie šokius su ja niekas nėra kalbėjęs. Alisa pajunta viduje kylantį stiprų norą pabėgti. Delsti ir liūdėti nebėra kada.

– Senele, gal tu nori arbatėlės?

Senelė susikaupusi lygina savo kūrinį su atverstu madingo žurnalo puslapiu, jame pusnuogiai gražuoliai demonstruoja naujausios „Diesel“ kolekcijos modelius. Reikia pripažinti, kopija pernelyg nenutolo nuo originalo, tik kad Senelė labai sau reikli.

– Senele, o gal mes išgerkim vyno?

– Na, tu ir gudri. Žinai, kad išgerti niekada neatsisakau.

Alisos akyse suspindi viltis. Senelė ją greitai užgesina.

– Šį kartą sakau NE. Aš ne tokia kvaila.

Alisą apima neviltis. Tokiomis akimirkomis ji norėtų, kad Senelė geriau būtų Senelis. Su vyrais vis tiek lengviau susitarti. Nežinodama, ko imtis, mergina ima svajoti, kas būtų, jei būtų, tačiau čia netikėtai Senelė ima ir persigalvoja.

– O tu turi?

Alisos veidas nušvinta kaip saulė:

– Žinoma!

Ji mikliai traukia butelį viskio iš po čiužinio. Senelė padeda į šalį mezginį ir ima dairytis stiklinių. Alisa slapta padėkoja savo paklodžių Dievui, kad be sau reikalingų vaistų, iš spintelės prigriebė ir klofelino, tiesiog šiaip sau, dėl viso pikto. Kol Senelė ieško ko nors panašesnio į taures, Alisa spėja suplakti savo firminį mišrą, šį sykį alkoholio ir migdomųjų santykį parenka itin apdairiai, tarsi gailėdama, tiksliai įvertinusi Senelės svorį ir garbų amžių. Senelė sugrįžta rankose laikydama dvi tyrimams skirtas plastikines stiklainaites, Alisa

šypsosi lyg niekur nieko. Įpila Senelei.

– O tau tikrai galima? – dar paklausia Senelė, keldama prie lūpų skaidrią stiklinę su rudu turiniu.

– Ne.

– Na, tai vis tiek būk sveika, – nusišypso Alisai Senelė.

Ir vienu mauku susipila visą skystį į gerklę. Alisa laukia. Po sekundės Senelės raumenys atsipalaiduoja, raukšlės išsilygina, kūnas suglemba. Tuščia stiklinaitė ir mezginys krenta ant žemės, siūlų kamuolys nurieda po lova. Alisa strykteli ant kojų. Kvaila Senelė, kvaila Senelė! Alisa prasega čiuzinio šoną, iš jo išsitraukia rūbus ir batelius. Kelias minutes jais pasigroži. Paskui susiranda maišelį su kosmetinėmis priemonėmis, viskas aukso vertės, surinkta iš žurnalų ir paslapčia brangiai pirкта iš gestapininkų. Alisa pasiryškina blakstienas, nubrėžia įžūlių lūpų liniją, aukštai pakaušyje susisega plaukus. „Kokia aš graži, kokia aš graži!“ Mergina palenda po lova, pirštų galais suranda griovelį linoleume, pakelia kraštą ir atvynioja dalį. Kampe garsiai knarkia Senelė. Grindyse atsiveria tamsi skylė. Alisa iš spintelės išsitraukia žibintuvėlį ir iki minkštumo nučiupinėtą žvaigždžių žemėlapi, atklydusį iš kito skyriaus, Neurologinio, ko gero. Alisa neria į pačią skylės juodumą.

Senelė tą pat akimirką išpurškia išgertą ir žanduose laikytą pragaištingą kokteilį.

*

Alisa sraigtiniais ankštais laiptais leidžiasi žemyn, paskui visą amžinybę slenka klaidžiais tuneliais drėgnomis sienomis ir šlapiomis grindimis. Galiausiai, išstūmusi dangtį grindinyje, atsiduria gatvės viduryje, tiesiai priešais nusilaupiusias naktinio klubo duris. Ji nusipurto dulkes ir tiesiu taikymu patraukia vidun.

Netrukus į nakties tamsą iškopia ir Alisos Senelė. Narsioji ponja apsižvalgo ir ryžtingai nušlubuoja klubo durų link. Jos juodos suknius kraštas velkasi žeme. Šliur, šliur, šliur. Aršiai dirbdama alkūnėmis Alisos Senelė greitai prasibrauna pro būrį vidun trokštančių patekti apsvaigusių paauglių, smulkių sutenerių, chuliganų ir narkotikų stumdytojų. Apsauginiai, nutvilkyti Senelės žvilgsnio, be kalbų praleidžia keistąją poniją vidun. Alisa išsvirduliuoja lauk į gatvę pro greta esančias duris. Apsikabina pirmą pasitaikiusį vyrą, plačiai šypsosi ir labai sunkiai nustovi ant kojų. Atgrasus vyriškis metaliniais dantimis ir Alisa

dingsta tamsoje.

Du „Niksonai“ stresui nuimti pirmajame bare. Burbonas įtartina primena bulvinį surogatą, ant džino, ko gero, buvo uždėtas ženklas „patiems negerti“, kol padavėja nešė taures, viena persiko skiltelė nuo purvinos taurės krašto nukrito ant grindų, antroji irgi pasimetė pakeliui. Įtūžusi Senelė išdidžiai palieka šią šlykščią skylę, kuriai, anot jos, net vardas „skylė“ yra per didelis pagyrimas. Antrame bare Senelė užsisako „Black Velvet“, dar vadinamo „Bismarku“ ir kažką su pienu. Pusė velnio. Trečiajame Senelė prisimena, kad labai seniai ragavo kačiačos, todėl pareikalauja „Batidos“ ir „Sūriojo šuns“. Čia kyla didelis triukšmas, nes daugiausia, ką gali pasiūlyti paliegęs barmenas, tėra kola su degtine. Ketvirtajame bare žmonės pasitaiko malonesni, Senelei patinka išimtinai vyriška publika, kvepianti gerais kvepalais ir vilkinti pabrėžtinai aptemptais rūbais. Čia Senelė išlenkia pora „Long Island“ ir suvartoja kelis „Degančius Jėzus“. Ketvirtame didelį alaus bokalą ir tris „Zombius“ Senelei pastato mėlynakis ilgaplaukis baikeris vaikišku veidu.

Ką veikia Alisa? Ji keliauja per miestą. Turėjo su kažkuo susitikti. Ar susitiko, ji tiksliai nepamena. Tiltas, traukinys, kelios tamsios tarpuvartės, taksi, dykvietė, ilga kelionė pėsčiomis, jas veda kažkur pagyvenęs čigonas. Jos kliūna ir griuvinėja lygioje vietoje, jos juokiasi, nors joms visai nelinksma, vienas batelis jau kažkur pamestas, Alisa įsiduria į šukę, tačiau skausmo nejaučia, kitos mergaitės vardas Musė, kaktoje ji turi vieną didelę akį. Čigonas išveda jas iš savo teritorijos ir mikliai dingsta. Blizgančiame rankinuke Musė turi keturias ilgas juostas, pilnas spalvotų gumos rutuliukų. Musė kikena ir vis lenda bučiuotis. Ji ir jos juokas dingsta iš Alisos suvokimo lauko ir vėl sugrįžta. Alisa tik protingai pagalvoja, kaip čia keistai išeina, kad kuo daugiau bendrauji žmonėmis, tuo vienišesnė jautiesi. Ji stipriai suspaudžia šaltą ir ploną Musės ranką.

Paskui Alisa atranda save blausiame sausakimšo tualetu veidrodyje. Iš karto prisistato skausmas, bet Alisa spėja įtraukti į abi šnerves baltųjų miltelių, ir jis pasitraukia už kabinos, kur kažkas dviese dejuoja ir vaitoja, durų. Stipri banga Alisą išmeta lauk į tamsos, dūmų, nervingai trūkčiojančių šviesų ir kurtinančio garso duobę.

Triukšmas pagauna ir priverčia Alisos kūną lenktis ir suktis. Kažkas atsiskiria jos viduje ir pakyla. Alisa mato save apačioje, svyruojančią pačią sau, mato, kaip už jos stovi kažkoks vaikinys raudonu veidu.

Vaikino viduje verda kova.

Prieiti ar neprieiti? Prieiti ar ne? Jei dabar neprieisiu, būsiu tikras kvailys. Nepamiršk, ji narkomanė. Nepamiršk, kad ji gali tave kuo nors užkrėsti, ir apskritai, jei ji šypsosi tau, tai dar nereiškia, kad tu jai patinki, gali būti visai priešingai, gal jai reikia pinigų dozei, ar gal dar ko. Pasistenk susikaupti, aplinkui tiek daug gražių sveikų merginų, ne narkomanių.

Eritrocitas atsistoja šalia Alisos, rėkia jai į ausį.

– Labas, aš... Aš iš ligoninės!

Alisos „kažkas“ pramušė paukščių apdergtą skardinį klupo stogą, akys stiklinės. Eritrocitas rodo į randą pakaušyje.

– Va... Čia liko nuo to karto.

Eritrocitas suima Alisą už rankų ir papurto.

– Ei, ar tu mane girdi?

Alisa kvilau šypsosi.

– Klausyk, ten sėdi tokia ponija. Ji labai keistai į tave žiūri.

Alisa vangiai pasuka galvą ir pamato Senelę. Alisa apsisuka ir mikliai dingsta, Eritrocitas nespėja nė prasižioti.

Paliktas vienas jis pasuka prie baro. Kuo daugiau bokalų išlenkia, tuo mažiau ima abejoti, kad ką tik užkalbinta mergina ir mergaitė, prieš savaitę sutikta ligoninėje, yra vienas ir tas pats asmuo. Už kelių žingsnių linksmai ir energingai dūksta Alisos Senelė (žiūrint objektyviai, tai visai kitas žmogus, mielas ir malonus). Žiluose Senelės plaukuose vejasi ilgas geltonas kaspinas, o gal gyvatė. Eritrocitas nėra tuo tikras. Jis bando atsiminti, ar dar dirba ligoninėje, ar jį vis tik išmetė, bet jam tai sekasi sunkiai. Gerai, kad penktadienio vakaras.

*

Tai, kas šeštadienio rytą vyksta Alisos palatoje, galima pavadinti vienu žodžiu: skandalas.

Palatoje Alisos tėvai, taip pat kelios seselės net palinkę spokso į snaudžiančią vėžymėlyje Senelę. Pavyzdingo pedantiškumo ir pasitempimo įsikūnijimas,

užkluptas visiško silpnumo akimirka: balti plaukai išsidraikę, gobtuvas nepatogiai kabo šone, tobulai kritusios griežtos sijono klostės pasklidusios į visas šalis, apačia pradrėksta, matyti netgi viena, trumpesnioji, senosios koja, įsprausta į juodą lakinį ortopedinį batą, ir, o Dieve, pikantiški kelnaičių ilgomis kiškomis nėriniai...

– Patikėkite manimi, ji apsinuodijo alkoholiu.

– Kokias nesąmones čia šnekate?! Ji niekada negeria, – Alisos Tėčiui sunku paslėpti pasipiktinimą.

– Vis tik faktai verčia manyti kitaip, – tyliai taria žilasis gydytojas.

– Aš nenoriu, kad mano motina būtų įtariama! – neslepia savo susierzinimo Alisos Tėtis.

Nuo jo riksmo Senelė pabunda, jos žvilgsnis apsidrumstęs, paakiai patinę, galvoje – chaosas. Senelė nusišypso pagirių kamuojamo žmogaus šypsena. Paskui visi tie nepažįstami žmonės, susispraudę aplink, ima kelti jai įtarimą. Ji staigai ištraukia kairę ranką iš nepažįstamo vyro gniaužtų, paskui automatiškai pasitaiso persikreipusį peruką ir dešine ranka mėgina patikrinti, ar dantų protezai vietoje, nepastebi prie rankos pritvirtintos lašelinės ir ši griūva tiesiai ant jos pulsą matavusio žilo gydytojo. Senelei bloga, labai bloga.

– Mama!... – Alisos tėvas šoka prie Senelės, norėdamas ją apkabinti.

Senelė, kuriai jau labai norisi vėmti, jį atstumia, ir vėžimėliu visu greičiu varo prie tolimajame palatos kampe esančios kriauklės. Nespėja, todėl dalis vėmalų nusileidžia ant grindų ir jos prabangios suknišios. Kol Senelė vemia, visi palatoje esantys asmenys išlaiko pagarbią tylą.

Žilasis gydytojas meta į Alisos Tėtį „ką aš sakiau?“ žvilgsnį.

– Visiems geriau tuojau pat pamiršti, ką čia matėte, – griežtai pareiškia šis.

Senelė išsivėmusi jaučiasi šiek tiek geriau.

– Nežinau, kas man yra, – gailiai taria.

Nejučia visų žvilgsniai nukrypsta į žmogų, iki tol tyliai stovėjusį kampo šešėlyje. Tai – naujasis Senelės gerbėjas, geraveidis baikeris. Alisos Tėvas iš karto susirūpina dėl savo palikimo dalies.

– Mama?!

Senelė nudelbia žemyn akis ir parausta.

Alisos Tėvui sunku susivaldyti:

– Gal tu nėščia?!

Senelės gerbėjas žengia žingsnį į priekį.

– Aš myliu jūsų motiną, – rimtai pareiškia jaunuolis. – Ji – nuostabi moteris Senelė tik nuleidžia galvą.

– Laukiau jos visus savo dvidešimt metų. Ji taip skaniai kvepia. Be to, mums patinka ta pati muzika, – išdidžiai priduria jaunasis Senelės gerbėjas.

Alisos Tėvas tik susiima už galvos. Įeina darbininkai, nešini grotomis. Taikosi jas tvirtinti prie langų.

– Ar tokio storio tiks?

Alisos tėvai susižvalgo, motina akimis įvertina strypų storį.

– Kokį smūgį gali atlaikyti šitos grotos?

– Pjūklui mažiausiai pusę dienos, – dalykiškai atsako vyresnis darbininkas.

– Ji gali, – nelinkusi neįvertinti savo dukters jėgos Alisos motina.

– Ponia, tai XIX amžius, dabar tokio storio niekas negamina.

Alisos motina susimąsto.

– Tada gerai. Ir dar mums reikės įprastų nusileidžiančių plieninių žaliuzių.

Darbininkai imasi grąžtų. Iš Alisos lovos pusės pasigirsta keisti garsai. Visi atsigręžia į sunkiai bundančią merginą. Ji šį kartą norėtų neatsibusti – dešinė ranka ir kairė koja prirakintos prie lovos rėmo keliomis ilgomis tvirtomis metalinėmis grandinėmis. Alisos Tėtis narsiai atremia aplinkinių klausiančius žvilgsnius.

– O ką man patarsite daryti? Ji visada pabėga.

Eritrocito laiškas Alisai, parašytas paryčiais parsivilkus namo į medicinos studentų bendrabučio kambarį, blankstant pilnačiai, švintant:

Labas, Alisa. Tau rašo Eritroцитas.

Nežinau, nuo ko pradėti. Aš visiškai sutrikęs. Mūsų paskutinio susitikimo metu (kovo 13, trečiadienį), ko gero, atrodžiau kaip pasipūtęs nevykėlis iškrypėlis. Noriu, kad žinotum: padėjęs galvą ant tavo lovos aš ne tenkinau savo žemus instinktus, nebandžiau iššnipinėti, kur yra tavo slėptuvė. Aš valiau dulkes. Mane tardė ir visaip kankino, bet aš nepasakiau, kur slepi batus, ir koks yra Emanuelio vardas. Argi galėčiau?

Ir negalvok, kad aš ant tavęs pykstu už tai, kad trenkei man pirmą kartą, o antrą kartą nuo manęs nususukai ir pabėgai. Aš viską suprantu. Argi galiu tikėtis kokio kito elgesio? Esu tik apgailėtinas sanitaras šašuotu veidu (tiesa, tai visai neužkrečiama, čia tokia alergijos forma). Kai pažiūriu į veidrodį, pats savęs imu nekęsti. Todėl į veidrodžius niekad ir nežiūriu. Bet jei... Jei tau pavyktų pasižiūrėti man į širdį, pamatytum, kad ji... Ji pilna... Ji pilna kažko, kas viską keičia. Kažko, kas šildo mane iš vidaus. Tik prašau nesijuokti. Nuo tada, kai išvydau tave apie nieką kitą nebegaliu galvoti. Tavo veidas stovi man prieš akis ir tavo pamėlusios rankos (turėtum lauke visada mėvėti pirštines, tai vis dėl sutrikusios kraujotakos). Aš keliuosi, valgau, einu į darbą, nešioju basonus, plaunu ligonius, skaitau, linksminuosi, aš liūdžiu, aš žiūriu televizorių, bet, iš tikrųjų, aš jau nebesu aš. Tu tarsi atėmei mane iš manęs. Ir aš visai nenoriu, kad tu mane man grąžintum! Nandi sako, kad aš išprotėjau. Tai panašu į tiesą! Aš noriu kaukti iš skausmo ir kartu aš esu pats laimingiausias žmogus! Nes aš sutikau tave. Noriu matyti tave, noriu girdėti tave, noriu kvėpuoti oru, kurį tu iškvėpei. Noriu žinoti, ką veiki ir ką galvoji, Noriu žinoti, kas tau atrodo juokinga, ką tu valgei pusryčiams ir ar gėrei arbatos. Noriu žinoti, ko tau reikia. Ką tu sapnuoji, ko tu bijai. Noriu tave saugoti. Noriu tau padėti. Suprantu, kad tai skamba labai įžūliai. Suprantu, kad tokia graži ir šauni mergina kaip tu niekada nesutiks būti su tokiu, kaip aš. Bet vis tik... Kol neišaušo rytas ir tu negavai ir neperskaitei šito laiško, aš bent galiu apie tai svajoti. O didžiausia mano svajonė yra, kad tu pasveiktum. Ir būtum laiminga. Ir ištrūktum iš čia.

Bandžiau pasiekti negalvojimo apie tave rekordą – penkios minutės ir dvylika sekundžių. Ką veiksi rytoj ryte, pasakyk, ką veiksi poryt, kaip tau sekasi šita diena, ką veiksi šiandieną?...

P.S. Prie laiško pridedu tris popierines gėles ir apelsiną. Apelsinuose daug vitaminų. Jei kartais tu negali jų valgyti, padėk apelsiną į spintelę ir ji skaniai

kvepės visą savaitę. Dar su apelsinu galima žaisti, kaip su mažu kamuoliuku. Labai stengiausi kuo kruopščiau išlankstyti popierines gėles, tai Nandi man trumpam paskolino savo origamių knygą. Žinok, origamius lankstė senieji Japonijos kariai, samurajai. Būčiau laimingas, jei jos tau patiktų. Ar žinai, kad kiekviena gėlė kažką sako? Kad žinotum, kiek vargau su gvazdiku. Tai – kilni gėlė, kuri niekada nekeičia spalvos. Ji tarsi sako: „Gali manimi pasikliauti“. Tulpė gavosi panaši į varnalėšą. Rožės antras vardas yra meilė.

Nukamuotas savo paties svajonių ir rašymo ranka, Eritrocitas užmiega. Jis sapnuoja, kad stovi priešais milžinišką auditoriją – ko gero, tai yra milžiniška sporto aikštė, pilna žmonių. Jis stovi priešais šią banguojančią žmonių jūrą, žino, kad turi jai perskaityti savo eilėrašį. Minia laukia, o jis tikrina savo kišenes, jose tikrai turėtų kažkas būti, bet nieko tenai neranda, tik du sutrintus čekius iš prekybos centro, pirktas alus ir pakelis čipsų, tikintis laimėti. Bando kažką pasakyti iš atminties, bet aišku, kad nė žodžio neprisimena. Ateina gitaristai ir jį išsiveda, švilpiančios minios, didesnės gėdos ir neįsivaizduosi. O garsiausiai švilpia kuprota senutė ir ilgšis baikeris pirmoje eilėje. Senutei į parankę įsikibusi mergaitė blyškiu vaiduoklio veidu. Eritrocitas negali atitraukti akių nuo jos sukepusių suspaustų lūpų, kurios visą laiką be garso kartoja: „Mėlyna spalva – gražesnė spalva“. Eritrocitas atsibunda išpiltas šalto prakaito.

III. PLASTILINAS

*

Slinko dienos, Alisa apsiprato su grandinėmis. Į palatą vis dar plaukė laiškai su keistais pasiūlymais, vieną jų kažkoks begėdis pamišelis parašė deficitinės nulinės rezus minus grupės krauju. Paslaugioji Musė atsakinėjo į tuos laiškus kaip išmanė, tačiau ilgainiui prašymų ir pasiūlymų srautas ėmė slūgti, matyt, dėl pernelyg pompastiško ir abstraktaus Musės stiliaus. Drovieji ir aistringieji, stumiantys dienas aukštu žemiau ir aukščiau, pamiršo Alisą. Pasigirdo gandų, kad tokios ligonės išviso nėra, nebuvo ir nebus, o protus ir jausmus sumaišęs laiškėlis yra slaptųjų tarnybų surengta pavasarinė provokacija. Urologinio skyriaus pacientai įtikėjo, kad „Alisos naujos kartos meilės testas“ yra mokslinio darbo „Atsikosėjimą lengvinančių medikamentų poveikis pacientų lytiniam potroškimams“ dalis.

Tuo tarpu Alisa, prirakinta prie lovos, mąstė. Ir kuo daugiau Alisa galvojo, tuo aiškiau ji suvokė, kad jos gyvenime trūksta kažko esminio. Tai buvo ne daiktas, ne situacija, ne būseną, net ne jausmas. Ko galėjo trūkti Alisai? Ji kankinosi spėliodama, kol vieną naktį sapne išvydo verkiantį vaikelį su šuns uodegėle. Atsibudusi ji pagalvojo, kad galbūt būtų vaikelis suteiktų jos gyvenimui prasmės. Tik kur ir kaip jį gauti?

Vieną rytą it želė sustingusį laiką ir painius Alisos apmąstymus tarsi aštriu peiliu perriekia triukšmingai į Alisos palatą įsiveržusios dvi ryškios nenuspėjamo amžiaus moterys. Jos dar buvo už durų, o Alisa jau užuodė neįmanomą dviejų vieną kitą gesinančių brangių kvėpalų mišinį. Neilgai trukus akinančiai šypsodamosis žurnalinėmis šypsenomis pasirodė ir jos pačios, monozigotinės Alisos seserys dvynės, Elenos. Alisa buvo pamiršusi, kokios jos puošnios ir tobulos, ir kad jas turi.

– Alisa!

– Alisa! Širdele!

Kiekvienas žodis iš hipnotizuojamai dėliojančių lūpas Elenų krenta lyg perlas. Savo išpuoselėtomis baltomis rankomis Elenos atsargiai apkabina Alisą. Po to seka bučiniai pro Alisos žandus į orą. Jei pridėtume vieną jų ar abi prie atviros žaizdos, tai nė kiek negrauztų, tokios seserys meilios ir rūpestingos Alisai, viena kitai, ir visam pasauliui. Todėl joms taip gerai sekasi gyvenime, sako Mama. Vienintelis jų trūkumas, pagalvoja Alisa, galbūt yra tas, kad jos per

daug ir per plačiai šypsosi. Štai ir dabar, patekus į vietą, kurioje, atrodytų, net sienos verkia ir dūsauja, džiugios šypsenos nė akimirkai neišnyksta iš angeliškų Elenų veidų, nes šypsotis yra naudinga – šypsena gamina smegenyse medžiagą serotoniną, kuris sukelia laimės pojūtį, o laimingas žmogus yra daug gražesnis, sveikesnis ir seksualiai patrauklesnis, nepamirškime šito.

– Kas atsitiko tavo plaukams, Alisa?

Abi Elenos instinktyviai pasitaiso savo vešliąsias garbanas.

– Kaip tu sukūdei!

– Atrodai baisiai!

– Tikrai, atrodai klaikiai!

– Ar tave čia gerai maitina?

Alisa labai norėtų pakeisti pokalbio temą, jos pusryčiai guli po lova. Seserų žvilgsniai slysta nuo daikto prie daikto, ieškodami ko nors blizgaus ar brangesnio, kur galėtų sustoti ir pailsėti. Tačiau Alisos palatoje prabangos maža. Tyla gresia peraugti į nemalonią didesnią tylą. Ūmai abi vienu metu kai ką prisimena. Suokalbiškai susižvalgo ir iš maišelio ištraukia batų dėžę, įvyniotą į spalvotą popierių, išmargintą širdelėmis. Iškilmingai ištiesia ją Alisai.

– Su gimimo diena!

Alisa neryžtingai varto dėžę rankose.

– Čia pokštas?

– Juk šiandien liepos keturiolikta, – choru išgieda Elenos. – Tavo gimtadienis!

– Bet juk mano gimtadienis yra kovo trečią, – nieko nebesupranta Alisa.

Seserys susižvalgo.

– Ai, tai vis tiek... Mes pajuokavome... Norėjome tave pralinksminti... – angeliškosios Elenos atrodyti kilnios ir rūpestingos.

– Ką gi. Tuomet ačiū.

Skubiai, kad seserys nespėtų persigalvoti, ir lėtai, kad pratęstų malonumą kuo ilgiau, Alisa krapšto spalvotą popierių; jo nevalia sugadinti, gal paskui Musė pamokys išsilankstyti ką nors dailaus, pavyzdžiui, popierinę karūnelę, kokios neturi niekas pasaulyje. Kol dėžė neatidaryta, ten gali būti bet kas: ir spalvojimo knygelė, o gal net dvi, ir mielas minkštas žaisliukas, ir tikra karoliukų apyrankė, ir naujas megztukas ar skarelė, ir egzotiškas muzikos instrumentas, ir neperbrangus mobilusis telefonas, ir...

– Žinok, kainavo nepigiai.

Alisa atlupa kartoninės dėžutės viršų, užsimerkia ir įkiša ranką vidun. Kai ją ištraukia ir atsimerkia, ant jos rankos tupi didelė žalia molinė varlė, su plyšiu viršugalvyje. Juk tai galėjo būti beveik bet kas, nebūtinai dar viena taupyklė. Alisa nusimena.

– Ji miela, tiesa? – nejaukią tylą pabando nutraukti viena Elenų.

Varlė Alisai tikrai nepatinka. Bet, kuo ilgiau žiūri į plokščią ir platų varlės snukį, tuo labiau Alisai darosi jos gaila. Alisa apsikabina varlę. Gal tai Varlė Taupyklių Karalienė? Seserys stovi per atsargų atstumą. Abi Elenos vienu metu supranta, kad nebeturi nei ką čia veikti, nei ką pasakyti. O tai yra pats baisiausias dalykas, kuris gali nutikti šiuolaikiškoms, veiklioms moterims. Bent jau taip atrodo Elenoms. Sprukti iš čia kiek galima toliau! Ir pamiršti, pamiršti kuo greičiau šią niūrią, slogią, ne nice vietą, kurioje... Kurioje, čia Elenų akys ima blizgėti, kurioje gali sutikti vieną kitą visai simpatišką, nusivylusį ar nepatyrusį, nevedusį arba išsiskyrusį, truputį nelaimingą, truputį pavargusį, apyjaunį gydytoją mažais, bet užtikrintais žingsneliais kopiantį stačiais karjeros laiptais. Taip, taip. Galbūt ir verta čia šiek tiek ilgėliau užtrukti.

– Na, tai pasakok, Alisa, kaip tu gyveni, – nerūpestingai taria Elena pirmoji.

Ką gali atsakyti Alisa į tokį klausimą? Kad jau keli mėnesiai guli prirakinta prie lovos, o kas buvo prieš tai geriau nė neprisiminti, kad iš jos atimti visi spalvoti pieštukai ir ausinukas, kad negali pati pasisioti, kad su baime laukia naujos operacijos, kuri bus baisesnė ir sudėtingesnė už visas prieš tai buvusias, ir neaišku, kaip viskas baigsis, ir lygiai taip pat bus baisu, jei visa tai ir toliau tęsis: kad vaistai pasikeitė ir tai kelią nerimą, kad jai niekas nieko nesako, kad už lango, atrodo, yra vasara, o jai visą laiką šalta, kad kiekvieną naktį ji sapnuoja, kaip miršta žiauria mirtimi, bet dar baisesni sapnai yra tie, kuriuose ji tyliai užgęsta, kad vienintelis gyvas padaras, su kuriuo ji pasikalba, yra įsivaizduojamas katinas, kuris gyvena po jos lova, jam Alisa atiduoda savo menkus pusryčius ir pietus. Bet apie katiną tai tikrai reikėtų

patylėti, vienintelis žmogus, kuris apie ją nutuokia, yra pusaklė senutė valytoja; Alisa jau ir nebežino, kaip pasiteisinti, kodėl visos jos košės kiekvieną kartą atsiduria po lova.

– Aš gyvenu gerai.

Elenų veiduose Alisa mato kažką panašaus į užuojautą. Jų akys susiaurėja ir kaktų srityse ima formotis po vieną gilią raukšlę, tačiau po sekundės šitie dariniai išnyksta. Mat raukytis save prižiūrinčioms ir apie ateitį bent šiek tiek susimąstančioms jaunoms moterims visai nepritinka.

– Mes norime su tavimi rimtai pasikalbėti, – iš tolo pradeda antroji Elena.

– Ne paslaptis, kad tu sunkiai sergi, – didelį žingsnį pirmyn padaro puse minutės vyresnė Elena.

Alisa, apsikabinusi varlę, neramiai laukia, į kurią pusę kryps seserų pokalbis.

– Jei galėtume su tavimi pasikeisti vietomis, – taria Elena, režisierių ir aktorių mūza, – būtinai taip ir padarytume.

– Tikrai, taip ir padarytume, – priduria Elena, bankininkų draugė.

– Ar prisimeni tą papuošalą, užsisegantį gervės snapo formos segtuku nugaroje?

– Kur gavau dovanų nuo Senelės?

– Taip, tą su safyrais, – nerūpestingai šypsodamasi ištaria vyresnioji Elena. – Gal galėtum man ją paskolinti?

– Gerai, – lengvai sutinka Alisa.

– O tuos auskarus, kuriuos gavai pirmojo chemoterapijos kurso baigimo proga? – vikriai sukasi garsių aktorių draugė. – Jie labai tiktų prie mano koljė.

– Gerai, – taria Alisa, stipriau apkabindama Varlę Karalienę. – Man vis tiek jų dabar nereikia.

– Oi, kaip ačiū. Tu tokia gera! – Elenos džiaugsmui nėra galo.

– Klausyk, Alisa, gal tau ir šermuonėlio kailinukų nereikia? – paskatinta sesers sėkmės norėtų ką nors išlošti ir antroji Elena. – Tu juk vis tiek niekur neišeini.

– Imk, jei patinka.

– O „Gucci“ bateliai?

– Ir juos.

Kurį laiką Elenos nuoširdžiai džiaugiasi savo netikėtais laimikiais, bet paskui jų šypsenos susiaurėja. Juk džiaugsmui, kaip ir meilei, reikia naujo materialaus peno, negali gi visą amžinybę džiaugtis auskarais ar prabangiais firminiais bateliais. Seserys vėl susirūpina.

– Suprantame, kaip jautiesi, Alisa.

– Turbūt sunku taip sirgti.

– Aš tai tikrai neištverčiau.

– Visi mes kada nors mirsime, – teatrališkai atsidususi tęsia Elena, garsių aktorių ir kylančių jaunų žaigždžių draugė.

– Tik vieni greičiau, kiti šiek tiek vėliau, – patikslina Elena, bendraujanti išimtinai su aukšto lygio bankininkais.

Alisa ima nujausti, kad seserys atėjo ne tik pasveikinti su seniai praėjusiu gimtadieniu ir paprašyti leidimo naudotis jos daiktais. Jos nori kažką pasakyti, bet niekaip nepasako, o Alisa yra gerai išauklėta mergaitė, ji žino, kad reikia tyliai laukti ir klausyti, jei kiti žmonės nori ir ruošiasi kažką pasakyti. Varlė Alisos rankose atrodo tarsi būtų ką tik patyrusi sudėtingą galvos operaciją. Alisa užspaudžia pirštu plyšį Varlės Karalienės viršugalvyje ir ji Alisai ima atrodyti daug laimingesnė. Šitą gilią žaizdą reiktų kuo nors pridengti.

– Gal turite nosinę?

Seserys apsimeta, kad neišgirdo jos klausimo.

– Žinai, Alisa, aš ir Paulius, susituoksime rudenį, – džiaugsmingai sušunka Elena, premjerų lankytoja. – Tikrai, tikrai!

– Ji jau turi suknelę, – su vos juntamu pavydu ištaria kita Elena.

– Tu neįsivaizduoji, kiek turėjau sugaišti, kol ją man pasiuvo. Tos siuvėjos – tikros kūtvėlos!

Alisa jaučia, kad ir šios naujienos nėra tikroji Elenų apsilankymo priežastis,

juk Elenos tuokiasi ir skiriasi kas antri metai. Be to, Alisai įdomus yra tik vienas dalykas.

– Ar greitai jūs turėsite vaikelį?

– Tu ką, išprotėjai?... – tarsi įgelta atšlyja tolyn Elena. – Taigi tai yra baisu!

– Kas baisu? – nesupranta, ko taip į pilką pusę persimainė sesers veidas, Alisa.

– Vaikai yra baisu, – net išrausta Elena.

– Kodėl?

– Bet tu ir naivi! – pareiškia Elena, bankininkų draugė.

– Kokie dar vaikai? Alisa, ar tau galvoj negerai?... Juk nėštumas tai toks stresas visam organizmui! O kas, jei plyš gimdos kaklelis ar makštis?... Kas, jei bus sužaloti mano dubens kaulai ar išvirs gimda? Aš jau nekalbu apie negimdinį nėštumą ar kitas komplikacijas.

– Taip, milžiniškas krūvis! – palaiko seserį antroji Elena. – O jei dar nėštumas yra daugiavaisis....

Geriau sesuo būtų to neminėjusi, Pauliaus sužadėtinę ima pykinti. Ir kalta dėl to tik Alisa. Savo kvailus klausimus geriau pasilaikytų sau.

– Ar žinai, kad gimdydama moteris gali net mirti?!

– Vaje,– nežino nė ką atsakyti Alisa.

– Tai ir pagalvok, ar šiuolaikinei moteriai visa tai reikalinga, – griežtai nukerta Elena.

Alisa pastebi, kad ji pirmą kartą nesišypso.

– Bet vis tiek?...

– Nesąmonė, – nemaloniai šaižiu balsu taria būsimoji nuotaka.

Jai tikrai reikia daugiau laiko, kad atsigautų.

– Nors ir sunku, reikia mokėti džiaugtis gyvenimu, – taria antroji Elena.

Jos ilgi pianistės pirštai glosto kažką įsivaizduojamo, turbūt švelnius šermuonėlių kailius. Alisa jaučiasi kalta, kad pradėjo tą nemalonų pokalbį apie vaikus. Elena vis dar nesišypso.

– Sesės, nesipykim.

– Žinoma.

– Aš tik pagalvojau, kad galbūt būtų visai gera turėti kažką, ką galėtum apkabinti, kuo galėtum rūpintis ir ką galėtum mylėti.

– Alisa, tu vėl pradedi...

– Atsiprašau.

Kažkodėl Alisai vėl pasidaro labai liūdna. Akyse ima tvenktis ašaros, bet Alisa susikaupia ir nepravirksta, ji juk nenori liūdinti ir gąsdinti savo gražiųjų seserų. Paskui jos supyks ir daugiau niekada nebeateis.

– Suprantame, kalbi nesąmones, nes sunkiai sergi, – taria bankininkų draugė, elegantiškai prisėsdama ant Alisos lovos krašto. – Mes tik norime, kad tu nepasiduotum.

Ji lyg tarp kitko praveria spintelės, stovinčios prie lovos, dureles, spintelėje tuščia, vadinasi, neįdomu.

– Galbūt tau lemta tai patirti... – Elena plačiu elegantišku rankos gestu pabando padėti sau įvardinti situaciją, – patirti... visa šitai...

Ji sukasi aplink, po kriaukle stovi du dideli stikliniai indai. Ant vieno užrašyta „Švarios“, ant kito – „Naudotos“; viename inde sudėtos švarios kempinė, kitame – ne. Eleną supurto nuo pasišlykštėjimo, kita vertus, tai padeda jai baigti savo mintį: – Tu gi žinai, kaip svarbu išlaikyti optimistinę, pozityvų požiūrį į gyvenimą.

Alisa laukia, kas bus toliau.

– Alisa, brangute, mes norėjome tave supažindinti su nuostabiu žmogumi.

– Jis sirgo, tačiau nepalūžo.

– Jis kovojo iki paskutinės akimirkos.

– Ar jis mirė? – paklausia Alisa.

Elenos abi vienu metu prabangiai nusikvatoja.

– Ne, ką tu. Jis gyvas. Pats gyviausias. Įstabus žmogus. Ir jis sutiko tau papasakoti savo nuostabią istoriją.

Čia Alisos palatos durys prasiveria ir Alisai užima kvapą nuo trečio neįmanomai stipraus aromato. Netrukus tarpduryje pasirodo ir pats kvėpalų šeimininkas, apkūnus ponas su atsainiai ant pečių užmestu baltu ligoninės chalatu ir bravūriškai už ausies užkišta cigarete. Alisos dėmesį patraukia spalvotas įtvaras, juosiantis pono kaklą.

– Kas nutiko jūsų kaklui? – paklausia Alisa.

– Cha cha cha! Taip ir žinojau, kad šito paklausite. Šį įtvarą, nenorėčiau minėti, kiek jis kainavo, parsivežiau iš gastrolių Japonijoje, – išdidžiai pareiškia ponas. – Nešioju jį profilaktiškai. Tiesiog šiaip, maža ką. Be to, jis traukia moterų dėmesį ir tai dažnai tampa puikia dingstimi susipažinti. Aš Albertas. O jūs, jaunoji panele, jei neklystu, Melisa?

– Alisa mano vardas, – Alisa galvoja, kad yra jį kažkur mačiusi, bet kur, prisiminti niekaip negali.

– Jūs neįsivaizduojate, kiek žmonių man per dieną tenka sutikti! – vilioklišku baritonu išdudena Albertas. – Taip ir savo vardą galima supainioti. Būtų juokinga, ar ne, Melisa?

Alisa supranta, kad su šituo ponu geriau nesiginčyti. Todėl tiesiog linkteli galva.

– Panelės, jums leidus... – galantišku galvos linktelėjimu Albertas pasisveikina su abiem seserimis ir klesteli į paslaugiai Elenų pasiūlytą krėslą.

Seserys sutupia skirtingose krėslų pusėse. Albertas garsiai ir reikšmingai gurkšteli vandens, atsikrenkščia, minutę kitą pamankština savo balso stygas, pasukioja įrėmintą įtvaro galvą. Galiausiai, žiūrėdamas į Alisą savo mėlynomis didelėmis akimis, prabyla: – Jūs, panele, nė nenumanote, ką man teko patirti. Dabar baisu net prisiminti.

Seserys meiliais padrašinančiais žvilgsniais prašo Alberto prisiminti. Albertas kiek pasimuisto, o tada praveria savo raudonas putlias lūpas.

– Vieną tokį pat saulėtą ir giedrą rytą, kaip šis, aš pabundu.

Albertas reikšmingai nutyla ir stebi auditoriją. Alisa dar nežino, patinka jis jai, ar ne.

– Nuotaika ne per blogiausia, – artistišškai tęsia Albertas, – tačiau jaučiu, kad tuojau kažkas atsitiks labai baisaus arba negero.

Alisa nusprendžia, kad tas Albertas gal ir visai įdomus žmogus.

– Aš keliuosi, einu praustis...

Seserys palaimingai šypsosi, ne kiekvieną dieną TV laidų žvaigždė, nusprendusi pasukti vingiuotu ir slidžiu, tačiau daug žadančiu politikos keliu, skiria tau laiko ir sutinka papasakoti savo gyvenimo istoriją.

– Ir ką gi aš pastebiu besiprausdamas duše?...

Alisa nesupranta, kodėl Albertas kalba taip garsiai.

– Visi mano limfmazgiai išbrinkę! – Albertas nugalėtojo žvilgsniu apžvelgia savo klausytojas.

Beda pirštu sau į kaklą.

– Čia!

Pakelia aukštyn vieną ranką, paskui kitą, rodydamas pažastis.

– Čia.

Tada pakelia sulenktą koją.

– Ir kirkšnyse!... – Albertas pergalingai nusišypso. – Net gydytojai buvo sukrėsti tokio vaizdo.

Seserys klauso Alberto suglaudusios ausis, tarsi pats Arkangelas Gabrielius nusileidęs iš dangaus bylotų joms savo paslaptis. Alisai įdomus tik vienas dalykas.

– Gal jūs žinote, iš kur atsiranda vaikai?

– Aišku, žinau. Ko čia nežinoti, – neramiai ima muistytis ekranų herojus.

– Alisa, kaip tau negėda? Žmogus pasakoja savo istoriją, o tu lendi su visokiais nesąmoningais klausimais.

– Ne, ne, nieko tokio, panelės, tegu mergaitė klausia. Juk tai natūralu, – geraširdiškai nusišypso Albertas.

Nekreipdama dėmesio į priekaištaujančius Elenų žvilgsnius, Alisa patogiau įsitaiso lovoje.

– Ką aš galiu atsakyti? – šypsodamasis tęsia Albertas. – Vaikai yra blogis.

– Girdėjai? – triumfuoja Elenos, abi iškarto.

Alisa susigūžia.

– Aš nesakau, seksas yra malonus ir jaudinantis dalykas, – globėjiškaiitaria Albertas. – Bet svarbiausia visame šitame reikale yra pernelyg neužsimiršti.

Alisa norėtų prasmegti skradžiai.

– Bet kuri mergaitė jau gimusi savo dvejose kiaušidėse turi visas kiaušinėlių ląsteles, kurių jai kada nors gali prireikti. Koks milijonas vienetų. Iš jų apie tris-penkis šimtus subręs ir bus pasiruošusios apvaisinimui.

– Ar galima juos, tuos kiaušinėlius, būtų pamatyti?

– Žinoma, ne. Ir šiaip geriau į tą pusę be reikalo nežiūrėti. Aš jau nekalbu, kad tos vietos liesti nevalia. Ypač purvinomis rankomis.

– Žinau.

– Kad subrendęs kiaušinėlis būtų apvaisintas, į jį turi įsiskverbti spermatozoidas.

– Kas tai yra?

– Na tai... Toks veikėjas, vienas iš milijonų. Su uodegėle. Gaminasi pas vyrus, žemiau bambos.

– Dabar supratau. Kaip jo gauti?

– Hm... Kaip čia tau paaiškinti...

– Alisa!

– Nieko tokio, mergaitė tiesiog yra labai smalsi.

– Labai atsiprašau.

– Pasakokite, gerbiamasis, toliau, maldaujame jūsų, – sušlama Elenos, Alberto kairėje ir dešinėje.

– Kas gi vyksta toliau?... Toliau viskas labai paprasta: spermatozoidas prasiskverbia į kiaušinėlių, jų genetinės medžiagos susijungia, kiaušinėlis pradeda dalintis ir judėti gimdos link, kur po kurio laiko įsitvirtina, praeina devyni mėnesiai ir iš tos vietos, kurios geriau rankomis neliesi, aš jau nekalbu apie visokių ten daiktų kišimą, išlenda mažas, šlapias, rėkiantis padarėlis, kuris vėliau, didelės tėvų ir visuomenės kantrybės, priežiūros ir auklėjimo dėka, galbūt taps žmogumi.

– O aš galvoju...

– Kita vertus, jei moteris nenori pastoti ji turi naudoti kontraceptikus. Ir kas gi jos čia laukia? Gerai, jei jai sekasi. O kas, jei ji ima vemti? Po trijų valandų gali atsirasti neįprastas kraujavimas, krūtų jautrumas, prislėgta nuotaika, kontaktinių lęšių netoleravimas, šleikštulys, makšties sekrecijos pokytis, alerginė odos reakcija. Organizme gali pradėti kauptis skysčiai, krūtyse gali atsirasti gumbų, sustiprėti kraujavimas iš makšties, atsirasti neįprastas kosulys, stiprus krūtinės skausmas, kuris gali plisti į kairę ranką, dusulys, neįprastas dusulys, kartoju, neįprastas. Be to, moteris gali jausti stiprų ir ilgalaikį galvos skausmą, migrenos priepuolį, ją gali ištikti dalinis arba visiškas regos praradimas, atsirasti neaiški tartis arba negalėjimas kalbėti, staigus klausos ar skonio pojūčių pokytis, alpulys, galvos svaigimas. O kaip jums patinka gėrybinis arba piktybinis kepenų auglys? Arba, pavyzdžiui, trombozė, kuri atsiranda nuo kraujo krešulių, užkimšusių kraujagysles?... Dėl trombozės moteris gali tapti neįgali ar net mirti... Tai čia aš trumpai. Kaip jums tai, panele Melisa, patinka?

– Man tai visai nepatinka, – atsako Alisa.

– Ir vis tik kontracepcijos pašalinis poveikis tai tik blankus aidas to, ką dažnai moteriai tenka patirti net ir lengviausio gimdymo metu...

Alisa žino, kad už viską gyvenime tenka mokėti, ypač už gerus ir malonius dalykus. Vadinasi, nieko keisto, kad norint gauti kūdikėlį, gali tekti išgyventi visus šiuos siaubingus išbandymus. Ji supranta, kad tai gali būti baisiau už operaciją, kuri jos laukia, ir tas visas, kurias jai teko patirti. Tačiau ji be jokių dvejonų pasiryžta eiti šiuo kančių ir netekčių keliu. Kad tik susilauktų padarėlio, kuris kažkada vėliau virs žmogumi.

– Na, bet šitos moterų baisybės tai vieni niekai, palyginus su tuo, ką teko išgyventi man, – melancholiškai nutęsia Albertas. – Mano kova su liga buvo ilga ir sunki.

Seserys pritariamai mirksi akimis, o tai jų gestų kalba reiškia, kad jos klauso labiau nei įdėmiai.

– Kūdikystėje aš kentėjau nuo buteliuko karieso, būdamas penkių persirgau vėjaraupiais ir lengvos formos kiaulyte. Tai buvo siaubinga! Vėliau mane vargino jaunatviniai spuogai, totalūs silpnumo ir galvos svaigimo priepuoliai. Buvau susirgęs gripu ne kartą.

Jausdamas publikos dėmesį Albertas vis smarkiau įsiaudrina.

– Aš vartojau antibiotikus, milžiniškais kiekiais! Benzilpenicilinas, levomicetinas, cefospirinas, metaciklinas, nistatinas... Niekas nepadėjo!

Čia Alisa, mandagiai prisidengusi ranka burną, nusižiovauja pirmą kartą. Albertas puola į egzaltuotą savęs gailėjimo stadiją: – Niekas negali įsivaizduoti, ką jaučia pasmerktas žmogus!

Alisa žiovauja atvirai. Albertas nekreipia į tai dėmesio.

– Mano sušaldytą kraują siuntė į Bostono laboratoriją.

Alisa ima neramiai kuistis lovoje.

– Dabart labai norėčiau ledų, – tyliai taria ji.

– Tss... Ts! – pašoka lyg įgeltos seserys.

Albertas, įsijautęs į savo prisiminimus, nieko nepastebi:

– Tuomet aš iš savo artimo bičiulio, profesoriaus Pačiolio, sužinau, kad Kalifornijoje po žeme yra tokia privati, galima sakyti, slapta ligoninė, kurioje nuo pasaulio šurmulio ilsisi visi garsiausi ir turtingiausi Holivudo asmenys... Ten atsidurti, tai beveik tas pats, kas patekti į Rojų.

– Ledų arba marakujų, – netikėtai garsiai ir aiškiai ištaria Alisa.

– Tu visada nori to, ko tau negalima, – kaip kirviu nukerta trapioji Elena, bohemos pažiba. – Ar negali ramiai patylėti? Juk matai, kad žmogus pasakoja savo istoriją?

– Nedaryk mums gėdos, – palaiko seserį Elena antroji.

Visa laimė, Albertas pernelyg įsijautęs, kad įtartų nors mažiausią auditorijos dėmesio stoką.

– Įsivaizduokite didelį miestą po žeme. Atlantida nublanktų...

Alisa susimąsto apie savo norus. Seserys teisios, jai dažnai norisi negalimų dalykų. Dar dažniau ji gauna ne tai, ko nori, o kažką žymiai menkesnio. Kartais nutinka taip, kad ji gauna tai, ko labai troško, tačiau tada, kai to jau visai nenori. Štai kad ir ginčas dėl televizoriaus. Stovi jis pačiame koridoriaus gale. Prie jo visada tupėdavo toks susisukęs senukas profesorius. Paprastai jie abu niekaip negalėdavo sutarti, kurią programą žiūrės. Vieną vakarą įsismarkavusi Alisa ėmė ir įkando senam stuobriui į ranką. Senukui prasidėjo kraujavimas, jį skubiai išvežė į reanimaciją. Daugiau Alisa jo nematė. Budinti sesutė sakė, kad jis visiškai pasveiko ir išvažiavo namo. Turbūt taip ir buvo, bet kažkodėl po to įvykio Alisos televizorius daugiau visai nebedomino.

Beje, senasis profesorius buvo žmogus inteligentiškas ir apsiskaitęs. Jis nuolat kartodavo, kad, kol ko nors nori, esi gyvas. Alisa juo tikėjo, todėl prisigalvojo visokiausių norų. Kad nereikėtų kas vakarą prieš užmiegant kartoti viso ilgėliausio norų sąrašo, Alisa juos sugrupavo – atskyrė gyvybiškai svarbius nuo smulkmenų. Štai keli dalykai, kurių Alisa labai labai nori: dviejų naujų storų spalvojimo knygelių,

išeiti pasivaikščioti į lauką,

sutikti Tikrą Meilę (kad tai yra įmanoma, pasakojo Musė),

turėti tris poras aukštakulnių ir su jais išeiti pasivaikščioti į lauką,

išmokti gražiai dainuoti,

iš kur nors gauti vaikelį.

Dar Alisa nori:

kad jos plaukai ataugtų,

pamatyti tikrą cirko vaidinimą,

suvalgyti kavinėje didžiausią ledų porciją ir tris pyragaičius su kremu,

nukeliauti į Egiptą pasižiūrėti mumijų,

išmiegoti po atviru dangumi,

sušlapti lietuje iki paskutinio siūlo ir likti gyvai,

pamatyti savo fotografiją panelėms skirto žurnalo viršelyje.

Būna ir taip, kad Alisa nežino, ko nori. Tačiau šiandien Alisos viduje skaidru, tarsi būtų švariai užšalęs ledas. Pro ją matyti vienas aiškus pageidavimas.

– Duokit man plastilino, – paprašo ji, paskui, svarumo dėlei, priduria. – Arba mirsiu.

– Ko dar užsimanysi?

Alisa pravirksta. Albertas žiūri į ją nustebeš. Jis nusistebi mintyse, kokia ji liesutė. Matyt, pilve nešioja soliterį, nusprendžia.

– Gal ji mamos pasiilgo.. – užjaučia Alisą Albertas.

Alisa ima raudoti dar stipriau. Seserys susižvalgo.

– Duokim jai to plastilino, nieko nebus,– taria viena Elena kitai.

Kita Elena išsitaukia iš savo supermadingo krepšio plastilino dėžutę, ištiesia ją Alisai: – Še, imk.

Alisa pasikūkčiodama nusišluosto ašaras. Iš dėžutės išsiima mėlyną gabalą ir ima jį minkyti. Ryškėja neproporcingai sudėto žmogelio formos.

ALISOS PASAKA, sau pasekta minkant plastiliną, norint nusiraminti:

Kartą mažame kaimelyje prie didelio ir gūdaus miško gyveno mergaitė, kurios oda keitė spalvą. Tėvai ją laikė užrakintą slaptam kambaryje su devyniom spynom ir devynieriais užraktais, nes kiekvieną naktį pas ją įniko lankytis toks keistas mėlynas žmogutis. Niekas negalėjo tiksliai pasakyti, kaip jis atrodė, niekas nežinojo, kaip mėlynajam žmogeliui pavykdavo įsmukti į trobelę, ir ką jis ten veikdavo, bet po kiekvienos nakties mergelė tapdavo vis mėlynesnė ir mėlynesnė. Ne kartą tėvai ir broliai buvo pasilikę budėti prie josios lovos. Tačiau kiekvieną vidurnaktį jų visų akys taip pradėdavo lipti nuo miego, kad neištvėrė jie užmigdavo. Tėvai iš pačių tolimiausių pasaulio kraštų kvietė

protingus daktarus ir garsius žiniuonius, girdė mergelę stebuklingų galių turinčiomis žolelėmis ir rečiausiais vaistais, rūkė dūmais, šlakstė šventintu vandeniui ir gydė maldomis, ko tik nesiėmė, ko tik nedarė, viskas veltui. Mėlynasis žmogelis nepaliovė lankytis pas mergelę, o mergelė vis mėlo. Paslaptingi ir nemalonūs mėlynojo žmogelio vizitai užtraukė gėdą visam kaimeliui ir net tolimesnėms apylinkėms.

Tačiau ilgainiui kaimelio žmonės apsiprato su šiuo prakeiksmu, tokia jau žmonių prigimtis. Abejingieji toliau dirbo savo kasdienius darbus. „Koks mums skirtumas, kas ten kaimo gale vyksta“, manė jie, „pasileidusi merga ir tiek, tai ir traukia pas ją visokio plauko atėjūnai.“ Drąsesnieji buvo pasiryžę susitikti su mėlynuoju žmogeliu ir dėl visko dalykiškai susitarti. Svarbiausia, nuogastavo jie, kad žmogelis nepradėtų lankyti ir kitų kaimelio mergelių. Kas gi bus, jei jos visos pamėls, nerimavo jie. Sumanieji tuo tarpu puoselėjo viltis mėlynojo žmogelio prakeiksmą paversti miškuose pasimetusio kaimelio privalumu. „Kaip būtų gerai nutiesti naują kelią iki pat mūsų kaimelio“, galvojo jie. „Ir važiuotų čia žmonės iš viso pasaulio pasižiūrėti mūsų keistos situacijos.“ „Ir iš suvenyrų galėtume gerai pasipelnyti“, svarstė jie.

Taip slinko laikas ir mergelė jau buvo mėlyna kaip rugiagėlė vasaros pabaigoje. Kaimiečiai iškalbingai tylėjo, kiekvienas dėl savo priežasčių. Jau atrodė, kad gyvenimas vėl ramiai teka savo įprasta vaga, bet vieną naktį mėlynasis žmogutis ėmė ir neatėjo. Kaimelis sunerimo, ėmė sklisti negeros kalbos. Vyrų iššukavo apylinkes, kreipėsi į policiją – veltui. Niekas nerado jo pėdsakų. Apmaudu pasidarė tėvams ir giminėms dėl tokio paslaptingo ir negarbingo mėlyno žmogučio dingimo. Ne paslaptis, tėvai puoselėjo slaptą viltį kada nors už jojo, dėl šventos ramybės, ištekinti savo dukterį...

– O kaip ten mus maitino, kaip maitino! – svaigdamas nuo savo prisiminimų sušunka Albertas.

Alisa sėdi savo lovoje, kairėje rankoje spaudžia mėlyną plastelininį žmogelį, žiūri į jį tarsi matytą pirmą kartą.

„Kur tu dingai?“, paklausia jo Alisa mintyse.

Mėlynasis žmogelis tyli.

„Aš tavęs laukiau“, sako jam Alisa.

Mėlynasis žmogelis, stebėdamas ją savo skylutėmis akutėmis, atsako tarsi

niekur nieko: „Buvau išvykęs“

„Jis turi kitą“, taip Alisai kužda nuojauda.

Mėlynasis žmogelis tyli.

„Ar nori, kad aš sugrįžčiau?“

„Aš tavęs nekenčiu“, drebia Alisa. „Tu mane palikai“.

„Bet, Alisa...“, taria mėlynasis žmogelis.

Bet Alisa nenori nieko girdėti.

„Aš tavęs nekenčiu. Nekenčiu! NEKENČIU!“

Alisa deda į šoną mėlynąjį plastilininį žmogutį ir ima iš dėžutės raudono plastilino gabalą.

ALISOS PASAKA, tęsinys:

Praslinkus keletui dienų po paslaptingo mėlynojo žmogučio dingimo, naktimis apie trobelės langus pradėjo suktis raudonas žmogelis. Iš pradžių mergelė buvo kurčia jo prašymams ir maldavimams atverti dureles. „Eik šalin, tu irgi pabėgsi ir mane įsikaudinsi“, sakė ji. „Ne, aš ne toks“, atkakliai kartojo jis. „Aš tave myliu!“. „Tu melagis“, niekuo netikėjo mergelė. „Įsileisk mane“, įkalbinėjo ją raudonasis žmogelis. „Eik šalin, man depresija“, toks buvo jos atsakymas. Bet raudonasis žmogelis buvo labai atkaklus. „Tu žinai, kas yra Pragaras“, sakė jai raudonasis žmogelis. „Su manim sužinosi, kaip atrodo Dangus“, žadėjo mergelei jis. Taip kasnakt jis liūdinčiai mergelei meiliai kalbėjo ir ji ėmė visaip svarstyti. Galbūt neverta atstumti raudonojo? Galbūt tai būtų gera pamoka mėlynajam, jei jis kada nors sugalvotų vėl čia pasirodyti, manė mergelė. Tegu kaukia iš nevilties ir skausmo, matydamas ją kartu su raudonuoju žmogeliu, tegu pavydi ir gailisi. Tegu kankinasi taip, kaip ji kankinosi. Ir tegu žino, kad kelio atgal nėra. Išdavikas nelaimingas. Taip pasvarsčiusi mergelė atidarė dureles ir įsileido raudonąjį žmogelį vidun. Tiesą sakant, šis tęsėjo savo pažadus, ir mergelė greitai perprato prancūziško bučinio niuansus, išmoko duoti ir priimti, gebėjo būti šiurkščia, bet neužgaunančia, ir tapti švelniausia būtybe pasaulyje. Kartu su raudonuoju

žmogeliu nukeliavo ten, kur skausmas virsta malonumu, ir tą teritoriją jie greitai pažino kaip savo delnų linijas. O aplinkinių trobelių gyventojai kiekvieną naktį girdėdavo nuo trobelės sklindančius geidulingus atodūsius, alsius šnabždesius ir prislopintą tylų juoką. Tomis akimirkomis visi kaimelio vyrai norėjo būti raudonojo žmogelio vietoje, o kaimelio merginos ir moterys iš visos širdies pavydėjo trobelėje užsidariusiai mergelei. Nutiko ir kitas stebuklingas dalykas: po kiekvienos nakties mergelė darėsi vis rausvesnė ir rausvesnė, mėlyna oda sparčiai luposi. O raudonojo žmogelio vardas buvo Negris, ir tada dar niekas nežinojo, kuo visos šitos meilės pamokos baigsis.

Mergelės tėvai ne iš karto norėjo susitaikyti su tokiais netikėtais pasikeitimais, nes buvo prisirišę prie santūresnės spalvinės gamos ir vylėsi surasti mėlyną žmogelį bei sulaukti tinkamų jo pasiaiškinimų. Viskas išsisprendė savaime. Po kelių mėnesių iš vieno tolimo kaimo atėjo liūdno naujienos – kaimo šunys pamiškės griovyje surado susisukusį, apirusį ir laukinių žvėrių apgraužtą mėlynojo žmogelio kūnelį. Pasirodo, net jo kaulai buvo mėlyni. Negalėdami niekaip nuspręsti, ką daryti toliau, tėvai sušaukė giminę pasitarti.

Pasitarimas vyko už kaimo, genties šamano iš šakų paskubomis suręstoje pasitarimų palapinėje.

Iš pradžių prabilo genties vyrai: „Mes negalime ilgiau pakęsti dejonių, sklindančių iš tos trobelės. Jos jaukia mūsų protus, jos kankina mūsų kūnus, jos verčia mus norėti to, ko niekada neturėsime, jos trukdo mums gyventi savo gyvenimus.“

Paskui prabilo genties moterys: „Mes negalime ilgiau pakęsti dejonių, sklindančių iš trobelės. Nuo jų vanduo šuliniuose tampa kartus, gyvuliai veda negyvus vaikus ir lūžinėja nagai.“

„Mes nebegalime rasti sau vietos“, sako vyrai. „Mums nebegražios mūsų moterys.“

„Mūsų vyrai nebenori mūsų mylėti“, sako moterys. „Ir mums nebeužtenka jų glamonių stiprumo, ir mums nebepatinka jų kvapas. Ir bučiuojasi jie kažkaip negrabiai, kaimietišškai.“

„Mums neskanus mūsų moterų gaminamas maistas.“

„Mes nebenorime jiems gaminti maisto, mums norisi tik verkti. Kuo ji už mus geresnė?“

Senasis šamanas ima savo ilgą pypkę, giliai savin įtraukia svaigaus dūmo.

Rato viduryje, po šimtamete pušimi, stovi sutrikęs mergelės tėvas. Rankose jis laiko dvi stiklo šukes. Viena – skaisčiai raudona, lyg iš arterijos plūstantis kraujas, kita – tamsiai mėlyna. Šiandien jis turi priimti sunkų sprendimą.

Kas gražiau, raudona ar mėlyna?

Gentis susirinkusi laukia.

„Kai pasižiūriu taip, man mėlyna spalva atrodo gražesnė“, prabyla tėvas. „Mėlyna daug geriau, ji tokia... na, tokia... Ir primena kažką...”

Šamanas išpučia dūmų stulpą. Jis čia, po pušies, vyriausias. Šamanas atsiverčia storą knygą. „Kas gi yra mėlyna?“, lėtai klausia jis. Vėsdamas pirštu apmirusiai genčiai iš baisiosios knygos, skaito: „Tai – šaltis, ledas...“.

„Ir dangus!“, pasigirsta trūkinėjantis mergelės tėvo balsas. Jis girdi, kaip nelygiai plaka jo sena širdis. Ko gi jis bijo? Šiandien jis bijo suklysti.

„Mėlyna spalva simbolizuoja sąstingį, kaltės jausmą, liūdesį ir melancholiją“, visa kas gyva aplinkui užkloja savo balsu šamanas. „Tai – laisvės spalva“, priduria jis, gudriai šypsodamasis savo bedante burna. Jisai puikiai žino, kad kaimelyje laisvės niekam nereikia. Laisvė reiškia nuolatinę permainų grėsmę. O susirinkę po pušimi tenori, kad viskas grįžtų į savo vėžias ir būtų kaip buvę. Arba šiek tiek geriau.

„Dar mėlyna simbolizuoja jūrą“, bando užtarti mėlyną spalvą mergelės tėvas.

Bet kaime niekas nežino, kas yra ir kaip atrodo jūra.

Ir šamanas taria: „Pažiūrėkime, ką mums sako raudona spalva...“ Pajuodusiais pirštais verčia puslapį po puslapio ir nuo to garso visiems šiurpai per nugarą eina.

„Raudona – tai aistra. Raudona – tai jėga. Raudona – tai gyvybė. Raudona – tai visa ko pradžia. Pradžioje buvo raudona...“, mirtinoje tyloje aidi jo balsas. „Raudona suaktyvina, pagyvina ir sustiprina! Raudona spalva žudo, raudona prikelia iš numirusių!“, įsismarkauja šamanas. „Raudonoje šviesoje augalai greičiau auga, o supykusių gyvūnų akys parausta!“

Susirinkę tiki šamanu labiau, nei patys savimi. Tik mergelės tėvas nuleidęs

akis tyli.

„Juk nieko apie jį nežinome...“

„Raudona!“, „Raudona!“, skanduoja gentis.

„Nei kas jis, nei iš kur čia atsirado“, mergelės tėvui raudonasis žmogelis kelia nepaaiškinamą baimę.

„Duokit mums raudoną!“, reikalauja gentis. „Jis išmokys mus bučiuotis prancūziškai!“.

„Bet ar jums neatrodo, kad raudona spalva kelia kraujospūdį?“, beviltiškai bando paprieštarauti mergelės tėvas.

„Mano pypkė ir ši sena pušis liepia rinktis raudoną!“, kategoriškai nutraukia triukšmą šamanas.

Tėvas, giliai dvasiomis tikintis žmogus, pasiduoda. „Tai, sakote, raudona...“, slepia kišenėje kuo giliau mėlyną šukę. „Jei jau jūs visi už... Nežinau... Gal ir galima prie to priprasti.“

Taip baigiasi pasitarimas ir visi eina vaišintis.

Mėlynasis žmogelis pamirštamam amžiams, jo palaikai tyliai pakasami kryžkelėje, tyrimas nutraukiamas dėl įkalčių stokos.

Raudonasis žmogelis tęsi savo žodį ir atskleidžia šamanui trolių lobio paslaptį. Už kelių šimtų kilometrų šamanas slapta pasistato aukso rūmus. Pasakęs, kad išvyksta į mėnulį, palieka gentainius ir savo gyvenimo saulėlydį praleidžia mėgaudamasis sukūrinės vonios teikiamais malonumais ir kurdamas kompiuteriu New Age muzikines kompozicijas.

Mergelės tėvai, įtikinę save, kad raudona spalva jiems mielesnė ir gražesnė už mėlyną, ir jų dukrelė bus šimtkart laimingesnė būdama raudona nei mėlyna, skubiai surengia vestuves.

Vestuvių puota buvo linksma ir ilga. Po jų mergelei kasmet gimdavo po vieną nuostabaus grožio vaivorykštės spalvų vaikelį. Ir ji tuos savo vaikelius labai mylėjo, ir jie gyveno visi ilgai ir laimingai. (Dideliam kaimo gyventojų džiaugsmui nutiko taip, kaip išpranašavo senoji pušis ir šamano pypkė: mergelė greitai priaugo dvidešimt kilogramų ir kaimelio vyrai vėl pradėjo ramiai miegoti, o kaimelio moterys jai viską atleido.)

– ... tada vienas gydytojas pasakė: „Nesergate vėžiu, esate alergiškas kofeinui.“ Atsisakiau kavos ir po šešių dienų pabrinkimai dingo! – Albertas kukliai nuleidžia akis.

Alisos seserys ploja katučių, tokią neregėtą negirdėtą istoriją papasakojo šis nuostabi garsenybė. Pats laikas visiems drauge nusifotografuoti. Viena Elenų išsitraukia fotoaparata, gręžiasi į Alisą.

– Nuostabi istorija, ar ne Alis...

Tik dabar visi pastebi, kad Alisa sėdi lovoje raudona lyg ką tik išvirtas vėžys. Neaiškios kilmės patogeninis mikrobas pasidaugino ir išplito po organizmą per dvi valandas, tris minutes. Seserys surinka duetu ir šitas neįprastai aukštas spieгимas dar pora tonų paaukštėja, kai jos abi pamato savo gražiąsias rankas. Rankos iki alkūnių ryškiai raudonos, tarsi būtų apmautos pirštinėmis. Ant šių ugninių pirštinių įžūliai puikuoja violetiniai pusanthro centrimetro skresmens mazgeliai, kiekvieną jų gaubia perifokalinio patinimo zonos. Mazgelių centruose veriasi opos raudonu dugnu ir rautytais kraštais, iš opų veržiasi pūlingas serozinis sekretas, aplinkui kyla nauji gumburėliai, kurie nuosekliai kartoja visas žaizdų atsivėrimo stadijas. Vaizdas šiurpus ir užburiantis. Seserų spieгимas pasiekia kritinę, žmogaus ausiai nebegirdimą ribą, užtat nuo lubų ima kristi negyvi uodai ir musės.

– Mes visi mirsime... – gailiai sudejuoja kažkas.

Dabar visus apima tikra panika.

– Aš dar jaunas, aš noriu gyventi! – Albertas vikriai strykteli iš gilaus krėslo.

Prie palatos durų jis susiduria su Elenomis. Jei napanikuotų, jie visi trys ramiai ir greitai išeitų pro tas prakeiktas duris, bet viskas vyksta, aišku, priešingai, todėl jie dar penkiolika minučių stumdosi Alisos palatoje. Kita vertus, tai didelės reikšmės ir įtakos infekcijos eigai jau nebeturi.

*

Paslaptingas virusas po ligoninę plinta žaibo greičiu ir pjauna visus iš eilės: Alisos palatoje buvusius žmonės, taip pat visus, kontaktavusius su jais. Žmonės krečia šaltis ir prie žemės lenkia buki skausmai blauzdos raumenų ir kryžkaulio srityse, jie vemia ir triedžia šlykščiai dvokiančiomis žalsvomis išmatomis ir krauju. Ypač sunkiai buvo pažeidžiamos nelaimėlių nugaros smegenų kaklinės dalies priekinių ragų nervinės ląstelės ir pailgųjų smegenų

branduoliai. Žmonės dūsta savo pačių seilėmis ir krenta ten, kur juos užklupo virusas: koridoriuje, palatoje, tualete ar procedūrinėje. Ligoninės grindys maišosi su lubomis, mirusiųjų lavonai su mirštančiasiais, ir nereikia būti patyrusiu infektologu, jog suprastum, koks galas laukia gyvųjų... Teisus buvo mergelės tėvas, paskui svarstė Alisa, nereikėjo pasitikėti Negriu. Kas gi kitas, jei ne jis, sutelkęs visą savo aklą mikrobinę jėgą, pradėjo nuo mergelės, o paskui ir visus likusius paguldė ant menčių? Istorinės tiesos dėlei tenka paminėti ir kelis kitus įtariamuosius: moskitas anopheles maculipennis, besipuikuojantis dėmėtais sparneliais, kelių asmenų pastebėtas trečiojo skyriaus koridoriuje savaitę prieš infekcijos protrūkį; virėja Nastia, ne pirmą kartą nešvariomis rankomis ruošusi dietinius žuvies kotletus. Tarp įtariamųjų infekcijos sukėlėjų, deja, atsiduria ir nematomas Alisos katinas.

Praslinkus dvidešimt keturioms valandoms, mirusiųjų kiekis pasiekia skaičių, kurio niekaip nebeišaina pateisinti sezonine depresija. Tampa akivaizdu, kad savaime susitvarkyti viskas niekaip negali. Ligoninės vadovybei, užsibarikadavusiai prezidentinėje palatoje, tenka pripažinti susidariusios padėties rimtumą. Vyriausiasis ligoninės gydytojas spjaudydamasis prisiverčia paskambinti savo senam priešui, vyriausiajam dezinfektoriui, ir paplonintu švelniu balsu paprašyti jo pagalbos, abiem tą kartą džentelmeniškai pavyksta išvengti opių užgautų ambicijų ir bendros žmonos temų.

Kol specialusis kovos su virusais padalinys pagaliau apsivelka savo priešmarinius kostiumus ir pasiekia infekcijos židinį, trijų ligoninės aukštų koridoriuose nebesigirdi nė vieno gailaus prašymo padėti. Gelbėtojai izoliuoja tualete kelis niekaip neišleidžiančius paskutiniojo kvapo mirštančiuosius ir imasi nuodugnios dezinfekcijos bei patalpų švarinimo.

Tuo metu paskutiniame ligoninės aukšte skubiai sušaukiamas likusių gyvų specialistų susirinkimas. Nepaisydami realios grėsmės užsikrėsti, į jį ateina visi, kas turi dvi kojas. Sausakimšoje salėje tvyro permainų nuojauta. Visų žvilgsniai ir daugelio mintys nukreipti į prie apvalaus ligoninės tarybos stalo stovinčias tuščias kėdės. Vyriausias dezinfektorius stovi prie tribūnos kaip gyvas priekaištas. Vyriausiajam ligoninės gydytojui intuicija kužda, kad šį kartą šio įkyraus ir užsispyrusio žmogaus gali tekti išklaudyti iki galo. Vyriausias dezinfektorius išsitraukia pluoštą smulkiu raštu prirašytų lapų, pesimistiškiausios Vyriausiojo ligoninės gydytojo prognozės pasitvirtina. Dabar tai reikalas tikrai užsitęs. Viena iš priežasčių, kodėl prieš daugelį metų dezinfektoriaus gražuolė žmona pasirinko jauną, tuomet dar nežymų ir negarsų nevyriausiąjį kardiologą, ir buvo nepakenčiamas pirmojo įprotis ilgai ir pernelyg pedantiškai ruoštis bet kokiam veiksmui. Ta pati priežastis po

metų intensyvių pasimylėjimų – jis išdidžiai vadino juos laukiniais ir spontaniškais, ji, šiek tiek santūriau, „pernelyg skubotais“ – po metų paskatino racionalią moterį sugrįžti pas savo buvusį vyrą. Vyriausiasis kiekiau sukanda dantis. Nors ir senas, vis vien nesmagus faktas, kai pagalvoji.

– Gerbiamieji kolegos, – pradeda dezinfektorius, – suprantu, kokie visi esate pavargę ir kaip degate troškimu kuo greičiau sugrįžti pas savo ligonius ar namiškius. Diena buvo sunki ir įtempta. Tačiau esu tikras, kad būtent dabar, šios skaudžios nelaimės, šio beprecedentinio atvejo akivaizdoje, būtina atkreipti jūsų visų dėmesį į kelis esminius dalykus. Dar niekada ligoninė nebuvo tokia švari. Kieno dėka?...

Dezinfektorius išdidžiai apžvelgia nuščiuvusius klausytojus.

– Tai mes, centralizuota dezinfekavimo tarnyba, nukenksminome visus sanitarinius mazgus ir pagalbines patalpas, šiukšlių dėžes ir pamazgų duobes.

„Ojoj“, mintyse sudejuoja Vyriausiasis. „Ir ką ji jame rado, pedantiškas ožys.“

– Tai mes atliekame einamąją ir baigtinę patalpų dezinfekcijas, sanitariškai apšvariname ligonius, dezinfekuojame ir dezinfekuojame jų daiktus, aš jau nekalbu apie ektoparazitų ir savalaikį graužikų naikinimą, – tęsia dezinfektorius. – Patikėkite manimi, tai yra daug kantrybės ir įgūdžių reikalaujantis sunkus darbas. Tuo tarpu daugelis iš jūsų mus vadinate tiesiog blusgaudžiais...

– Ką jūs, gerbiamasis, sakote...– neįtaigiai paprieštarauja Vyriausiasis.

– Utėliautojais, mėšlavėžiais, bacilų bičiuliais, ufonautais, kokiais...

– Na kam gi jūs taip? – Vyriausiasis ima kurti mintyse rimtus planus, kaip neleisti šitam, akivaizdaus dėmesio trūkomo kamuojamam pliktelėjusiam švaros maniakui, įsibėgėti.

– Narkomanais, smirdžiais, šūdų malėjais, tualetų kartografais...

Dezinfektorius giliai atsidūsta. Vyriausiojo nuotaika šiek tiek pasitaiso.

– Be to, dar norėjau pasakyti, kad nebeturiu kuo dezinfekuoti išskyrų.

„Velnias, vėl pradės kalbėti apie pinigus“, ūmiai negera nuojauta aplanko

Vyriausiąji.

– Tikrai? – paklausia jis kuo maloniau ir nerūpestingiau.

– Prieš nuleidžiant į bendrąją kanalizaciją, vieną litrą išmatų reikia užpilti dvejais šimtais gramų chloalkalių. Kolegoms priminsiu, kad jas reikia išmaišyti ir palikti dvi valandas sąveikauti. Tai jūs, gerbiamieji, ir paskaičiuokite, kiek jų reikia ligoninei turėti.

– Gal geriau pakalbėkime, apie tai, ką jūs, gerbiamas dezinfektoriau, jaučiate? – šiaudo griebiasi Vyriausiasis.

– Taip pat baigėsi insekticidiniai preparatai, – sausai informuoja dezinfektorius.

– Nejaugi?

– Dar reikėtų aparatūros drėgnajai ir dujinei dezinfekcijai. Jaučiamas ir chloramino trūkumas. Trumpiau tariant, ši hospitalinė infekcinė krizė atvėrė stulbinantį ir nedovanotiną mūsų sandėlių skurdumą.

Auditorija ima šurmuliuoti, dabar visi ima galvoti apie tai, ko kam trūksta. „Jei nepakeisime temos, įvyks katastrofa“, mintyse šmėsteli Vyriausiajam.

– Nenorėčiau visiškai su jumis sutikti, – ramiu balsu paprieštarauja jis. – Praėjusiais metais skyrėme penkiasdešimt litų guminių pirštinių įsigyjimui, dar tiek pat persirengimo patalpos interjero atnaujinimui.

– Lašas dykumoje! – spigteli dezinfektorius.

– Na, ne toks jau ir lašas, šimtas litų.

– Apgailėtina! – dezinfektorius pereina į atvirą puolimą. – Ligoninė dar niekada nebuvo tokia švari. Sunaudota trys šimtai kubinių metrų chlorkalkių!

– Nėra abejonių, jūs didvyriai, liksime dėkingi iki šios ligoninės gyvavimo pabaigos, – atsitraukia Vyriausiasis ir gudriai nusišypso. – Kita vertus, nereikia pamiršti, kad didelis vaidmuo, organizmui ginantis nuo mikrobus, tenka ir fagocitams. Juk fagocitai gali pačiuoti pašalines dalelytes, visokius ten mikrobus, ir paskui juos suvirškinti, ar ne, kolegos?

Gydytojų bendrija pritariamai suošia. Vyriausiąjį dezinfektorių, su nerimu pastebėjusį, kad publikos simpatijos pereina į jo įtakingo oponento pusę,

apima panika.

– Visos savo komandos vardu aš jūsų ir klausiu: KADA BUS PINIGAI? – greitakalbe išberia jis.

Gydytojų tarpe pasigirsta šurmulys, vieni pritaria dezinfektoriaus atkaklumui, kiti – ne, tačiau kiekvienas vis tiek mąsto apie tai, ko ir kiek trūksta jo skyriuje.

– Na, jūs turbūt suprantate, kad šis atvejis yra labai delikatus. Galima sakyti, išskirtinė, unikali situacija...– nemalonumą bando užglaistyti Vyriausiasis, žvilgsniu ieškodamas sąjungininkų.

– Išdas tuščias, – paskuba palaikyti savo viršininką ligoninės administratorius.

– Kreipkimės į Ligonijų kasas.

– Mes negalime leisti, kad informacija išeitų už šio pastato ribų...– perima estafetę administratorius, einantis ir ryšių su visuomene atstovo pareigas.

– O kas čia tokio? – nustemba didysis maištininkas,

– Kartoju jums: pinigų nėra. Galim dalimis, galim natūra.

– Turbūt juokaujate. Trys šimtai kubinių metrų chlorkalkių!

– Na, kam taip karščiuotis?... – ramiai taria Vyriausiasis gydytojas. – Kyla infekcija, jūs privalote ją suvaldyti, naudojami daiktai susieikvoja, nematau čia nieko keista.

– Reikalauju teisingumo! – surinka dezinfektorius.

Vyriausiasis gydytojas pasisuka į šalia sėdinčią stambiakrūtę kolegę iš traumatologinio skyriaus.

– Skandalistas! – taria pusbalsiu, tačiau tai išgirsta net rezidentai, ramstę salės pasienius.

Vyriausiasis primena taurų ir kilnų pavargusį herojų, tik niekas negalėtų pasakyti, iš kokio filmo.

– Man svaigta galva. Pereikime, prašau, prie kito klausimo.

Čia atkunta stalo gale įsitaises moderuojantis gydytojas, kerintis gražuolis krentančia ant akių juoda garbana.

– Kitas dienotvarkės punktas: kandidatūrų kėlimas vakuojančioms vyriausiojo anesteziologo, neurochirurgijos skyriaus vedėjo, taip pat ligoninės valgyklos vedėjos vietoms užimti, – žemu balsu žvaliai taria jis.

Gydytojų gretose pasigirsta gyvas entuziastingas šurmulyš, pagaliau viskas paaiškės. Visų širdis užlieja jaudinantis laukimo ir smalsumo derinys. Vyriausiasis dezinfektorius dar bando neartikuluotai paprotėtuoti, tačiau jį už skverno nutempia žemyn ir galingais pečiais prie durų prispaudžia kolegos iš chirurgijos skyriaus.

– Taigi, į vakuojančių vyriausiojo anesteziologo postą siūlomi...

Iš paties tolimiausio salės kampo pasigirsta plonas balselis:

– O ką daryti su septyni šimtai septyniasdešimt šešta palata?

Visi akimirkai nuščiūva.

– Kas čia pas mus toks protingas? – klausia Vyriausiasis gydytojas, įdėmiai apžvelgdamas nutilusius pavaldinius pro savo brangių akinių viršų.

– Na, aš tiesiog norėjau žinoti... – tyliai, tačiau labai aiškiai atsako plonas balselis.

– Atimti plastiliną. Ir kad daugiau mūsų ligoninėje negirdėčiau šio bjauraus žodžio!

Vyriausiasis nė nesistengia paslėpti savo suirzimo. Salėje tylu kaip kapuose.

Nejaukių tylą nutraukia gražuolis moderatorius.

– Taigi, dienotvarkės punktas numeris trys... – dalykiškai ištaria jis savo nuostabiu žemu balsu.

Gydytojų draugija vėl ima gyvai šurmuliuoti.

*

Ayklai saugodamiesi, kad neįkastų ir neapspjautų, slaugai iš sugniaužtų Alisos kumščių jėga išplėšia minkštą plastilino gabalą. Paskui vienu steriliu

vatos tamponu paima gleivių iš nosies, o kitu – išskyrų iš papildvėje atsivėrusios opos, pasėliams; užtepa du skreplių tepinėlius ant objektinių stiklelių; paima 10 ml kraujo iš venos; 20 gr. išmatų ir 15 gr. vėmalų, prispaudę prie lovos išpuntuoja 6 ml nugaros smegenų skysčio. Tylioji komanda į veną Alisai sušvirkščia 1,75 gr. steptomicino, kiek palūkėję dozę pakartoja, paskui dar suleidžia dimedrolio ir nistanino, 5 proc. gliukozės tirpalo ir hemodezo.

„Kokie stilingi jų kostiumai“, prieš panerdama į vaistinę komą spėja pagalvoti Alisa.

Eritrocito laiškas Alisai, sekmadienis, liepos septinta diena, dvidešimt ketvirta valanda.

Niekas man negali pasakyti, kada Tu pabusi. Kad Tu žinotum, kaip aš Tavęs pasiilgau! Ligoninėje vis dar tęsiasi karantinas. Man tikrai labai gaila, kad iš Tavęs atėmė katiną. Nereikėjo jo žudyti, galėjo gi išvalyti insekticidiniu tirpalu plaukuotąsias kūno dalis, ir tiek. Juk nematomas katinas – tai ne šuo. Tai šunys dažniausiai perneša visokias bacilas, jie juk daug smalsesni ir judresni sutvėrimai už kates, bent jau man taip atrodo. Beje, pasiutusį šunį nesunku atpažinti, jis bėga nuo savo šeimininko nežinoma kryptimi, paniškai bijo vandens, ėda neėdamus daiktus, klaikiai seilėjasi ir vis taikosi įkąsti. Pavojingiausia, kai įkanda į galvą ar kaklą, tada jau iš karto amen. O ir šiaip baisus yra dalykas, ta pasiutligė, geriau tavęs negąsdinsiu. Kažkada labai norėjau tapti infektologu, pažinti nematomus pasaulius, kovoti su mikrobais ir virusais, išrasti naujų vaistų... Tu tik pagalvok, vienas gydytojas 1927 metais net leido sukandžioti savo dilbius trylikai užkrėstų erkių! Po dešimties dienų jis susirgo grįžtamąją šiltine, nuo to laiko visi žino, kad šią infekciją būtent ir perduoda erkės. Mečiau savo studijas dėl žiauraus elgesio su gyvūnais. Tarkim, vakcina nuo raupų, detritas. Nuskustoje veršelio odoje daromos įpjovos, daugybė įpjovų, į jas įtrina medžiagą su gyvų raupų virusu. Po kurio laiko ant veršelio odos susidaro vezikulės, jas keičia pustulės. Šių pustulių turinys aseptinėmis sąlygomis nugramdomas ir gautas detritas konservuojamas glicerinu. Itin perspektyviais medicinoje laikomi imuniniai gamaglobulinai gaunami hiperimunizuojant arba, paprastai sakant, užkrėčiant konkrečios ligos sukėlėjo toksinu, antitoksinu ar gryna kultūra arkliai. Gyvų triušių ar avių smegenų audiniai, ančių embrionai... O ką tenka patirti pelėms, kiaulėms ir beždžionėms, sunku ir aprašyti. Suprantu, mano

meile, kad visa tai daroma norint pagelbėti žmonėms. Tokiems kaip Tu, aš ar mano mažasis broliukas (jį vadina „stikliniu“ žmogučiu, nes jo kaulėliai tokie trapūs, kad jie kaskart, kai tik jis kur pasisuka ar prisiliečia prie ko nors, lūžta). Bet vis tiek man tų arklių gaila. Todėl pasirinkau sanitaro kelią. Ir dėl to visai visai nesigailiu. Nes būtent taip sutikau Tave.

Alisa, mieloji, kai Tu atsibusi, mes surengsime didelę šventę. Galbūt net šventę lauke! Tau tikrai patiks, bus linksmiau nei per gimtadienį. Tu tik greičiau atsibusk. Dar noriu tavęs paprašyti, kad niekada daugiau neklausytum liūdnos muzikos (nenustebk, kad kai kuriuos tavo CD išmečiau). Kai klausai liūdnos muzikos norisi verkti ir viskas aplinkui atrodo pilka, juoda ir beviltiška. Bet juk taip nėra. Gyvenimas yra pilnas pačių įvairiausių spalvų. Todėl, kai nusimeni, reikia klausyti tik linksmų dainelių (nenustebk savo spintelėje radusi porą naujų CD – juos įrašiau specialiai Tau, kad kai atsibusi daugiau niekada neliūdėtum). Tai va. Mirtinai Tavęs pasiilgau. Šią naktį sapnavau baltą žmogų. Tai buvo baisus sapnas. Įdomu, ką Tu sapnuoji, mano meile... Neliūdėk dėl katino. Surasiu Tau kokį mažą mielą gyvūnelį, peliuką ar žiurkėną. Jis galėtų gyventi Tavo spintelėje ir maisto jam nedaug reikia. Dar per televizorių vakar rodė drugelius. Tai jiems iš viso užtenka per dieną vieno lašo nektaro. Įsivaizduoji? Kai atsibusi Tavęs lauks nuosavas tropinis drugelis! Tu tik nepasiduok ir atsibusk greičiau. Tiek daug visko Tau turiu papasakoti.

P. S. Su Nandi sutariau, kad jis po Tavo čiužiniu pakištų dvi fotografijas. Pirmoje pavaizduoti šeši klubus rankšluoščiais apsivynioję pusnuogiai vyrai. Tai – sumo imtynininkai. Į juos žiūrint šiurpsta oda. Jie moka žudyti žvilgsniu. Tai demonai – sargai. Jie saugos Tave ir bus šalia, kas benutiktų, nuo pirmadienio iki ketvirtadienio. Vien savo žvilgsniu jie gali sutrupinti bet kokio gyvo sutvėrimo kaulus. Jiems vieni juokai išrauti šimtametį kedrą. Kol miegosi, jie gins Tave nuo viso, kas bloga, ir lydės visur, kad ir į kokią tamsą Tu pasinertum. Antrojoje fotografijoje, kurią radau internete, pavaizduoti trys nedidelio ūgio šarvuoti samurajai. Iš pirmo žvilgsnio jie neatrodo nei labai stiprūs, nei protingi. Man jie labiau panašūs į neklaužadas vaikus, kurie sumanė pasipuikuoti suaugusių ginklais. Per dideli šarvai jiems smunka, tas, kuris sėdi viduryje, nevykusiai prisiklijavo didžiulius ūsus ir barzdą.

Bet tai tik pirmas įspūdis. Iš tikrųjų tai yra galingi kariai. Jie saugos Tave nuo ketvirtadienio iki sekmadienio, tomis dienomis reikia ne tik jėgos, bet ir sumanumo bei gudrumo. Tai samurajai – lapės. Jie gins Tave nuo pikty dvasių. Tik kalbėtis su jais reikia labai mandagiai, nes jie greitai įsižeidžia. Tačiau, jei su jais susidraugausi, jie bus Tau ištikimi šį ir dvylika sekančių gyvenimų.

Ramia širdimi patikiu Tave jų globai, bučiuoju tūkstančius kartų, myliu myliu myliu E.

IV. ATSIVERTIMAS

*

Rugsėjo penkioliktąją Alisai sugrįžta sąmonė. Pro siaurutėlį, sulipusių nuo traiškanų blakstienų, plyšelių jos rageną pasiekia silpna šviesa, kurioje Alisa guli nei gyva, nei mirusi keletą valandų. Vėliau per susiklijavusių blakstienų grotas Alisa ima skirti tris dėmes.

Pirmoji dėmė yra meiliai besišypsancio barzdoto vyriškio, Dvasios Galiūno iš Rytų, portretas. Kadaisė šią nespaltotą žurnalo iškarpą Alisai padovanojo apšasęs matematikas iš Urologinio, retkarčiais užsukdavęs pas Alisą savo vienišų naktinių pasivaikščių metu. Nieko blogo nepagalvokite, jie tik sėdėdavo tyliai laikydami vienas kitą už rankos, nes abiems buvo labai baisu sirgti. Geru Alisos draugu šis apsiskaitęs žmogus nespėjo tapti, nes kažkur dingo. Kažkurį pavasarį Alisa, apimta piktumo, Dvasios Galiūnui išdūrė akis. Už tai, kad aplink viskas bruzda ir žaliuoja, o ji net rankos pakelti negali. Už tai, kad jai viską taip skauda, o jis visą laiką šypsosi. Vėliau kažkas portretui pripiešė elegantiškas vampyro iltis. Skrupulingosios sesutės kelis kartus baudėsi nukabinti šiurpų barzdočių nuo sienos, bet mėginant tai atlikti Alisą kaskart ištikdavo priepuolis, todėl ilgainiui visi, išskyrus radikalių krikščioniškų pažiūrų Alisos Senele, su portreto buvimu susitaikė. Senelė gi į palatą attempė ir metaliniais varžtais prie sienos prisuko masyvų raudonmedžio kryžių su Jėzumi Kristumi, kuris Alisai patiko šiek tiek daugiau, nes niekada nesišypsojo ir kentėjo taip pat, kaip ir ji, o gal net stipriau. Tarp šio amžino Rytų ir Vakarų konflikto ar, kaip sakytų kultūringi žmonės, Rytų ir Vakarų dialogo, Alisa vis ryškiau išžiūri trečiąjį siluetą. Jis perregimas, tačiau trimatis, jaukiai įsitaisęs ant sterilios Alisos paklodės. Primena apkūnią žmogystą, susisupusią į pilko audeklo gabalą. Alisa prisiverčia prabilti:

– Kas tu?

Pilkasis objektas neskuba atsakyti. Delnu švelniai palygina savo apdaro klostes.

– Dabar nebesvarbu, – ištaria po geros pauzės.

Alisa stebi, kaip kiekvienas žodžis randasi nekviesto lankytojo pilve, kyla aukštyn ir išeina pro angą, kurią žmonės vadina burna.

– Svarbu, jei klausiu, – greičiau mintyse, nei garsiai ištaria Alisa.

– Tada aš – niekas, – atsako permatomas atvykėlis.

– Negali būti niekas, – Alisa jaučiasi pavargusi.

– Galiu.

Alisa neturi jėgų ginčytis. Niekas, matyt, yra neaukšto ūgio, nes sėdėdamas ant lovos nesiekia kojomis žemės. Jis Alisai atrodo kažkur matytas.

– Aš gulėjau aukštu žemiau, – maloniai Alisai paaiškina Niekas, – galėjai mane matyti pro langą.

Ko jis iš manęs nori, galvoja Alisa, juk iš mano lovos nieko nesimato. Prie savo riešų Alisa randa pritvirtintus mėlynus ir raudonus laidelius. Jei Niekas sugalvotų pulti, jai būtų sunku apsiginti.

– Na, nesvarbu, – Niekas nerūpestingai numoja ranka. – Aš tiesiog pagalvojau, kad tu atsibusi ir tau galbūt pasidarys liūdna. Ir tu norėsi su kuo nors paplepėti. Tiesiog šiaip sau.

– Man liūdna, – ištaria Alisa.

Niekas pralinksmėja.

– Matai, aš atspėjau.

– Bet aš nenoriu plepėti.

Kurį laiką Alisa ir Niekas tyli.

– Alisa, žinau, kad kartais būna labai sunku.

Alisa tik užsimerkia.

– Gal nori ką nors kartu pažaisti? – linksmi paklausia Niekas.

Alisa papurto galvą.

– Gal tau pasekti pasaką?

Alisa papurto galvą.

– Apie žmogų, kuris pilve augino akmenis?

Alisa tyli.

– Žinai, Alisa, dabar, kai miriau, labiausiai gailiuosi, kad per mažai bendravau su kitais žmonėmis, – Niekas pasitaiso savo keisto rūbo kraštą. – Dabar štai vaikštau po palatas ir nieko nepažįstu. O juk čia guli tiek nuostabių žmonių!

Alisa įtempia jėgas ir pabando kilstelėjusi galvą pasižiūrėti į lovos kojūgalį. Pajudina kairės kojos pėdą, tačiau siluetas lygiame lovos horizonte nesikeičia. Alisa sukaupia visą savo drąsą.

– Ar aš dar turiu abi kojas? – tyliai paklausia.

Niekas pamėgina apsimesti, kad neišgirdo klausimo.

– Kaip čia pasakius...

Alisos vyzdžiai išsiplėčia.

Niekas nusuka akis į šalį.

– Kur mano „Adidas“?

Niekas pasilenkia ir iš po lovos ištraukia du sutriptus sportinius batelius.

– Štai jie.

Alisa nusišypso savo bateliams ir švelniai paima juos į glėbį.

– Netekti kojos, dar ne pasaulio pabaiga, – prataria Niekas.

– O ne!... – Alisas sviedžia batelius į sieną.

– Galime pakalbėti apie tai, – nedrąsiai pasiūlo Niekas.

Alisa krenta veidu į lovą ir užsidengia galvą pagalve. Niekas tyliai sėdi ant lovos krašto, kuri visa dreba nuo Alisos raudos. Kai ašaros išsenka, iš po pagalvės išlenda paraudęs paburkęs Alisos veidelis:

– Tu moki dainuoti?...

– Atrodo, kad moku, – Niekas pasikrapšto galvą. – Bet, kai pradėdu, pasirodo, kad nieko neprisimenu.

Alisa patempia lūpą.

- Žinau, kad reikia gerai įkvėpti, – švelniai stengiasi palaikyti pokalbį Niekas.
- Be to, dainavimas sveika plaučiams.

Alisa tyli.

- Gal tau įdomu, kodėl mano toks keistas kostiumas? – pamėgina nukreipti Alisos dėmesį nuo liūdnujų minčių Niekas. – Visi vaikai paprastai to klausia.

Alisai neįdomu.

- Aš pasitraukiu iš pasaulio. Ta proga nusprendžiau atitinkamai pasipuošti.

Niekas praskleidžia vieną klostę.

- Gal ir nelabai elegantiška, bet tik toks fasonas tokiam reikalui tinka. Žinok, čia nėra nė vienos siūlės, – išdidžiai priduria jis.

Geriau atsibusti, nei neatsibusti, geriau turėti vieną koją, nei nė vienos, mėgina save padrąsinti Alisa.

- Tai tu tikrai nebegyvas? – paklausia ji.

– Visiškai. Guliu dabar šešto korpuso pusrūsyje, šarvojimo salėje. Su manimi atsisveikinti atėjo keturi žmonės. Du buvę bendradarbiai, senutė kaimynė ir darželio laikų draugas.

- Tai ir tau turbūt nelabai linksma? – paklausia Alisa.

– Et, – numoja ranka Niekas, – ką dabar padarysi. Matyt, buvau nekoks žmogus. Kažkaip vis galvojau, kad greitai pasveiksiu, išvažiuosiu ir dar spėsiu visiems pasakyti, kaip juos myliu. Išėjo viskas priešingai.

- Kas tau nutiko? – Alisai darosi smalsu.

– Buvau sveikas, norėjau būti dar sveikesnis, išgėriau vaistų ir numiriau, – linksmai atsako Niekas. – Galiu tik patarti netaikyti psichoanaleptikų, migdomųjų ir alkoholio. Na, dabar bent žinau, kaip svarbu atidžiai perskaityti visas vaistų instrukcijas. Be to, buvau linkęs eksperimentuoti su dozėmis...

- Aš irgi, – Alisa prisimena iš savo praeities tai, ką mieliau būtų pamiršusi. – Tai tau niekas nepadėjo?

– Aš meldžiausi, verkiau ir tikėjau, – geraširdiškai šypsodamasis atsako Niekas. – Gyvenau puoselėdamas viltį, miriau išmatose.

– Kas dabar tau bus? – tiesiai paklausia Alisa.

– Ko gero, tas pats, kas ir kitiems mirusiesiems.

Alisa pastebi, kad Niekas darosi vis perregimesnis, tarsi tirptų. Dabar Alisa per jį kuo puikiaisiai gali matyti ir Dvasios galiūną, ir Nukryžiuotąjį. Alisa ištiesia ranką ir pabando paliesti Nieką. Niekas atšlyja.

– Geriau manęs neliesk, įspėju!

– Atsiprašau.

Paskui Alisa išdrįsta paklausti to, kas jai jau seniai neduoda ramybės.

– Ar baisu mirti?

– Greičiau, sakyčiau, keista, – paprastai atsako Niekas.

Alisos akyse ima kauptis ašaros.

– Nori, išmokysiu tave vaikščioti kiaurai sienas? – linksmi paklausia Niekas.

– Aš nenoriu numirti... – Alisa graudžiai pravirksta.

– Paverk, žiogeli, – Niekas, nepaisydamas, kad sušlaps, prisislenska arčiau ir švelniai apkabina Alisą. – Paverk, gal palengvės.

Taip apsikabinę jie prasėdi visą valandą. Paskui Niekas galutinai išsisklaido.

*

Nieko nėra šlykštesnio už šlykščias atostogas. Taip ryte savo mažame skurdžiame vieno kambario butelyje be lango mąstė seselė Diana arba tiesiog Di. Kamuojama baisingų pagirių seselė Di vis tik sugebėjo susiimti ir nė kartelio neapsivėmusi iš kito miesto galo į ligoninę atvažiuoti troleibusu. Išlipo keliomis stotelėmis anksčiau, sustojusi už kampo išsitraukė iš rankinuko gertuvę ir gerai gurkštelėjo brendžio su kola. Šis mišinys, plus pigiausios mėtinės cigaretės, ją lydėjo paskutiniu metu visur, kur tik ji žengė, taip karštai seselė Di troško pamiršti visa tai, kas jai pastaruoju metu buvo nutikę.

Atostogos prasidėjo nuostabiai: atsisveikinimo vakarėlis su seiles iš pavydo varvinančiomis draugėmis; naktis, praleista vienatvėje, saldžiai svajojant ir glostant kelis naujus grynios odos lagaminus, išsipūtusius nuo plonyčių suknelių, dailučių basučių, įžūliausių apatinių, gėris to italiūkščio sąskaita, žinoma. Siautulinga kelionė taksi į oroouostą. Susikabinę už rankų jie lipa į lėktuvą, jis jau nebesibaimina, kad juos kas nors pamatys kartu. Jos šviežiai nudažytus auksinius plaukus ir lengvą šilkinę suknelę plaiksto išdykėlis vėjas, atidengdamas soliariume nurusvintas šlaunis. Ji jaučia jų žvilgsnius, viskas vyksta pagal planą, ir nuo to jai viduje darosi šilta ir gera. Jie lipa trapu aukštytyn. Paskutinis „atia“ gimtajam miesteliūkščiu, kur tiek vargta ir kovota už savo laimę. Ji tikrai čia nebegriš. Ji verta daug geresnio gyvenimo. Seselė Di stipriau įsikimba į savo Princo parankę. Jis pirmą kartą ją viešai pabučiuoja, į lūpas. Jie sėdasi į krėslus, lėktuvo durys užsidaro... Šioje vietoje seselė Di norėtų išlipti.

Džiunglėse užkliuvusi už šakos ji vos neperplėšė ir nepaliko savo silikoninės krūtinės, kuri jai kainavo tiek daug bemiegių naktų ir didžiąją dalį milžiniškomis pastangomis nukaršintos trečios eilės tetos santaupų. Paskui savo Prinčą kopdama į viršukalnes ji į uolas nusilaužė septynis iš dešimties priaugintų nagų, į aštrią uolos keterą nusibrozdino padidintas lūpas. Nors kiekvieną rytą tik pabudusi darė veido gimnastiką, kaktoje įsirėžė dvi gilios raukšlės. Ją sukando uodai. Ji negalėjo užmigti nuo savo pačios prakaito dvoko. Kai pagaliau, po dešimties dienų varginančios kelionės dykuma ir kalnais, jie pasiekė vandens šaltinį, kas buvo drungna bala, ji su didžiausia neviltimi pastebėjo, kad brangiai kainavusių anticeliulitinių procedūrų efektas baigėsi. Teko palikti vietiniams skurdžiams prabangiuosius maudymosi kostiumėlius ir lįsti į vandenį apsimutūriavus pledu ir apskritai, tą dieną baigėsi jų siautulingi mylėjimai šviesoje.

Taip, jos Prinčą baisiai sunervino. Jis pirmą kartą miegojo ne palapinėje, o lauke. Ji tuo metu beviltiškai suko galvą, kaip čia, nesukeliant didesnio susidomėjimo, nusiskusti pažastis ir juodais plaukais apžėlusias kojas. O sunkiausia buvo visą laiką meiliai šypsotis, kas grėsė dar dviem giliomis raukšlėmis abipus skaudančių putlių lūpų, ir, nepaisant klimatinių sąlygų, kas vakarą prie laužo kartu su vietiniais gyventojais dainuoti jų dainas. Seselė Di vis dažniau su nostalgija prisimindavo dienas, kai ligoninėje nešiodavo spalvotas piliules, matuodavo pacientų temperatūrą ir keisdavo sauskelnes. Nenorėdama išsiduoti ir norėdama keliauti drauge toliau, ji ėmė iš vietinių gyventojų, – tų godžiausių lupikautojų, kuriems ji paliko visas likusias savo santaupas, neminint atsiskaitymo natūra, – supirkinėti savo gamybos svaigiuosius gėrimus, nuo kurių jai skrandyje atsivėrė opa ir klaikiai paleisdavo vidurius, vos prisilietus prie nešvaraus butelio lūpomis. Net ir

kentėdama baisiausius skausmus, ji šypsojosi breketų pilna burna, plačiai ir džiugiai, tačiau greitai paašikėjo, kad visa jos kančia ir auka buvo veltui. Jos Princas, senas pirdyla, impotentas nelaimingas, vieną dieną ją paprasčiausiai paliko pačioje Tanzanijos miškų glūdumoje, pareiškęs, kad jis nebegali daugiau pakęsti jos tuščios ir kvailos šypsenos, jog ji esanti perdaug lipni ir mieli, kas jam atrodo nenatūralu ir apgailėtina, be to, pernelyg mažai apsiskaičiusi, taigi, su ja nėra apie ką kalbėtis, todėl jis grįžta pas savo žmoną ir jos, seselės Di, brangiai kainavę breketai čia nieko dėti. Ką ir bepridursi. O juk viskas kvepėte kvepėjo vestuvėmis Koliziejuje, karčiai mąstė sau seselė Di, palikta vidury miškų vienut vienutėlė.

Kelionė namo buvo siaubingesnė nei siaubinga. Di pametė skaičių vyrų ir moterų, su kuriais jai teko permiegoti, siekiant sukaupti reikiamą bilietams pinigų sumą, kraštai vargingi, taigi... Dar ir dabar jai buvo sunku susilenkti, išsitiesti ar pajudinti kojas. Kai pro apmusijusį, paskutinas savo valandas skaičiuojančio lėktuvo iliuminatorių pamatė gimto miesto žiburius, iš laimės ėmė taip raudoti, kad striuardesėms teko kelis kartus jai leisti raminamųjų. Išlipus seselės Di laukė sunkiausia kelionės dalis. Kiekvienam sutiktam, ir ypač sutiktosioms, jai teko žvaliai meluoti apie neparastus nuotykius su savo svajonių princu tolimuose egzotiškuose kraštuose, paskubomis daryti krūvas tuos nuotykius įrodančių fotomontažų, nes kiekvienas miesto pašlemėkas žinojo, kur ir su kuo ji išvyksta – apie kelionę Di net turėjo progos išsamiai papasakoti vienoje vakarinėje televizijos laidoje tema „gera būti meiluže“, į kurią ji buvo pakviesta nugalėjusi daugybę kitų pretendenčių. Dabar seselės Di nuotaiką ir kovinę dvasią palaikė tik slapta beperstojo rezgami keršto planai buvusiam sužadėtiniui ir kiaulei ortodontui, pažadėjusiam nuimti prieš kelionę breketus, bet nenuėmusiam. Tai padėjo ryte atsikelti, pasidažyti, apsirengti, įsimesti į rankinuką albumą su fiktyviomis nuotraukomis ir prisiversti plačiai šypsantis šiek tiek kreivokais dantimis – breketus seselė Di kažkuriame bevardžiame kaimelyje išmainė į saują nevalytų ryžių – grįžti į ligoninę.

Taigi seselės Di nuotaika tą rytą buvo nekokia. Alisos palatoje šios daug kentėjusios moters laukė dar keturios nemalonus staigmenos. Pirma, pacientė, kurią išvykdama atostogauti paliko komos būsenoje, dabar atgavo sąmonę ir tai reiškė, kad padaugėjo darbo, nesgi sąmoningas pacientas skiriasi nuo daržovės, kuri be nuovokos, nuomonės ir, svarbiausia, norų tyso ramiai sau lovoje. Antra, pacientė savavališkai nusivilko valdišką ligoninės pižamą su kamuoliais ir užsitempė nežinia iš kur ištrauktus marškinėlius su užrašu „TROPICAL FUCK“, kuris seselei Di akimirksniu visu ryškumu priminė jos pasibaisėtinus nuotykius tolimuose kraštuose. Kad psichologiškai neištižtų sužinojusi ką negero, tą pat akimirką seselė Di nusprendžia neatlikti ŽIV

testo, kol nesusidoros su savo priešais. Ji pasuka prie lango. Energingu mostu atitraukus lango žaliuzes, čia jos laukia trečias netikėtumas. Iš pradžių seselė Di pagalvoja, kad nuo brendžio, kolos ir pigių mėtinių cigarečių jai ėmė vaidintis. Ant palangės, lauko pusėje tupi baltas kaip pienas balandis, snape laiko žalią palmės šakelę, tai visiška nesąmonė. Seselė Di bando nuvyti šį klaikų infekcijų nešiotoją šalin, balandis tik pasitraukia kelis žingsnius į šoną ir daugiau nė krust. Tarsi būtų to negana, palatoje tvyro įtartinais keistas kvapas: ne chloramino, ne formaldehido, ne pūvančio maisto ir ne išmatų. Kvapas vos juntamas, greičiau saldus nei koks kitoks. Seselei Di padedantis naujokas sanitaras – iš netvarkingai užsegto chalato ir neužrištų batų raištelių akivaizdu, kad tai žmogus, linkęs į anarchiją – irgi jį užuodžia.

– Kas per kvapas?...

– Gal iš virtuvės? – pasiūlo, jo nuomone, visai logišką paaiškinimą Eritrocitas.

– Nemanau, – griežtai nukerta seselė Di, nelinkusi kalbėtis su žemesnes pareigas užimančiais asmenimis.

– Kaip jūsų atostogos? – draugiškai paklausia Eritrocitas.

„Dar vienas mulkis“, sušnypščia mintyse seselė Di.

– Puikiai, puikiais, – atsako ji garsiai.

– Kaip laikosi jūsų sužadėtinis? – palaiko pokalbį Eritrocitas.

„O tu, pasirodo, esi piktybiškas mulkis“, nusprendžia seselė Di.

– Italai – puikūs vyrai, – tęsia Eritrocitas, – ir vaikus labai myli...

Seselė Di kietai sukanda dantis ir prisimena, kad naktį buvo nusprendusi pasinerti į darbą, pasinerti į darbą, pasinerti į darbą. Be to, pasižadėjo sau perskaityti šiais metais mažiausiai dvi, daugiausiai tris knygas. Pirmosios, didelio formato gausiai iliustruotos „Šiurpiausių žmonijos nusikaltimų“ enciklopedijos, nugvelbtos iš oruosto kiosko, seselė Di jau įveikė trisdešimt puslapių. Ir atrado, kad skaitymas iš tiesų gali būti visai malonus ir naudingas laiko leidimas, teikiantis daug peno pamąstymams. Kitos dvi – seselė Di nusprendė vogti ir skaityti tik labai storas knygas – „Didžioji virėja“ ir Hėgelio raštų rinkinys, laukė savo eilės po seselės Di lova.

– Vis tik keistas kvapas, – garsiai mąsto Eritrocitas. – Kažką jis man primena.

Seselė pasuka savo riestą nosį į Alisą. Alisa tik gūžteli pečiais. Kas bebūtų, ji niekam neleis nuvilkti marškinėlių su tomis raidėmis. Dar būtų įdomu sužinoti, ką reiškia užrašas, bet čia reikės paklausti kokio mokyto žmogaus.

– Gal tokios gėlės? Kaip ten jos vadinasi? – Eritrocitas krapšto galvą. – Na tos, raudonos ir geltonos...

– Rožės?

– Aha.

– Iš kur čia bus rožės?

Seselė Di prisimena, kad naktį pasižadėjo sau ne tik tobulėti fiziškai, bet ir lavinti protą kryžiažodžiais, nes savo kūnui ji nebeturi ką prikišti. O atostogaus nuo šiol seselė Di tik pas gimines kaime. Jokių tolimų, jokių artimų kraštų, jokių jūrų, jokių uolų, jokių džiunglių, jokių lokių, jokių laužų. Jokių.

– Negaliu pasakyti, kad labai džiaugiuosi, jog pabudai iš komos, – kišdama Alisai po pažastimi termometrą sušnypščia seselė Di.

– Ji atostogavo su savo sužadėtiniu, prie jūros! – džiugiai, tarsi tai būtų buvęs jo paties medaus mėnesis, praneša Eritrocitas, žmogus, linkęs nuoširdžiai džiaugtis svetima laime.

„Mulkių mulkis, ateis ir tavo eilė“, žybteli seselės Di galvoje.

– Vežk košę, – sausai sukomanduoja.

Eritrocitas priveža prie Alisos lovos metalinius ratukus su lėkštėmis ir stikline arbatos. Seselė kiša po nosim Alisai dubenį su pilkšva mase.

– Pirmyn.

– Aš ne alkana.

– Nekartosiu antrą kartą, – seselė Di negailestinga, turint omenyje jos klaikius atostogų nuotykius ir sunkią gyvenimo patirtį, ją galima suprasti.

Alisa atžagariomis rankomis ima lėkštę. Pora kartų atsidūsta, tada ima sukti šaukštu ratus.

– Tik nesakyk, kad neskanu, nes tai yra skanu ir sveika.

– Gal ji tikrai nenori? – neprašytas įsiterpia Eritrocitas.

– Nešk zondą, – seselė Di nelinkusi nusileisti.

– Jėzau, – ištaria Eritrocitas, – gal dar palaukim?...

Seselė Di dalykiška kaip niekad:

– Ir maitinamąją klizmą!

Čia nebeištveria Alisa:

– Baikite mane gąsdinti, aš juk suvalgiau džiūvėsį!

– Kada?

– Vakar.

– Įspūdinga, – nukerta seselė Di, nepratusi derėtis su pacientais. – Kas liūdina dietinių patiekalų virėją, tas gauna zondą į nosį.

Alisa nenoriai paima kąsnį, pastumdo, pastumdo jį liežuvio burnoje.

– Negaliu valgyti, kai į mane žiūri.

– Aš nežiūriu, jei ką, – linksmai pasako Eritrocitas ir nosisuka į langą su balandžiu.

– Valgyk! – kelia balsą seselė Di.

– Žinai, ji visai nepikta, – aiškina balandžiui pašnabždomis Eritrocitas, – tik taip atrodo. Įdomus tu paukštis. Kuo mažiau ji suvalgys, tuo daugiau tau liks. Aš čia neseniai.

– Valgyk, arba.... – girdisi pikti seselės Di grasinimai.

Eritrocitas pagalvoja, kad galbūt reiktų nukreipti seselės Di dėmesį kur nors kitur, kol ji rimtai neįsišėlo. O geriausia nukreipti žmogaus dėmesį į jį patį.

– Seselės Dianos liuks figūra, ar ne? – pabeldęs į langą, garsiai, kad girdėtų seselė Di, balandžiui pasako Eritrocitas.

– Ačiū, – sausai atsako seselė Di.

„Man, matyt, liko dabar tik valkatos“, karčiai pagalvoja viduje. O Eritrocitas galėtų galvą guldyti, kad balandis pritariamai linktelėjo kelis kartus galvą ir toliau begėdiškai spokso į seselės Di iškirptę, visiškai sąmoningai. Vadinasi, tai tikrai ne balandė, nusprendžia Eritrocitas. Seselė Di vėl nukreipia savo rūstų žvilgsnį ir riestą nosį į Alisą:

– Ėsk!

Alisa išspjauna atgal į lėkštę burnoje laikytą kąsnį. Seselė Di jaučia, kaip jos viduje ilgai kauptas ir slopintas pyktis virsta milžiniška griaunamąja jėga.

– Geriau manęs nesiutink!

Eritrocitas nususka nuo nuostabą keliančio balandžio su palmės šakele ir tyliai atsistoja tarp seselės Di ir Alisos, gulinčios lovoje.

– Nekenčiu anoreksikių! Tik ne mano skyriuje!

– Valgysiu, tik jei visi išeisite, – tyliai, bet tvirtai ištaria Alisa.

– To tai jau tikrai nebus!

Čia seselė Di pamato ant spintelės stovinčią skaidrią plastmasinę stiklainaitę su geltonu skysčiu.

– Kas čia? – paklausia Alisos.

– Ai, čia nieko... – sumurma Alisa.

– Atrodo kaip myžalai, – garsiai pareiškia savo nuomonę Eritrocitas.

– Čia sultys, – ištaria Alisa ir kažkaip nejaukiai susigūžia, matyti, kad nelabai nori plėstis šia tema. – Obuolių.

Eritrocitas paima stiklainaitę, pateliuskuoja ir prikiša sau prie nosies.

– Ir kvepia kaip myžalai.

Alisa apsimeta, kad negirdi.

– Ne „myžalai“, o šlapimas, kiek sykių reikės tau kartoti? – seselė gimusi po Mergelės ženklų, kas reiškia, jog geriau mirs, nei taikstysis su šiurkštybėmis.

Tačiau Eritrocitui, tikram Avinui, visos pastabos kaip nuo žąsies vanduo. Jis

gurkšteli iš stiklinės, tada susiraukia:

– ČIA IR YRA MYŽALAI!!!

Alisa, žiūrėdama tiesiai į akis, taria tarsi niekur nieko:

– Šlapime yra daug organizmui naudingų medžiagų.

– Kas tau taip sakė?!

– Niekas.

Sesėlė Di kone atplėšia Alisos spintelės dureles, iš ten ant grindų pažyra storesnės ir plonesnės brošiūros. Nebe taip stipriai, kaip anksčiau, bet vis tiek didelis spausdinto žodžio kiekis vienoje vietoje seselei Di vis dar kelia nepaaiškinamą siaubą.

– Vajėzau...

Ji klesteli ant grindų. O Eritrocitas susidomi knygos, su antrašte „Kristus gydo“, viršeliu. Iš niaraus spalvų parinkimo, grėsmingai didelio pasvirusio kryžiaus ir dėmesio detalei galima spręsti, kad viršelio autorius yra gotams prijaučiantis savamokslis. Eritrocitas sau pasižada susirasti senus diskus ir vėl paklausti tos gūdžios, nerimą, baimes ir tamsą šlovinančios muzikos. Kai Eritrocitas atitraukia akis nuo knygos, jis mato, kad ir taip ne itin gražus seselės Di veidas, iškreiptas siaubo ir nuoširdaus pasišlykšėjimo, pabjaurėja dar keliasdešimt kartų. Gerai, kad panika ir siaubas taip neveikia jos naujųjų krūtų, nerūpestingai pagalvoja Eritrocitas.

– O Dieve!... Netradicinė medicina!

Šaukdama: „Vyriausiasis!...“ ir „PAVOJUS!“, „PAVOJUS!“, seselė Di išlekia iš Alisos palatos.

Eritrocitas ir Alisa lieka vieni du.

– Aš taip džiaugiuosi, kad tu atsibudai, – pasako Eritrocitas, nuoširdžiai šypsodamasis.

Alisa žiūri į jį susidomėjusi.

– Kas tu toks?

Nėra patikimų žinių, kaip Alisa tapo šventąja. Mes kalbame ne apie oficialų šventosios Alisos kanonizavimo faktą, žinia, tai yra ilga ir sudėtinga procedūra. Mes kalbame apie tą sukrečiantį jausmą, visą žmogaus esybę apimančią transformaciją, kuri išsiskleidžia tarsi lotosas, transcenduoja atskiro žmogaus būtį ir ima veikti aplinkinius. Tai, kuo galime šiuo klausimu kliautis, yra keli prieštaringi rašytiniai šaltiniai, palikti ateinančioms kartoms, tų neparastų ir keistų įvykių, sekusių iškart po ligoninę nusiaubusios infekcijos, liudininkų. Kiekvieno iš mūsų valioje juos atmesti ar priimti.

ŽIAURIOSIOS ALISOS GYVENIMAS IR MIRTIS

Sako, jog jis atvyko iš Prano Juozapo žemės, mėgsta degtinę ir anyžinius saldinius. Jį artimiau pažinoję pasakoja, jog jis yra susiūtas iš dalių, o jaunystėje jį buvo prarijęs banginis, kurį jis perrėžė per pusę savo kariojo bevardžio piršto nagu ir, sėkmingai išsilaipinęs krante, iš nudvėsusio banginio ūsų pasidarė sau peruką. Sako, jis turi nematomą apsiaustą, bijo utėlių, o jo kojų pirštai suaugę ir lipnūs. Minima, kad banginio pilve jis sutiko seną tuvį, kuris jį išmokė medicinos paslapčių ir nesibjaurint gerti savo nuosavą šlapimą. Kai kurie dokumentai leidžia teigti, kad medicinos mokslus jis tęsė požeminėse ligoninės katakombose, bet visa ši paini rūstaus šiauriečio istorija nėra iš tolo neprilygsta nuostabiems ir nepakartojamiems šventosios Alisos iš „Raselių“ ligoninės nuotykiams..

Alisa buvo labai žiauri mergaitė. Ji kankino viską, kas gyva. Sraigės, varlės, didžiuosius elniaragius, bites, rudąsias ir juodąsias skruzdėles, o apie muses ir tarakonus tai neverta nė užsiminti. Pilkiems peliukams ji išraudavo kojeles, katinams ji nuskusdavo ūsus ir akmeniu išmušdavo dantis, paukščiams ji apkirpdavo sparnus, šunims trupino galvas plyta, kurią visuomet nešiojosi su savimi, rožinės spalvos kuprinėje. Ypač žiauri ir negailestinga Alisa buvo žiogams ir drugeliams, šiems nekaltiems Dievo kūrinėliams, puošiantiems pasaulį savo grožiu ir linksmomis dainelėmis. Nutempti drugeliui kojeles jai atrodė per banalu. Ji sučiupdavo drugelį už siurbtuko ir padegusi paleisdavo skristi, ne geresnis galas laukdavo ir vargšų žiogelių. Ir kaip tokį žiaurų padarą žemė nešioja, stebėjosi žmonės ir gyvūnai. Nėra žodžių aprašyti ir apsaityti šitos mergaitės žiaurumui. Kodėl jos niekas nesustabdė ar bent nesubarė? Alisos tėvai buvo labai užsiėmę savo karjerų klausimais, močiutė viską matė ir žinojo, bet slėpė, nes mylėjo savo anūkę ir bijojo policijos, kalėjimo ir žaliųjų keršto. O gyvūnų mylėtojai neskubėjo, nes, sugraudinti mieste besiblaškančių aklų balandžių, bedančių katinų ir beuodegių šunų šurpauš vaizdo, piliečiai dosniai aukojo gyvūnų globos organizacijoms

labdaringais numeriais siųsdami SMS žinutes.

Alisos aukų sąrašas ilgėjo ir nenumaldomai artėjo valanda, kai Alisa būtų ėmusi kankinti žmonės. Ji nusprendė pradėti nuo savo senelės, tačiau senelė buvo stipri ir įžvalgi moteris, jai pavyko ištrūkti ir paslėpti visus peilius bei kitus aštrius namų apyvokos daiktus, todėl šis nutikimas nesiskaito. Tiesa, negalima sakyti, kad niekas nieko nedarė. Po išpuolio senelė mėgino nukreipti destruktivius anūkės polinkius į virtualią erdvę, pasitarusi su žinovais padovanojo jai tris pačius žiauriausius kompiuterinius žaidimus. Deja, mažoji pabaisa, per penkioliką minučių išžudžiusi visus judančius objektus, daugiau prie žaidimų neprisilietė, nuobodu. Taigi visi vis labiau bijojo baisiosios, negailastingosios, žiauriosios Alisos, mergaitės, gimusios, atrodytų, tik tam, kad teiktų skausmą kitiems.

Tik vienas padaras galėjo jaustis saugus šalia Alisos. Tai – Aya-aya, prakeiksmą nešantis gyvūnas, pusiau šuo, pusiau beždžionė. Jį Alisai atvežė tėvai iš kelionės po Madagaskarą (kai kas klaidingai šį padarą vadina katinu; bet tai tikrai nedovanotinas apsirikimas). O Alisos ten jie nesivežė, kad neišnaikintų ir taip nykstančios salos floros ir faunos. Pusbeždžionę Alisa nešiojosi visur su savimi, ant peties, ir net garsiai kalbėjo su juo. Gyvūnas buvo ištikimas, neėmė maisto iš svetimų tik iš savo šeiminkės, maitinosi supuvusiais vaisiais ir apsvilusiais drugiais, naktinius mėgo labiau, nei paprastuosius. Kai Alisa eidavo į medžioklę, Aya-aya sustingęs kiūtodavo tamsoje ir šnypšdavo. Pusbeždžionė miesto gyventojams kėlė ne mažesnę baimę nei jos aršioji šeiminkė.

Kartą, šmirinėjant išmirusiais miesto pakraščiais, Alisai po kojomis pasipainiojo pilkas šleivakojis kačiukas supūliavusiomis akimis. „Alisa, nežudyk manęs šiandien, geriau nužudyk mane rytoj“, gailiai prašė jis. „Toks mano paskutinis noras ir tu privalai jį išpildyti“. „Dar ko“, atsakė beširdė mergaitė ir kačiukui parodė visą savo žiaurumą. Prieš nudvėsdamas kačiukas apšlapino Alisą ir spėjo suleisti žiauruolei į kulną savo sulūžinęjusius pilkus dantukus. Tai buvo galo pradžia. Aišku, Alisa skubiai tą vietą dezinfekavo salicilio spiritu, vėliau net bandė aštriu peiliuku išplauti supūliavusį mėsos gabalą, tačiau veltui, pilkoji dėmė, iš tolo primenanti trikojį katiną, vis didėjo. Alisa pajuodo kaip naktis, nuo jos dvokė puvesiais. Ryto ji nebeskyrė nuo vakaro, o savo kairės rankos nuo dešinės, net savo ištikimojo Aye-aye ji nebepažino. Tuomet į Alisos sapną atslinko nukankintasis kačiukas ir taip prabilo: „Alisa, buvau čia pasiūstas iš kito pasaulio ir kentėjau tavo žiaurumą ne veltui. Arba paklusi mano valiai ir pasikeisi, arba aš tave gyvą suėsiu...“ Daugiau Alisa nieko neatsimena, nes iš baimės ji tris dienas ir tris naktis pradrebėjo susigūžusi lovoje, paskui, ūmai susiradusi seną guašo

dėžutę, ji ėmė tapyti ant sienų paveikslus iš šventųjų gyvenimo: iš pradžių viena spalva ir negrabia, trūkinėjančia linija; tačiau ilgainiui jos kūriniai vis tobulėjo, netrukus ant sienų tarsį kokioje koplyčioje ėmė ryškėti kompozicijos su Marijos Magdalenos, Motinos Teresės, švento Pranciškaus, paukščių draugo, ir šventojo Roko, šunų globėjo, figūromis. Ir visi stebėjosi, kaip amato paslapčių neragavusiai mergaitei taip gerai sekasi pagauti charakterius ir teisingas proporcijas. Alisa neapsiribojo vien tapyba.

Pameditavusi tyloje tris dienas, užsukusiems pažiūrėti jos kūrinių ligoniams ir personalui ji pradėjo sakyti pamokslus. Biblijinių istorijų, kurias Alisa sekė grubia gatvės kalba, išmokta tais laikais, kai vaikščiojo subadytomis ir sutinusomis venomis, paklaustyti susirinkdavo pilnas koridorius. Palaiptams Alisa atgavo įprastą žmogui spalvą, nebesispjaudė kur papuolė, kaip ką tik iš zonos paleistas valkata. Norėdami išgirsti daugiau nuotykių ir anekdotų, dėkingi klausytojai ėmė nešti pasakotojai gėles ir dovanas. Buvo neužmirštas ir Alisai įkandęs šleivakojis kačiukas. Jis tapo visų ligoninės tikinčiųjų kančių pabaigos simboliu ir nuo to laiko visur vaizduojamas šalia šventosios Alisos kairiosios kojos (paveikslai, kuriuose šv. Alisa vaizduojama be vienos kojos ir katino, yra tikrų tikriausia erezija, juos reikia naikinti be gailės, neatsižvelgiant į jų meninę vertę). O prakeiksmą nešantis Aya-aya, neištvėręs pilkojo šleivakojos konkurencijos ir Alisos pasikeitimo, užsiropštė ant tilto turėklų ir gailiai sukiauksėjęs šoko žemyn galva tiesiai į patį upės gilumą, nors šiaip vandens bijojo taip pat, kaip ir Alisos degtukų dėžutės su smeigtukais ir surūdyjusiai vinimis.

Tiesa, ligoninėje dar kurį laiką sklandė kalbos, jog vis dėlto Alisa prieš atsiversdama spėjo nužudyti žmogų, tačiau šis jos gyvenimo faktas padėjo jai geriau suprasti, kas yra gėris ir blogis. Todėl niekas Alisos nekaltino ir jos apie tai plačiau neklausinėjo.

Visi šie kraupūs ir kvapą gniaužiantys įvykiai savo didingumu ir svarbumu gali prilygti tik vaizdai, kurią išvydo Antarktinė britų ekspedicija, 1875 metais ledo sukaustyta vandenyne priplaukusi prie karinio rusų laivo „Imperator Aleksandr“. Manoma, jog būtent ten žmonija pirmą kartą susidūrė su tikraisiais Arkties kirminais.

Šią istoriją ateities kartoms užrašė šių nepaprastų įvykių liudininkas, kuklus ligonis, sirgęs liga, apie kurią nėra jokios prasmės pasakoti, tokia ji buvo menka.

A. K. jaunesnysis, gastroentologijos skyrius 2006

VIENAKOJĖ ALISA. PRISIKĖLIMAS

Vieną gražų ir nepakartojamą rugsėjo rytą Alisa pabudo išpilta šalto prakaito. Sapne ji gulėjo prispausta nesveikai plaukuoto, beviltiškai nutukusio vyriškio kūdikio veidu taip, kad negalėjo nė kveptelėti, ypač skaudžiai buvo prispausta kairė Alisos koja. Atrodė, kad tas klaikus mėsos kalnas vis didėja ir Alisa prasmegs su savo lova skradžiai septynis ligoninės aukštus arba, jei lova pasirodys pakankamai tvirta, iš Alisos ištekės visi syvai. Alisa kraupiai išsigando, perbalo ir apmirė, kas bus toliau su ja? Kalnas sujudėjo ir stipriai priglaudė Alisą prie savęs. „Turiu tau naujieną, zuikeli“, nuo tų žodžių Alisa pabudo. Bet sunkumas nedingo, priešingai, jis išaugo iki pat palatos lubų – pabudusi Alisa nejautė ir neberado savo kairės kojos! Alisa, beviltiška narkomanė, prarado koją ir dabar visą likusį jai skirtą laiką vargšei Alisai teks šokinėti ant vienos kojos! Tai suvokus Alisa iš nevilties apsiverkė.

Jos maža pajuodusi kojytė tuo metu gulėjo po operacinės stalu. Ant stalo sėdėjo ir rūkė du praktikantai, jie pasakojo vienas kitam žiaurią, bet pamokančią gyvenimišką istoriją apie mergaitę, kuri turėjo viską: buvo graži ir gera, daili smulkutė, mokėjo šokti ir dainuoti, bet ji nežinojo, kas yra gėris ir blogis – ji negalėjo atskirti, kuris dėdė yra blogas, kuris yra geras, ji visus vienodai mylėjo ir visais pasitikėjo, už tai ją nubaudė likimas; aišku, galėjo jis, tas likimas, bausti ne vargšę naivią ir gerą mergaitę, o tuos nenaudėlius, kurie ją pripratino prie narkatos, svarstė praktikantai, bet likimui juk nepaaiškinsi... Paskui studentėliai dar stipriau apsirūkė ir nusprendė Alisos koją parodyti savo draugams, netikusi mintis. Nepasiekęs miesto, jų automobilis visu greičiu nuskrido nuo skardžio, sudarkytus dviejų jaunuolių kūnus teko rinkti į vieną maišą, ten pat pateko ir Alisos koja.

„Kaip susitinka viename maiše likimai prarastų sielų“, paskui dar ilgai mąstė vyresnysis policijos inspektorius Antonijus, šių paslaptinių ir pamokančių įvykių tiesioginis dalyvis (18 korpusas, palata Nr. 96). Savo pamąstymais vyresnysis inspektorius su nieko nesidalino nuo to laiko, kai budinčios pamainos paprašė pasekti, iš kur kiekvieną rytą šalia jo lovos atsiranda šviežių eglišakių puokštė, kurios bijojo kur kas stipriau nei meningokokinės infekcijos ar sepsio; prie puokštės visada būdavo prisegta kortelė:

„Nuoširdžiausi linkėjimai nuo Baltosios Rankos“. Žinojimas dažnai būna baisesnis, nei nežinia, ir likimas visiems narkomanams yra vienodai žiaurus, bent man taip atrodo. Todėl visiems, ypač jaunimui, patarčiau stiprybės ir energijos semtis iš Motinos Gamtos ir Polio Brego.“

O Alisa tuo tarpu vis giliau klimpo į liūdnas mintis. Ji prisiminė, kiek kartų,

kam ir ką yra padariusi blogo. Ji prisiminė, kiek kartų, kas ir kada ją skriaudė, žemino, išnaudojo ir išdavė. Žmonės jai buvo blogi ir ji jiems buvo bloga. Alisa pasijuto mirtinai pavargusi. Ir ji nusprendė daugiau negyventi. Jos siela pradėjo sparčiai trauktis ir užverinėti pojūčių langus, taigi Alisos viduje darėsi vis tamsiau... Kai visai sutemo, Alisa mirė. Pirminė diagnozė buvo, kad Alisa mirė nuo sepsio, tačiau iš tikrųjų jai iš skausmo plyšo širdis, kairiojo skilvelio sienelė.

Ir kai toje Alisos vietoje, kur kažkada anksčiau buvo kažkas, pasidarė visai tamsu ir tuščia, labiau kairėje pusėje, po šonkauliais, o per viršgalvį jau lindo pati Alisos sielos uodegelė ir Alisos kūnas buvo jau nebe jos, o kažkoks visai nepažįstamas ir svetimas, kažkas švelniai papūtė Alisai į ausį ir sukuždėjo: „Gyvenk, kad mirtum. Mirk, kad gyventum“. Ir tada Alisa, pakibusi virš savęs pačios, prisiminė kai ką itin brangaus, seniai prarasto. Jos siela stabtelėjo, paskui nusprendė grįžti atgal vedama kvapo, kurio kilmės Alisa neprisiminė, nes jis, tas kvapas, buvo iš tų laikų, kurių mes, paprasti žmonės, negalime ir nepajėgiame prisiminti. Tą sekundę Alisa visa savo esybe ir plyšusia širdimi prisiminė, kaip jai tada, tame laike, kuris senesnis už mus visus kartu paėmus, buvo gera-gera-gera-gera-gera... Ir pasitraukė visas skausmas, visas blogumas, visa tamsa. Iš laimės Alisa triskart apsiverkė, taip stipriai, jog sušlapo viskas, kas buvo aplinkui ir atėjusios seselės įtarė, kad čia kažkur trūko vamzdžiai, gal einantys po grindimis, o gal tie, kurie yra įmūryti sienose, ne kitaip. Juk taip nuoširdžiai žmogus gali verkti tik du kartus gyvenime, o Alisa viską išverkė iš karto.

Alisa mirė, bet gimė kita Alisa. Alisa, kuri visas savo likusias dienas paskirs kitiems.

Užrašyta A. S., buvusios algebros mokytojos, šiuo metu pensininkės, gegužę, žodis žodin, kaip pasakojo endokrininių sutrikimų ir osterosklerozės varginama kaimynė ir bičiulė V.K., kuriai minėtų įvykių metu teko laimėti būti paguldytai tyrimams į skyrių, esantį dviems aukštais aukščiau virš skyriaus, kuriame gulėjo šv. Alisa.

ALISA IR ŠEŠĖLIAI

Parabolė apie meilę, gyvenimą ir mirtį, kuri nėra kelionės pabaiga

Alisa nepajuto, kaip atėjo ruduo, o paskui žiema, pavasario tais metais visai nebuvo, Alisai viskas susimaišė: po žiemos jai atrodydavo, kad atėjo ruduo, po vasaros – pavasaris, po pavasario – ruduo, po rudens – vasara, o kartais

niekas neateidavo ir ji tįsodavo lovoje visiškai viena, neaiškiame laike be pradžios ir galo, ir niekas jai neteikė džiaugsmo išskyrus trečios kartos nuskausminamuosius, po kurių retkarčiais ją apsupdavo perregimi siluetai. Ar Alisa jų bijojusi? Nieko panašaus: iš prigimties ji buvo smalsi ir drąsi mergaitė – šešėliai geriau negu nieko, taip galvojo Alisa, kai pajėgdavo galvoti.

Tie šešėliai buvo keisti sutvėrimai. Vienas mėgo sėdėti ant jos lovos krašto ir laikyti Alisai už rankos. Kitas žaisdavo jos plaukais, kartais juos skaudžiai pešdavo, kartais švelniai glostydavo, tai buvo šešėlis vaikas. Trečiasis buvo neramus šešėlis, jis lįsdavo Alisai tiesiai į pilvą, susiriesdavo kaip gemalas ir tik tada atpalaiduodavo savo šešėliškus raumenis, imdavo šypsotis ir iš malonumo čiulpti savo pirštą; buvo dar toks, kuris tupėdavo visą laiką po palange, gal jis buvo šešėlis autistas, kas žino.

Vieną dieną pas Alisą atėjo ir pats pagrindinis šešėlis, Šešėlių Šešėlis. Jis buvo aukštas, tamsus ir labai stiprus – visa jame bylojo, jog tai yra valdovas. Jei nebūtų jo truputį bijojusi, su tokiu šešėliu Alisa iškart iškeliautų kad ir į pasaulio kraštą. Tokiam Šešėliui Alisa atiduotų viską, padarytų viską, ko jis tik panorėtų, išduotų visas savo ir svetimas paslaptis, bet Šešėlių Šešėliui neįdomios Alisos paslaptys, jis ir taip ją mato kiaurai ir bet kurią sekundės dalį gali atsidurti bet kurioje Alisos Alisoje ir jam ji negali pasakyti nieko naujo, nė vienos savo naivios mergaitiškos paslapties. Šešėlių Šešėlis buvo, aišku, ne vietinis. Jis atvyko iš toli ir, iš visa ko sprendžiant, nesiruošė čia ilgam likti. Jo skvarbus, į toli nukreiptas amžių amžius keliaujančio, daug savo kelyje mačiusio keliauninko žvilgsnis trumpam pervėrė Alisą ir tą pačią akimirką absoliučiai ir negrįžtamai pavėrgė jos protą ir širdį.

Šešėlių Šešėlis netrukus išvyko, kitaip ir būti negalėjo, negi toks svarbus Šešėlis Keliauninkas kažkur gali sustoti dėl jaunutės mergaitės, išsišovusiais šonkauliais ir dubens kaulais, jis nieko nežadėjo, apskritai jis visą laiką tylėjo, tai tik Alisa buvo apsvaigusi iš laimės – labai trumpai, gal kokias tris paras. Kai Šešėlių Šešėlis išvyko, Alisa visai ėmė nykti. Ir nebuvo jai kelio atgal, ir nebuvo jai kelio į priekį. Alisa buvo kurčia ir akla paprastųjų šešėlių kvietimams ir prašymams žaisti senus žaidimus.

Kiekvieną dieną Alisa meldė, kad Šešėlių Šešėlis sugrįžtų, tačiau jis vis nesirodė ir jos jėgos seko greičiau nei smėlis smėlio laikrodyje. Taip ilgai tęstis negalėjo ir, kai atėjo ta diena, kai Alisa daugiau visai nebeturėjo jėgų laukti, ji pasidažė raudonai lūpas, išsitiesė savo lovoje ir nukreipė savo žvilgsnį į duris. Viename delne ji laikė suspaudusi apelsininį čiulpinuką, jei kartais visai netyčia viskas baigtųsi gerai, kitame ji laikė saują spalvotų

tablečių, kurių jai pavyko sukaupti per keletą buvimo ligoninėje metų, jei viskas baigtųsi priešingai. Tą dieną stipriau nei bet kada jai atrodė, kad jos meilė sugrįš. Tam grįžimui ji buvo gerai pasiruošusi, kaip galima spręsti iš čiulpinuko ir vaistų, atsidūrusių jos mažučiuose, kietai suspaustuose kumščiuose. Savaiame suprantama, slapta ji tikėjosi meilės prisipažinimo, juk ji tik mergaitė ir jos norai paprasti ir gražūs, todėl iš paskutinių jėgų Alisa vijo šalin liūdnas mintis.

Kai į Alisos palatą antrą kartą įžengė Šešėlių Šešėlis, Alisa savo prakaituotuose delnuose spaudė du gyvenimo kelius, kvailutė, ji nežinojo, kad nė vienu jų ji nespės pasinaudoti. Šešėlių Šešėlis pasilenkė prie pat Alisos veido ir tarė: „Aš tavęs nebemyliu. Aš turiu kitą mergaitę. Ji jaunesnė ir labiau už tave serga. Išnyk.“ Ir Alisa mirė iš karto. Meilė mus prikelia ir Meilė mus žudo. Meilė mus keičia – taip skaičiau protingų žmonių knygoje, o jie žino, ką rašo. Jie tvirtina, kad galima numirti iš meilės. Kai ką nors myli, ir tas žmogus tave įskaudina, gali numirti iš karto, tą pačią sekundę, bet galima numirti ir lėtai, kankinančia mirtimi, pvz., iš sielvarto susirgus kokia nors liga. Štai kodėl aš, nors esu jau pagyvenęs vyras, trisdešimt metų vedęs, labai noriu ir kartu labai bijau ką nors įsimylėti iš tikro; draugai sako, kad tai pavojingiau nei rankomis ardyti miną. Tad Alisa mirė ne įkandus pasiutusiam katinui, ne nuo sepsio ir ne trūkus kairiajam širdies skilveliui, kaip kai kas mano. Alisa mirė iš meilės.

Prieš mirtį Alisa dar spėjo pasiųsti mintimis prakeiksmą šio pasaulio Kūrėjui, kuris, reikia manyti, dėl to nesupyko, juk žino – mergaitė kelyje. Tą pačią akimirką prie Alisos nusileido Angelas ir jis jai tarė: „Esi Dievo mylima. Kelkis!“ Alisa atgijo ir jau norėjo lipti nuo operacinės stalo, bet Dievo padėjėjai daktarai dar nebuvo baigę savo darbo, todėl jie Alisą paguldė ir vėl užmigdė. Tada dailiai užsiuvo padarytą pjūvį ir naujoji dirbtinė širdis sėkmingai prigijo tiek daug kentėjusiame sename Alisos kūne.

Nereikia liūdėti ir nusiminti. Šlovinkime galingąjį mūsų Kūrėją, mylėkime vieni kitus ir save, juk mūsų gyvenimas yra pilnas stebuklų ir nuostabių paslapčių! Kyres glores.

P.S. ši parabolė, po kuria puikavosi garsaus chemiko ir išradėjo pavardė, buvo adresuota nacionaliniam Radijo pjesių konkursui. Kadangi nė vienas iš žiuri narių jos nesuprato, etiudas ilgai voliojosi įvairiuose stalčiuose, paskui atsidūrė archyvuose, kur jį gryno atsitiktinumo dėka rado pusiau kuoktelėjęs keturiasdešimtmetis, šviežiai iškeptas režisūros absolventas. Jam paliegiusios mergaitės ir šešėlių santykiai pasirodė nelengvai adaptuojama, tačiau labai perspektyvi ir įdomi medžiaga. Jos įkvėptas tuo metu niekam nežinomas

senstelėjęs talentas sukūrė vieną keisčiausių teatro istorijoje siaubo spektaklių, atnešusių kūrėjui pasaulinę šlovę; tai, kas vyko karo lauko operacinę ir fantasmagorinę laboratoriją vienu metu primenančiose dekoracijose, pranoko šiurpiąsias Haufo ir Edgardo Alano Po istorijas. Garsusis chemikas dievagojosi niekada nerašęs nieko panašaus ir per teismus išsireikalavo, kad jo pavardė būtų išimta iš visų afišų ir bukletų. Todėl dabar pjesės „Alisa ir šešėliai“ autoriumi laikomas nežinomas XXI a. anominas.

*

Dievo keliai nenuspėjami. Seselė Di atsivertė viena pirmųjų. Kai garsiai šaukdama „Pavojus, pavojus“ pribėgo Vyriausiojo gydytojo kabineto duris, jas rado užrakintas. Niekur nebuvo matyti ir budinčiojo gydytojo, jauno žavaus plevėsos. Seselė Di paskubomis leidosi laiptais, kai ūmai savo galvoje ji išgirdo ramų balsą, kuris švelniai paklausė: „Kur gi tu taip skubi?“ Kelias minutes seselė Di bandė prisiminti, ko ir kur ji taip skuba, bet jai nepavyko. Seselė Di apsisuko ant kulno ir, užuot tučtuojau pasidalinusi su kuo nors viršesniu svarbiomis naujienomis, pasuko seselių posto link. Čia ji išsitraukė iš rankinuko pusiau nugertą viskio butelį, tačiau nespėjo nė karto iš jo gurkštelėti. Vėliau seselei Di su nuostaba teks pripažinti, kad kojos ją pačios nunešė prie šiūkšlių dėžės, o rankos ėmė ir išmetė ištikimąjį paskutiniųjų dienų palydovą. Seselė Di ant chalato užsimetė ant pečių ploną paltą ir, nepersiauvusi baltų šlepečių, iškeliavo namo. Čia ji kaip stovi griuvo į lovą ir pabudo lygiai kitos dienos vidurdienį, susapnavusi, kad ją už kojos gatve tempia nepažįstamasis, žemu balsu pareiškęs, kad geidauja ją vesti. Šioje sapno vietoje seselė Di pati sau visai netikėtai suprato, kad visai nebenori prasidėti su bet kuo, ypač – taip menkai pažįstamu, ir galbūt jos pagrindinis troškimas nėra kuo greičiau ir sėkmingiau ištekėti. Netikėtai pačiai sau seselė Di suvokė, kiek daug ji rūpinosi kitais ir kaip mažai pati savimi. Apsisprendusi visų pirma geriau pažinti pati save, seselė Di žemabalsio pono mandagiai, bet tvirtai paprašė ją paleisti. Šis įsižeidęs burbtelėjo kažką panašaus į: „Dar pasigailėsi, kekšė“, pagiežingai papranašavo, kad seselė Di nuo šiol tarnaus pačiam nekenčiamiausiam padarui, ir išnyko. Vienok seselė Di visai nesigailėjo, priešingai, ji pabudo kupina ryžto keistis ir keisti pasaulį.

Pirmą valandą su trenksmu įsiveržusi į vyriausiojo gydytojo kabinetą, seselė Di priėjo prie sienos ir, stebint nustėrusiems kolegoms, šaltakraujiškai nuo jos nuplėšė daugybę metų čia kabojusių įrėmintą sentenciją „Perskrodžiau tūkstančius kūnų, bet sielos neradau“. Tada šaižiai nusikvatojo ir pareiškė, kad juodojo nihilizmo laikai ligoninėje, ačiū Dievui, baigėsi ir dabar visiems baltaskverniams teks nuspręsti, už ką ir prieš ką jie kovos. Vyriausiasis

paprašė seselės Di apdairiau rinkti žodžius, seselė Di paniekinamai apšaukė jį baltosios gyvatės pakaliku ir pareiškė, kad jai visai nesvarbu, ką jis apie ją galvoja, ir jai nė motais jo grasinimai, ir dirbs ji ligoninėje kiek panorės, ir ją palikti ar atleisti iš darbo yra dabar ne jo, o Šventosios Alisos reikalas. Jėga grūsdamas seselę Di iš savo kabineto Vyriausiasis dar bandė viską nuleisti juokais, atseit, kai į užkietėjusio ateisto sielą ateina Dievas, visada gali laukti netikėtumų, tačiau visi buvę kabinete instinktyviai teisingai suvokė, kad gresia rimtos permainos, kurios kiekvieną iš jų palies visu stiprumu, asmeniškai.

*

Į Alisos palatą seselė Di įšliaužė keliais. Ašaros plūdo upeliais, nuplaudamos tai, kas dar vakar buvo seselės Di veidas. Kai seselė Di išdrįso pakelti savo užverktas akis į Alisą, ji neteko žado. Seselė Di suprato, kad Alisa jau seniai jos laukia ir Alisa viską apie ją žino ir viską jai atleido. Apimta kuo tikriausios ekstazės seselė Di iš chalato kišenės išsitraukė chirurgines žirkles ir jau buvo benusirėžianti savo ilguosius plaukus, bet Alisos akyse perskaitė kitą prašymą. Seselė Di suvokė, kad tokia auka jos garbinamajai, jos naujajai šeimininkei nereikalinga, užteks perdažyti plaukus madingesne spalva. Vis dar klūpodama ant kelių seselė Di pasižadėjo tarnauti Alisai visą savo likusį gyvenimą. Gavusi Alisos palaiminimą, seselė Di pakilo nuo grindų ir karštai ėmėsi Alisos palatos švarinimo, vėdinimo ir gražinimo. Po poros valandų Alisos palata priminė mažytę bažnyčią, o ant durų puikavosi šviežia mediena kvepianti daili lentelė „šv. Alisos namai“ su griežtu prierišu apačioje: „TYLOS, nevykėliai“.

*

Tą patį vidurdienį dvidešimt šeši traumatologinio skyriaus pacientai atsisako maisto, pareiškę, kad apsireiškusi šventoji Dvasia jiems uždraudė gerti sultinį. Dar penkiolikai Dvasia liepusi susilaikyti nuo per mažai pasaldinto kompoto. Intensyvios terapijos ir Endokrininių sutrikimų skyrių pacientus nuo paties ryto kankinęs neaiškios kilmės nerimas. Norėdami jį numalšinti, jie susirenka ketvirtojo aukšto vestibulyje prie televizoriaus, susėda ratu ir imasi leisti per rankas blizgantį folijos gabalą, taip tikėdamiesi pritraukti kosminę energiją, ir gauti iš aukščiau detalesnes instrukcijas tolimesniems veiksams.

Ausų, nosies, gerklės skyrius suburia nuožmių senučių grupę piktųjų dvasių, energijos siurbikių, nukenksminimui. Oftalmologijos skyriaus personalas iš Gastroenterologijos skyriaus gauna siuntinį, keliasdešimt dėžučių su žmogaus

išmatomis. Šalia pridėtas važtaraštis skelbia, kad tai dešimt prarastosios Palmės knygos lapų. Vietoje planinių operacijų ir procedūrų Ekstrinės chirurgijos personalas imasi pinti gėlių girliandas ir mokytis šventų giesmių. Keletas itin gerbiamų vidutinio amžiaus gydytojų sudaužo prieš kelis mėnesius Švedijos masonų padovanotą tomografą ir užsibarikadavę operacinėje sukuria penkiasdešimties puslapių rezoliuciją-peticiją-ultimatumą, kurio pagrindinė pasikartojanti mintis yra ta, kad naujieji gydymo metodai neatitinka trečio tūkstantmečio poreikių. Jie, šitie gydymo metodai, mechaniškai taiso žmogaus kūną ir visiškai nesirūpina jo siela, kas yra nedovanotinas apsileidimas, nes liga tai nėra atsitiktinumas, o gyvenimo pamoka arba atpildas už nedorius praeitų gyvenimų darbus. Taigi žmogus turi pats norėti pasveikti, suvokti savo ligos priežastis ir stengtis jas šalinti, o jie, ištikimi Hipokrato sekėjai, tegali žmogui šiame kelyje pagelbėti. Ir apskritai, nuo šiol žemiau pasirašiusieji, gydysią savo ligonius pagrinde malda ir šventintu vandeniu. Bet prieš tai jie visi lig vieno išvyksta į Egiptą ieškoti dykumos, kur galėtų atlikti atgailą. Specialistai, neprisidėję prie tomografo laužymo, vienu metu pajunta ir pasiduoda nežmoniškai traukai padėti Vyriausiajam ligoninės gydytojui ant stalo pareiškimus su prašymais atleisti iš darbo, visų nurodytos priežastys dvi: „Nesutapo charakteriai“ ir „Einu ieškoti savęs“. Vyriausiais visus prašymus patvirtina savo į lapą netelpančiu parašu, užsikabina ant kaklo gėlių girliandą ir iškeliauja namo tvarkyti šeimyninių santykių.

*

Dėl to, kas vyko ligoninėje, Alisa nei pergyveno, nei džiaugėsi. Papuošta suknele, sudurta iš kelių grindims plauti skirtų skudurų, Alisa sėdėjo savo lovoje ir laukė. Iš pradžių buvo šiek tiek neįprasta, kad žmonės įeina ir išeina iš palatos klūpėdami ant kelių, bet Alisa greitai prie to priprato. Dabar palata buvo vėdinama du kartus per dieną, plaunama drėgnu furiciline sumirkytu skuduru keturis kartus, ne mažiau. Tyrimai ir procedūros buvo nutraukti. Alisos kūno masė tragiškai krito. Hemoglobino kiekis kraujyje smuko žemiau kritinės ribos. Matydama juoduojančią dešinę Alisos koją, seselė Di drąsino save ir kitus, kad tai liga išeina. Alisa nesijautė nei pavargusi, nei išsekusi. Ji tiesiog traukėsi. Vienintelis žmogus, kuriam tai tikrai kėlė siaubą, buvo Eritrocitas. Situacija dar smarkiau komplikavosi, kai, gavusi ženklą iš ant palangės susisukusio lizdą balandžio, Alisa ėmėsi gydymo.

Ji vienu žvilgsniu gražina seselei Di prarastą pasitikėjimą savimi ir nekaltybės plėvę. Sprigtu išgydo chronišką Musės sinusitą. Pridėjusi ranką gražina vyriškumą penkiolikai beviltiškų impotentų. Suteikia viltį žmogui-

mumijai, per avariją netekusiam pusės veido, „Kawasaki“ ir vilties atgauti vairuotojo pažymėjimą. Pastato ant kojų aštuoniolika metų prie lovos prirakintą moterį, ši susitaiko su visais savo vaikais, buvusiais vyrais ir kaimynais, atsigula ir numiršta. Alisa tirpdo žvilgsniu tulžies akmenis, mažina cukraus kiekį kraujyje. Diagnostinė lignoninės aparatūra suverčiama sandėlyje, nes nieko nebėra tikslesnio ir įtaigesnio už diagnozę, Alisos ranka iškeverzota ant paprasto lapuko skiautės. Tokių dalykų neįmanoma nuslėpti, prie Alisos palatos durų susidaro tikra lignonių spūstis. Uolioji seselė Di imasi sumaniai ir kantriai reguliuoti į Alisos palatą su įvairiausiais prašymais traukiančius lignonių srautus. Pasmerktieji ir ne tokie beviltiški, nusivylę ir linkę simuliuoti, ieškančys užuojautos ar sudegę nuo savo pačių sugeneruojamo pykčio, kantriai laukdavo savo trijų minučių audiencijos po kelias paras ramstydami koridoriaus pasienius. Čia jie pašnabždomis sekdamo vieni kitiems savo gyvenimo ir ligų istorijas, dalinosi paskalomis, giedodavo Alisai šlovinti skirtas giesmes ir nuolankiai laukė karščiausių svajonių išsipildymo. Sirgti dar niekada nebuvo taip įdomu: visi vakarais kolektyviškai meldė, kad apie tai kuo vėliau suuostų žurnalistai.

Netrukus Alisai pasidarė per maža vien gydymo ir ji ėmėsi lignoninės gyventojus mokyti gyventi brėždama pirštu lakoniškus pamokymus ant apgaravusio stiklo šukės. Toji stiklo šukė ilgainiui gavo pavadinimą „Teisybės Šukė“. O Alisa ėmė garsėti ne tik kaip neklystanti įvairių ligų gydytoja, bet ir neapgaunama širdžių skaitytoja.

Ko tik ten ji neišvydo! Pyktį ir savigraužą. Neviltį. Kokių trisdešimties rūšių baimę. Jūras skausmo, srūvančio visomis kryptimis, gaunamą ir suteikiamą su rimtų priežasčių lydraščiu ir be priežasčių. Gniuždančias ir griaužiančias iš vidaus paslaptis. Alisa susidurdavo su kryžiažodžiais, TV ir vaistais slopinamu nerimu, vienišumu, neleidžiančiu numirti godumu, paralyžuojančiu silpnumu, bejėgiškumu, įkyriu smulkmeniškumu, dvasiniu aklumu ir kurtumu. Užsukdavo į Alisos palatą nemažai pasipūtėlių, dūstančių nuo nepatenkintų ir patenkintų ambicijų. Buvo nemaža grupė saviplakų ir savigailų. Tyliai nelaimėlių širdžių paslaptis stebinčiam Alisos vidiniam žvilgsniui atsiverdavo kvailumas, žiaurumas, melas, išdavystės, neapykanta, pavydas, lipnus ištvirkimas, abuojumai ir per didelis jautrumas. Vieni nesugebėjo įjungti vaizduotės, kiti kankinosi nuo per didelio polinkio į fantazijas. Tretieji buvo tiesiog praradę realybės jausmą. Nemažos dalies lignonių širdyse kerojo akivaizdus nenoras pasveikti. Dalis širdžių mirko pesimizmo liūne. Būta niekaip negalinčių atleisti. Ir šimtai – nemokančių paprašyti atleidimo. Alisos lova tarsi magnetas iš visų pakampių traukė užsispyrusius ir kategoriškuosius. Šie buvo itin atkaklūs, todėl prie palatos susidarydavo spūstys.

Žiūrėdama į tą nemeilę Alisa ieškodavo nors mažiausio šviesos taškelio. Ji radusi, pabučiuodavo įtraukdama į burną. Laikydavo po liežuviu tol, kol šis imdavo suktis, plėstis ir deginti gomurį. Tuomet pasilenkdavo ir vėl išspjaudavo, mikliai liežuviu įsodindama į pačią tamsiausią širdies kertę. Po tokios procedūros žmonės paprastai apsiverkdavo. Todėl dar Alisa yra vadinama Sukeliančia ašaras ir Nuskaidrinančiaja.

Tuo laikotarpiu Alisai priskiriamos kelios balsu ištartos frazės: „Man ir pačiai keista, kodėl man taip sekasi. Negaliu to paaiškinti protu“. Vienas susisukęs luošys tvirtino, kad Alisa išvadino jį „senu bybiu“ ir liepė atgailauti, pagrasinusi, kad jį suės šliužiniai velniai, maža to, savo sveika koja įspyrė jam į užpakalį. Apie tai miglotai užsimenama ir gerbiamo R. H., minėto paciento lovos kaimyno, ligos istorijoje. Bet šito fakto nepatvirtino nė vienas kitas liudininkas. Todėl mes linkę tikėti, kad absoliučiai visą savo laiką Alisa leido džiugiai ir nebyliai išgyvendama stebuklą. Nes gi nėra reikalo tikėti visais gandais ir plepalais, kuriais žmonės apipina didžias asmenybes. Pavyzdžiui, būta keistuolių, tvirtinusių, jog savo akimis matę, kaip porcelianinis puodelis Alisos rankose neva keitęs savo formą, o kiti pasakojo, esą ji kartais būna vyriškos, o kartais moteriškos lyties, bet iš tikrųjų tai yra šlykštus žvėris ir vadino jį Alisą energetine hiena. Jie teigė, kad Alisa kalta dėl visų nepaaiškinamų mirčių, kad net jos šešėlis gali hipnotizuoti, kad per Juodąjį Mėnulį ji pasiverčia nušiurusiu kaulėtu katinpalaikiu. Jei ją tokiu metu pagautum ir užmuštum, jos kailis atbaidytų krušą, septintasis kaklo slankstelis padėtų susitaikyti, o iš jos blyksinčios akies būtų galima išgauti Hianiną, brangakmenį, kuris sužadina pranašiškus sapnus. Ačiū Dievui, šios ir panašios erezijos buvo laiku ir greitai numalšintos, kaip ir skeptikai, šūkavę, kad Alisa neturi patento gydyti ir apskritai, mergužėlė neskiria savo kairės rankos nuo dešinės, ką jau kalbėti apie tokias sudėtingas struktūras, kaip žmogaus kūnas, kur vien virškinimo sistemą sudaro devyni kiti sudėtingi organiniai dariniai. Su tokiais netikėliais kalba buvo trumpa ir griežta. Lauk iš ligoninės.

*

Apsivaliusi nuo piktavalių ir liežuvautojų, Vėlines ligoninė pasitiko pakiliai kaip niekada. Gydytis įprastais medikamentais, kaip ir mirti nesulaukus Alisos palaiminimo, buvo laikoma didele negarbe. Eilės prie Alisos palatos driekėsi milžiniškos, todėl mirtingumas pasiekė neįtikėtinai mažą procentą. Ligoniai sveiko akyse be išorinių invazijų, žaizdos traukėsi ir gijo, tvarstliavos reikėjo vis mažiau ir mažiau. Personalas tapo neįtikėtinai atidus, paslaugus ir meilus, visi buvo patenkinti tuo, kas ir kur yra, net savo menkais

atlyginimais ir neracionaliai suplanuotais budėjimo grafikais. Niekas naktimis neberezgė emigracijos planų ir tai ženkliai pakėlė gydytojų, seselių ir sanitarų nuotaiką ir darbo kokybę. Sesele Di, padedama kelių entuziasčių, organizavo relikvijų tiekimą ir ėmė svarstyti apie galimybę įdiegti nuotolinį gydymo būdą. Pasitaikius pirmai palankiai progai, Seselė Di įkuria gerosios Alisos seserų ordiną. Skiriamuoju šv. Alisos seserų ordino ženklu tapo po brangaus satino suknelėmis vilkimi šiurkščio maišinės medžiagos marškiniai. Dar seselės Di ordinas, vadinamas Tykiųjų seserų ordinu, nes adeptės, sekamos savo įkūrėjos pavyzdžiu, išsipjauna liežuvius. Taip pat Tykiosios seserys greitai išgarsėjo kaip didelės burtininkės ir kamieninių ląstelių augintojos. Seselė Di ordino buveine paskelbė buvusį Vyriausiojo gydytojo kabinetą ir juo pereinamuoju laikotarpiu, kol bus galutinai teigiamai išspręstas ordino patalpų klausimas, jie dalinosi pagal minutės tikslumu nustatytą grafiką.

Absoliučiai visus palankiai nuteikė savaimė susitvarkiusi iki tol nuolat užsikemšanti ligoninės kanalizacinė sistema. Laikinajai ligoninės vadovybei didelį džiaugsmą kėlė ir elektros sistema. Visur ryškiai švietė ir degė lemputės, veikė elektros prietaisai, o elektros skaitliukai nė nemanė suktis. Glaudžiai bendraujant transplantologams, patologoanatomams, neurologams ir Tykiųjų seserų ordinui pavyko kelios itin delikačios galvos smegenų persodinimo operacijos. Įžvelgusi atsiveriančias plačias galimybes ligoninės vadovybė nusisamdė brangų mokslą užsieniuose baigusį vadybos specialistą ir ėmė ruošti galimam valstybinių ir privačių fondų dotacijų antplūdžiui. Grupelė ligoninės senbuvių tvirtino, kad kai kuriose palatose po dvyliktos valandos atsukus šalto vandens čiaupą liejasi vynas, vaikų palatose – taip pat. Koridoriuose ir operacinėje aidėjo giesmės, visose geriau matomose vietose kabėjo Alisos portretai, kiekvienas sakinytis prasidėdavo Alisos vardu arba juo baigdavosi.

Ko gero, tai ir buvo sunkiausia pakelti Eritrocitui. Patekti pas Alisą buvo beveik neįmanoma. Reikėjo ne tik kelias savaites laukti savo eilės. Seselės Di įtarimą greitai sukėlė niekuo nesiskundžiantis ir nieko Alisos neprašantis lankytojas. Pažvelgusi į jo širdį Alisa tylėjo. Eritrocitas vis įsigudrindavo grįžti. Neatplėšė nuo mergaitės akių nei tuomet, kai jį tempė lauk kelios stiprios seserys, nei tada, kai atvykęs pastiprininimas išvilko jį už durų ir nuleido žemyn laiptais. Seselė Di akies krašteliu sekė Alisos veidą ir matė, kaip ši mažojo piršto galiuku užrašė „Teisybės šukėje“ du žodžius: „GRAŽI ŠIRDIS“. Nusprendusi atkaklų įkyruolį pasekti atidžiau, seselė Di nesuklydo. Už tų žydrų akių slėpėsi klasta. Vieną kartą sesuo Anastasija, seselės Di dešinioji ranka ir viena realiausių kandidačių į garbiosios motinėlės įpėdines, ketvirtą ryto atėjusi atlikti ruošos, prie Alisos lovos aptiko basą liesą žmogelį,

kuriam iš po chalato kyšojo oranžinio audeklo galas, – tokius nuo seno nešioja Krišnos garbintojai, – šis iš visų jėgų purtė miegančią Alisą už pečių ir šaukė: „Atsibusk, atsibusk! Jis prašo tavęs atsibusti!“ Kitą sykį seserys, tvarkydamos Alisos palatą, aptiko savadarbę radiją, transliuojančią trumpąsias ir FM bangas. Kiekvieną dieną su šiukšlėmis į miesto šiukšlyną iškeliaudavo krūvos eilėraščių. Seselei Di teko pripažinti, kad kai kurie jų tikrai buvo nebloga meninio lygio ir rodė autorių esant visai apsiskaičiusią, raštingą asmenybę. Dauguma gi jų buvo atvirai arba užšifruotai erotinio turinio ir rodė, kad juos rašęs žmogus yra seniai pametęs protą. Sesele Di nusprendė sustiprinti apsaugą. Veltui. Vieną dieną, ištarusi: „O dabar jau eisiu“, Alisa dingo. Kita versija byloja, kad Alisa pabėgo mirus keliems jos gydytiems šventintu vandeniu pacientams. Bet tai gali būti Šetono tarnų šmeižtas.

(Eritrocito laiškas Alisai, data neįskaitoma, be eilėraščių, pridėtas pabėgimo planas ir kvietimas į labdaringą chorinės muzikos koncertą)

Jie sako, kad Tu esi šventoji. Lankstosi ir garbina Tave, nukloja gėlėmis kelį į Tavo palatą. Jie moka po šimtą eurų vien už tai, kad naktį, kai Tu miegi, galėtų tyliai pravėrę duris kelias akimirkas paspoksoti į Tave, besiilsinčią po ilgos ir sunkios dienos. Jie sako, kad Tu vieną dieną mus paliksi. Ir keliausi tiesiai į Dangų. Tūkstantį kartų pritariu šlovinantiems Tave ir prašau Dievo tik vieno – kad kuo ilgiau Tave laikytų čia, su mumis, Žemėje, ir kuo stipriau Tave saugotų angelai. Nieko nėra, kas galėtų Tau prilygti. Nieko.

Viskas virsta auksu – Tavo plaukai, nukirpti nagai, panaudoti rankšluosčiai, net ir daiktai, prie kurių Tu nė karto nebuvai prisilietusi. Dėl Dievo, kurį Tu taip karštai tiki, ir kuriam taip uoliai tarnauji, dėl visų Dangaus angelų, Tavęs prašau vieno – neleisk savęs taip išnaudoti. Kitų žmonių gydymas sekina. Tu neprivalai savęs taip alinti. Prisimink, kaip stipriai kažkada norėjai išmokti dainuoti. Prisimink, kiek yra dalykų, kurių Tu dar nežinai – kiek neparagautų skanėstų, kiek vietų kurias būtinai reikia aplankyti, kiek žmonių sutikti. Reikia kuo skubiau iš čia bėgti. Pirmiausiai nusivesiu Tave į vieną vietą, kur auga dvi Stebuklingos Alyvos. Kas randa septynlapį žiedą ir sugalvojęs norą jį suvalgo, tai būtinai jo noras ir įvyksta. Tai tikra tiesa. Kai buvau mažas, labai norėjau kad varžybas laimėtų mano tėvo mylima komanda. Jie labai norėjo laimėti, bet visai nemokėjo žaisti. Atrodė, kad jų kojos pinasi, kaip medžių šakos, o kitą sykį, kad jie po aikštę bėgioja prisirišę prie kojų akmenis. Ir nebuvo visai jokios vilties. Bet aš radau septynlapį žiedą. Ir aš labai troškau, kad jie laimėtų. Ir kad mano tėvas būtų laimingas,

ir nebepyktų ant mūsų su mama. Ir taip atsitiko. Sako, kad negalima juoktis iš savo praeities, o man dabar tai atrodo juokinga. Sekantį sezoną mano tėvo komanda iškrito iš atrankinio turnyro. Tėvo niekas negalėjo paguosti. Griždavo namo vis vėliau. O paskui ir suvis iš namų dingo. Mama verkė. O aš nieko nesupratau. Nusivyliau futbolu. Supykau ant alyvų. Buvau net susiradęs pjūklą. Bet dabar žinau, kad jos čia niekuo dėtos.

Aš taip noriu, kad Tu pasveiktum. Ir būtum laiminga. Niekada negalėčiau Tave įskaudinti. Ar išduoti. Jei tik leistum, jei tik Tu leistum, kasdien Tau gaminčiau dietinius patiekalus, sveikus ir stiprinančius kūną. Juos gaminti išmokau iš Nandi. Jis – keistas, bet geras žmogus, tiki Krišną. Po streso, operacijos ar ilgo badavimo maitintis reikia labai atsargiai – pradžiai pabandysi įveiki kelis gabalėlius apdžiūvusios baltos duonos su kruopele šviežio sviesto, užsigerdama stikline rūgusio pieno, kefyro ar acidofilino (iki 500 ml per dieną). Kai jausies stipriau, aš tau išvirsiu minkštą kiaušinį, jis bus pagardintas liesa grietine (iki 100 gr). Arba galėsi pasmalžiauti dviejų nevirtų kiaušinių tryniais. Jei neturėsi apetito, pasiskolinsiu iš bičiulių pinigų, ir parnešiu tau 25-30 g slėgtinių juodųjų ikrių. Kai tik tu pakankamai sustiprėsi, gaminsime tikrus pietus: virsime liesos jautienos ar vištienos sultinį. Paskui imsime vermišelių su mėsos frikadelėmis, gleivingų avižų arba manų kruopų sriubos. Tu net neįsivaizduoji, kokia gali būti skani ir sveika su meile pagaminta virta žuvis ar net garuose virti kotletai! Be to, žinau, kaip gaminti obuolių putėsius, vaisių kremą ir kisielių iš juodųjų serbentų. Jei nenorėsi kisieliaus, išspausiu Tau burokėlių sulčių, turinčių daug geležies ir kitų naudingų vitaminų. Tai sustiprins Tave, padės greičiau pasveikti. Mes juoksimės kiekvieną dieną – taip, sako mano draugas, greičiausiai atsigaus siela, be to, žmonės, kurie daug juokiasi, ilgiau gyvena už žmones, kurie nesijuokia.

Šiandien girdėjau giedant paukštį. Vadinasi, greitai prasidės tikrasis pavasaris. Alisa, nežinau, ką Tu manai, bet aš sugalvojau susitaupyti pinigų ir išsibalinti dantis. Labai noriu Tau patikti. Labai noriu išmokti gerai bučiuotis. Bandžiau ieškoti apie tai ko nors knygyne, bet ten buvo tik daug knygų apie vyrų ir moterų psichologinius skirtumus, apie viliojimo meną, apie tai kaip išgyventi po skyrybų, dar buvo brangių knygų apie lytinius santykius. Video nuomoje man sukrovė krūvą kasečių. Negalėčiau aprašyti to, ką ten mačiau... Kai paklausiau savo bičiulio, kaip reikia prancūziškai bučiuotis, jis pradėjo kažkaip nekrišnaistiškai juoktis. O tavo draugės Musės klausti kažkaip nedrąsu. Bet nieko, aš nelinkęs pasiduoti. Pamatysi, taip išmoksiu Tave pabučiuoti, kaip niekas nieko niekada nebučiuavo. Noriu, kad manimi didžiutumeisi, noriu būti Tau gražus, noriu, kad mane įsimylėtum. Žinau, kad dabar Tu labiausiai myli Dievą. Paskui myli visus ligonius ir

nuskriaustuosius. Dar myli visus gydytojus, seseles, sanitarus ir sanitarės, nes jie daug dirba, padeda kitiems ir yra geri žmonės. Aš labai kantrus. Ir nė už ką nenoriu Tave skubinti.

O dabar geriausia naujiena: Alisa, man pavyko gauti du bilietus į tikrą koncertą! Klasikinės ištraukos iš populiarių operečių. Tu tik pagalvok, ten gros tikras orkestras! Pamatysi, kaip atrodo tikra violančelė, tikras fortepijonas, kaip atrodo tikri dainininkai (jie tokie patys žmonės kaip ir mes). Sutariau su Muse ir Nandi, kad Tave pridengtų, dėl kojų nepergyvenk, jei reikės – nešiu Tave ant rankų visą kelią, žinok, man visai nesunku.

Šiaip radau tuos bilietus visai netyčia, ant Vikšraus stalo. Paėmiau juos, nes Tau jų reikia labiau. Žinau, jei sužinotų, kur jie dingę, daktaras nesupyktų. Kalba, kad Vikšrus gali būti susijęs su organų prekyba, bet nemanau, kad tai tiesa. Man jis atrodo visai neblogas žmogus. Filosofas. Turėjo žmoną kažkada, ir, sako, kad labai ją mylėjo, o ji suvalgė kažką ir mirė. Kalbama, kad jis dabar ne gyvena, bet laukia dienos, kada virs drugeliu, ir dar pergyvena, kad jo mylimoji jo gali nepažinti. O numirti jam neleidžia tikėjimas. Bet aš galvoju, kad tai neįmanoma. Jie susitiks ir ji turėtų jį pažinti. Jei yra teisybė. Žinok, visa muzika – tai penkios natos, garsas ir tyla. Yra dainų, kurių klausantis žmonės įsimyli. Yra muzika, kuri padeda viską pamiršti. Yra balsų, kurie nuneša mus į tokias vietas, kur patys niekada neatsidurtume. Myliu ir mylėsiu Tave amžinai, kad ir kaip kvailai ir nuvalkiotai tai skambėtų. Tikiu, kad man pavyks Tave ištraukti iš šitos prakeiktos skylės. Čia Tu niekada neišmoksi dainuoti.

Kitoje laiško pusėje rasi ligoninės planą. Palatos raktą rasi savo spintelės viršutinio stalčiaus kairiame kampe, suvyniotą į nosinę. „Saugok jį, tai raktas į laisvę, Emanuelis.“ Raudoni apskritimai žymi vietas, kuriose turi būti itin atsargi. Žalios rodyklės rodo kelią septinto tarnybinio išėjimo link. Kai eisi per Traumotologijos ir nudegimų skyrių, užsimerk. Lauksiu tavęs prie Žaidimų kambario. Mano meile, meldžiu, kad mums pavyktų iš čia ištrūkti. Kas benutiktų, žinok, myliu Tave visa širdimi, visu protu, visu savo kūnu. Net neįsivaizdavau, kad taip galima mylėti.

Eritrocitas. O tikrasis mano vardas yra Aleksas.

(Seselės Di autodafė, pačios Tykiųjų seserų ordino įkūrėjos dantimis pieštuku pradėtas rašyti du tūkstančiai šeštųjų metų sausio trečią dieną ir baigtas liepos devintą dieną, iš kurio paaiškėja, kodėl Alisa nesulaukė Eritrocito sutartoje vietoje žadėtu laiku, taip pat tai, kas dėjosi „Raselių“ ligoninėje šv.

Alisai iškeliavus.)

Negaliu sau atleisti, kad praradome Alisą. Nėra žodžių apsaakyti tai širdgėlai, tam juodam pasimetimui, kuris užplūdo seseris, kai Alisa dingo. Visos nujautėme, kad kada nors Alisa išeis. Tačiau, kai jos netekome, paaiškėjo, kad tam nebuvome pasiruošusios. Mūsų sielos dar buvo silpnos ir reikalingos gerosios mūsų globėjos rūpesčio, meilės ir palaikymo. Net pačios stipriausios, savo dorybėmis ir pasiukojamais darbais pasižymėjusios seserys pakriko. Visų pirma tai atsiliepė bendrajai ligoninės tvarkai – seserys užmetė ne tik slaugymą, bet ir ruošos bei švarinimosi darbus. Taigi mus netrukus užplūdo parazitai ir nebuvo nei stiprybės, nei jėgų kovoti su šiomis nuožmiomis tamsos išperomis. Ligoniams masiškai iškeliaujant pas dangiškąjį Tėvą – daugumą jų ten palydėjo sepsis (galbūt šį visiems mums sunkų ir skausmingą išbandymą laikotarpį ateities kartos pavadins „Nešvarių rankų metais“) – Tykiojo ordino seserys mėtėsi nuo vieno kraštutinumo prie kito. Vienos laistė ligoninės koridorius ašaromis, kitos savo skausmą išliedavo šiurpiai kvatodamos, žymi dalis ėmė gerti ir kitaip nederamai svaigintis. Jokios spynos ir užraktai neapsaugodavo vaistų spintos; kai kurios stačia galva metėsi į siautulingus lytinius santykius, popierius neištvertų tų baisybių, kurias sutrikusios avelės išdarinėjo ligoninės dušinėse ir tualetuose...

Ypačiai man, vyriausiajai ordino ganytojai, buvo skaudu sužinojus, jog dvidešimt devynios seserys, neprilygstamo pamaldumo būtybės, nepavargstangios kenčiančiųjų guodėjos ir giesmių giedotojos prisišliejo prie gotų judėjimo. Dėl to nešvaros ir dvasinio nuopolio nualintą ligoninę užtvindė menkavertė fantastinė literatūra ir piratiniai diskai su šėtono muzika. Tuo metu patyriau pirmąjį insultą, kuris paralyžavo kairiąją mano kūno pusę ir amžiams įkalino lovoje. Vienok, nekaltinu savo vargšių naivių balandėlių. Taip mano globotinės tik mėgino užsimiršti ir visi būdai buvo per silpni tam užsimiršimui suteikti. Valandų valandas praleidau savo celėje raudodama iki išprotėjimo ir niekaip negalėdama suprasti, kaip dingus Alisai iš viso žmonės gali kvėpuoti. Kaip medžiai gali žaliuoti, o paukščiai – skristi. Kaip gali daiktai likti tose pačiose vietose, kuriose mes juos palikome. Kaip drįsta ateiti pavasaris. Iš kur dangus randa jėgų lyti, kas leidžia šviesti saulei, o mėnuliui – storėti ir plonėti.

Alisa buvo geriausias atsitikimas mano gyvenime. Kai ją pamačiau, manyje tarsi kažkas nutrūko. Supratau, kad turiu rūpintis ne tik savo plintančiu celiulitu. Per vieną sekundės dalį dingo visos baimės ir netikrumas, mano guvus protas nurimo, plaučiai prisipildė gaivaus oro, širdis verkė iš džiaugsmo, o kūną užpildė tokia kaitri šiluma, toks palaimingas gerumas, kuriam nė iš tolo negali prilygti tas varganas potyris, kurį paprasti mirtingieji

laiko palaimos viršūne ir patiria trindamiesi vienas į kitą savo reprodukciniais organais. Ir dabar tai prisiminus saldūs šiurpuliai ima krėsti mane nuo Adžnia čakros, paprastai vaizduojamos kaip sidabrinė elipsė, iki pačių kojų pirštų galiukų. Net panorėjusi nebūčiau galėjusi nuo jos atsiplėšti. Trokšte troškau tarnauti šiai tyrai ir nepaprastai Mergelei, šiam Skaisčiam Angelui, dieną ir naktį. Buvau laimingiausias žmogus pasaulyje, kai ji man, nevertajai, maloningai leido būti šalia.

Gimiau aš buhalterės ir vairuotojo šeimoje, mano tėvai buvo tradicinių pažiūrų aktyvūs vartotojai, gyvenę nuo vieno apsilankymo „Maximoje“ iki kito, entuziastingi loterijų ir „Svetimo skausmo nebūna“ laidų žiūrėtojai, iš esmės naivūs, pragmatiški, geraširdžiai žmonės ir nėra ką daugiau apie juos kalbėti. Ankstyvąją paauglystę praleidau eksperimentuodama su savo ir kitų kūnais. Daili išvaizda atvėrė ne vienas reikalingas duris ir būdama septyniolikos jau garsėjau kaip nepasotinama meilužė. Galiu drąsiai sakyti, kad studijų ir pirmaisiais savo savarankiško gyvenimo metais, klaidžiojau visiškoje tamsoje. Bet žaibas tenutrenkia skleidžiančius gandus, neva aš dulkinasi su visais į kairę ir į dešinę. Tik su gerokai vyresniais ir tais, kurie man galėjo būti vienaip ar kitaip naudingi. Šiurpu apie tai rašyti, dar šiurpiausia visa tai prisiminti. Šv. Alisa tarsi paėmė mane, niekingąją, ir per porą minučių švarutėliai išskalbė. Kas buvau iki susitikimo su šv. Alisa? Kaip gyvenau ir ar išvis gyvenau?... Kaip rašė vienas kvailys, niekas šiai Nuostabiai Stebukladarei negalėjo prilygti, niekas. Tai jis kaltas dėl tos nelaimės, kuri mus visus taip netikėtai užgriuvo! Tai jis atėmė iš mūsų Didžiąją Viltį, mūsų Saldžiąją Paguodą, mūsų Gydančiąją Trim Sprigtais. Gali būti, kad jis Ją, mūsų Sapnų Karalienę, mylėjo, gali būti, kad troško tik gero, bet šv. Alisą mylėjo visi! Jos neįmanoma buvo nemylėti!!! Ne vienas ir ne viena iš mūsų tarpo pamilome ją ne tik dvasiškai, bet ir, teatleidžia mums gailėstingasis Dievas, kūniškai. Kiek ordino seserų tirpo nuo menkiausio Tyrosios blakstienų virptelėjimo, kiek jų aistringai geidė Neprilygstamosios Nuostabiosios Niekada Neklystančios Asmeninių Horoskopų Sudarytojos likę vienumoje. Mūsų sapnai buvo šlapi nuo geidulių, mes sunkiai ir skausmingai grįždavome atgal, kur puikiai matėme savo meilės nuodėmingumą, taipogi negalimumą ir mūsų rytai dažniausiai praeidavo baudžiant save už tokias nešvankias mintis (todėl Tykiųjų seserų ordinas ir garsėja ilgomis rytinėmis rekolekcijomis). Jei dabar nutylėčiau šį visus mus saldžiai kankinusi apsvaigimą, nebūtų viskas pasakyta iki galo. Kai šv. Alisa dingo, tik ordino seselių budrumas ir Barbamilis mane gelbėjo. Keturis kartus mėginau pasitraukti iš šios ašarų pakalnės, paskutinį kartą buvo beveik pavykę, tačiau mane grąžino atgal išplovę skrandį ir atlikę kraujo perpylimą. Tokia daugelio iškilių žmonių dalis – jie nepriklauso tik sau ir didis išpuikimas yra manyti, kad pats gali pasirinkti, kada ir kaip žengti žingsnį Anapus...

Dabar, valandų valandas tysodama savo celėje ant grindų (ordino įstatai draudžia turėti celėje daugiau nei vieną baldą, gailiuosi, kad kadaise iš visos savo posesijos pasilikau tik sieninį veidrodį, dailintą afrikietiškais motyvais), turiu pakankamai laiko viską prisiminti ir apmąstyti. Mūsų ordinui skleidėsi puikios perspektyvos. Per itin trumpą laiką man pavyko organizuoti sistemingą relikvijų tiekimą; pradžioje apsiribojome tik savo korpuso skyriais, tačiau netrukus, augant gydančių šakučių, „Alisos stiliaus“ plaukų segtukų, maldynėlių su šv. Alisos autografu, medalikėlių su Tyrosios Mergelės bei jos ištikimojo palydovo Nematomo Katino atvaizdais, taip pat vakuotų stiklainių su Alisos palatos oru paklausai, ir, racionaliau organizavus seserų laisvalaikį, mūsų neįkainuojamos relikvijos pasiekė ne tik gretimus ligoninės korpusus, bet ir toliausias šalies bei užsienio ligonines. Tuo pat metu buvo įdiegta modernios prekybos internetu bei nuotolinio gydymo telefonu sistemos. Šios pastangos su kaupu pasiteisino, ordinas ne tik pasipildydavo kasdien naujomis narėmis, bet ir stiprėjo finansiškai. Žiūrėdama į visa tai, mano širdis negalėjo nesidžiaugti. Dalį gautų pajamų investavome į seserų gerbūvį – taip ligoninėje duris atvėrė atnaujinta kirpykla, kurioje dirbo ir keletas aukštos klasės manikiūro specialistų. Net ir būdamos vienuolės, mes niekada nepamiršome, kad esame moterys, todėl iš savo globotinių visada reikalavau deramai rūpintis net tik siela, bet ir fiziniu pavidalu. Antroji dalis pelno buvo skirta seserų atliekamiems moksliniams eksperimentams – ne viena jų savyje atrodo tikros mokslininkės gyslelė, ne vienai jų ekperimentinė transpantologijos laboratorija tapo antraisiais namais, iš kurių šios kosminei gyvybės paslapčiai pasišventusios būtybės išlisdavo tik pasimelsti už šv. Mūsų Geradarės sveikatą. Taip pat seserys mokslininkės, siekdamos palengvinti nuo chroniško nuovargio ir depresijos kenčiančiųjų kančias, pasižymėjo tyrinėdamos energetinių vampyrų įpročius. Jų nuopelnus šioje srityje pastebėjo ir aukštai įvertino tokie garsūs specializuoti medicininiai žurnalai kaip „Global Medicine“ ir „New Universe“.

Trečioji pelno dalis buvo skirta šv. Alisos kanonizavimo reikalams. Būdama iš prigimties nuovokaus proto, anksti suvokiau, kad šv. Alisos galios, kaip staiga atsiradusios, deja, vieną dieną gali taip pat netikėtai ir dingti. Siekdama tam užbėgti už akių, pati ėmiausi rinkti medžiagą apie šią nepaprastą, stebuklingą asmenybę. Turbūt mano angelai tuo metu miegojo – nerandu kito paaiškinimo, kodėl jie manęs neperspėjo nekišti nagų prie šios pūliuojančios žaizdos.

Kas buvo Alisa? Kaip ir kodėl ji pateko į mūsų ligoninę? Siekdama įminti šias mįsles, keletą mėnesių praleidau ligoninės archyvuose. Antrasis- keturioliktasis ligos bylų tomai iš ligoninės archyvo jau kadais buvo paslaptinai dingę, manoma, aštuoniasdešimt septintųjų metų vasaros gaisro

metu, kurį ūkvedžio padedamas sukėlė buvęs ligoninės vyriausiasis finansininkas, šiaip žmogus mielas ir taikus. Penkiolikto tomo nebuvo įmanoma perkaityti dėl visiškai susiliejusių raidžių – šis neįkainuojamas dokumentas virto beverte popiergalių krūva gairininkams gesinant užsiplieskusias lentynas. Šešioliktojo vietoje radau klaiką, su logika ir istoriniais faktais akivaizdžiai parsilenkiančių rašliavą, pavadinta „Alisa ir šešėliai“. Girdejau, autorius, habilituotas chemijos mokslų daktaras, dienas baigė provincijos sustiprinto režimo beprotnamyje, ten jam ir vieta, sprendžiant iš rašinio turinio. Kruopščiai naršiau archyvo lentynas tikėdamasi rasti pirmąją Alisos ligos istorijos tomą. Tačiau mano pastangos buvo bevaisės. Ir, kai vieną dieną nusiplūkusi ir visai netekusi vilties susmukau ant archyvo linoneumo, dekoruoto smulkiu rudu žuvies puslės ornamentu, mobiliuoju telefonu gavau žinutę. Nepažįstamasis ar nepažįstamoji teigė turįs savo rankose mano tiek dienų ir naktų ieškotą dokumentą ir siūlėsi už nekuklų atlygį jį parduoti. Už papildomą sumą asmuo, prisistatęs artimu Alisos giminaičiu, taip pat siūlė įsigyti šv. Alisos gimimo liudijimo kopiją ir porą ankstyvų vaikystės fotografijų. Nedelsiau nė akimirkos. Skubiai išėmiau nuo savo asmeninės bei ordino sąskaitos reikalingą pinigų sumą ir išėjau susitikti su Nežinia. (Būdama apdairi, po abitu, už kojinių keliaraiščio užsikišau smailių ylą, dar vadinama stiletu; savo globotinėms, kaip ir visoms moterims, patariu dideles pinigų sumas nešiotis išdalintas ir išslapstytas įvairiose drabužių ir kūno vietose; niekada į atsakingą susitikimą, o ir apskritai po 17 val. neiti į gatvę be ginklo). Pažintis su šv. Alisos Senele prisistačiusiu asmeniu mane giliai sukrėtė. Nustebino ne tik šios senyvos ponios godumas, bet ir klaiki išvaizda. Buvo apsirengusi ekstravagantišku, aiškiai jai per mažu ir per jaunatvišku mini sijonu, viršutinę dalį dengė kailiai, su kažin kokio žvėries snukiu ir letena, dabar galvoju, tai galėjo būti mokslui iki šiol nežinomas hienos, nuodingos gyvatės ir beždžionės hibridas. Akis dengė praeito pavasario kolekcijos vardiniai „Versace“ akiniai, o ilgos žilos kudlos, viršugalvyje sugriebtos dramblio kaulo – kur žiūri gyvūnų globėjai! – dekoratyvinėmis šukomis, mažiausiai tris dekadas nebuvo matę daikto, nors kiek panašėjančio į plaukų šepetį. Teisybės dėlei reikia pasakyti, kad nuo ponios dvelkė „Chanel No.19“ kvėpalais. Tą akimirką pasijutau tikra vargše! Kol mes kalbėjomės, suma, geidaujama šios pasipūtusios bjaurios senės, išaugo trigubai. Kiek galėdama ramesniu balsu paprašiau jos, kad parodytų man SMS žinutėje minėtas brangenybes, taip pat pateiktų įrodymus, liudijančius jų autentiškumą. Tai išgirdusi senė pradėjo šaižiai kvatoti ir šis jos kvatojimas man įtartinai priminė Tasmanijos velnio skleidžiamus garsus, todėl savo žodžius apie ponios panašumą su hiena atsiimu. Stebėdama ryškią ir tvirtą senės povyžą, toli į priekį išsikišusį valingą smakrą supratau, kad ši chtoniška būtybė nėra linkusi derėtis. Siekdama mane dar labiau pažeminti ji sušvokštė, kad, jei aš dvejosiu, šie dokumentai

bus atiduoti tretiesiems asmenims, susidomėjusių netrūksta, jų tarpe – du komerciniai televizijos kanalai, tai pat didžiausias šalies bulvarinis laikraštis. Negalėjau leisti, kad šis turtas patektų į netikėlių rankas. Atidaviau senei visas savo ir seserų santaupas.

Nepamenu, kaip grįžau į abatiją. Užsirakinusi celėje sukalbėjau maldą visiems šventiesiems, o ypačiai savo valdovei ir karalienei šv. Alisai. Tuomet virpančiomis rankomis ir drebančia širdimi pravėriau pageltusius Alisos ligos istorijos pirmuosius lapus... Nuo tos akimirkos negaliu sumerkti bluosto. Pasakyti, kad Alisa yra stebuklingai polietileniniame maišelyje išgyvenusi pamestinukė, gailestingų valkatų ištraukta iš konteinerio, yra pati švelnybė, palyginus su tuo, ką aš radau nervinga ranka prikeverzotuose puslapiuose. Ten taip pat buvo aprašytas senosios ir šiuolaikinės muzikos pavojus religinei sąvimonei. Visa tai kuo skubiau atidaviau ugniai. Paskui su Dievo pagalba sukūriau painią ir miglotą, bet pakankamai neutralią ir įtikinamą šv. Alisos kilmės istoriją, kraujo ir dvasiniais ryšiais siejančią mūsų Ypatingąją su šv. Klementina ir šv. Eduardu, pirmuoju anglų karaliumi krikščioniu, taip pat šeštuoju Dalai Lama.

O dėl to, kad mažųjų brolių, Tykiųjų seserų ordino griežtai, bet rūpestingai globojamų našlaičių, paprašiau gerai pamokyti sanitarą Aleksą, pravarde Eritroцитas, visai nesigailiu. Sako, jis pateko į reanimaciją, bet manęs tai nė trupučio nejaudina. Seserys kalba, kad pradėtas incidento tyrimas, bet man tai taip pat nė motais. Jei ne tie jo kvaili eilėraščiai ir laišakai, galbūt šv. Alisa dabar būtų su mumis, ir viskas būtų buvę kaip anksčiau.

Nė akimirką nesuabejojau ir nesigailėjau dėl to, ką padariau. Tas įžūlus vaikas geidė atimti iš mūsų Alisą Stebuklingąją. Bet juk Alisa priklauso žmonijai!!! Te seserų skausmas ir mano neapykanta neleidžia jam nei gyventi, nei padoriai numirti!

Tikiu, kad vieną dieną Geroji, Nuostabioji Alisa sugrįš. Tikiu, kad Puikioji Guodėja prisės prie mano lovos, paglostys mano iš sielvarto pražilusius plaukus, ištrauks iš burnos kietai sukąstą pieštuką. Ir man daugiau neberekės spoksoti į lubas, ir aš atgausiu ramybę. Viską atiduočiau, kad tik ji sugrįžtų. Dieve, padaryk taip, kad ji sugrįžtų ir aš pažadu tau įsteigti dar vieną ordiną, dar vieną seseriją, toli pralenkiančią Tykiąsias seseris savo pasišventimu ir asketiška regula. Neapleisk mūsų ir ypačiai mūsų širdžių valdovės, šv. Alisos, kur ji bebūtų. Amen.

V. SENOS PASLAPTYS

*

Musei buvo gaila Alisos, bet nelabai. Kiek save prisiminė, Musė gyveno čia, ligoninėje, jų palatos buvo greta. Alisa Musei buvo kaip sesuo. Gal net daugiau nei sesuo. Naktimis jos belsdavo viena kitai į sieną ar šnabždėdavo per rozetę savo paslaptis. Alisa vienintelė žinojo, kad labiausiai pasaulyje Musė bijo trepanacijos ir pakaruoklių. Musė žinojo, kur Alisa slepia savo iš žurnalų ir laikraščių iškirptų paveiksliukų ir gumos popierėlių kolekciją. Kai Musė negalėdavo užmigti, Alisa sekdamo jai pasakas. Pasakos turėdavo ramias pradžias ir šiurpą keliančias pabaigas. Musė dievino Alisą, kuri mokėjo taip gražiai pasakoti. Ypač Musei patiko mokslinės-fantastinės pakraipos istorijos apie žmonių genties atsiradimą bei jų santykius su kitais gyvūnais. Atsidėkodama Musė pranešdavo Alisai visas ligoninės naujienas ir paskalas. Alisa vienintelė žinojo, kiek kartų reikia trenkti galvą į sieną, kad išdygtų sparnai. Taip pat, kiek kartų reikia sutrinti priekinėmis kojėlėmis norint vėl atvirsti mergaite. Tai buvo nesudėtinga procedūra, visas sunkumas slypėjo tame, kad smūgių ir trynimų skaičius kaskart priklausydavo nuo naujos aplinkybės – šiandien nuo oro temperatūros troškiamo Santjago viešbutėlyje, ryt jį galėjo lemti jenos kursas Londono biržoje. Musė puikiai jautė laiką, todėl ji visada spėdavo grįžti į savo palatą iki rytinio ligonių patikrinimo.

Ypač Musei patikdavo tupėti žemyn galva seselės Di celėje. Užgniaužusi kvapą Musė savo tūkstančiu godžių akių stebėdavo, kaip nuvargusi po dienos darbų seselė Di nusimeta šiurkštųjį abitą, pabrėžiantį švytintį jos odos baltumą, pasileidžia savo ilgus plaukus ir niūniuodama sau po nosimi kokią giesmę juos švelniai šukuoja, paskui kruopščiai išrenka iš šepečio plaukus, susuka juos į gumulėlį, įdeda į specialiai tam skirtą drobinį maišelį ir paslepia stalčiaus gilumoje. Tada su liūdesiu, pasigerėjimu ar melancholija – nelygu diena – stebėdama savo atvaizdą veidrodyje vieną po kito nusiima nuo rankų sunkius vienuolyno vyresniosios žiedus, o stambų kryžių pasilieka, klaupiasi ant kelių ir iki aušros uoliai meldžiasi už visą pasaulį. Tai stebint Musei visuomet norėdavosi verkti, būtent taip Musė buvo linkusi įsivaizduoti savo mamą. Mintis apie tai, kad jos gimdytoja kaip tik šiuo metu kur nors voliojasi patvoryje – nes sienos ir grioviai sulaiko stabilumą praradusias būtybes – Musė atkakliai vydavo šalin. Musė mylėjo Alisą. Ir tik dabar, eidama tamsiu Hematologijos skyriaus koridoriu, Musė suprato, kaip stipriai ji pavydi Alisai ir kaip nuoširdžiai jos nekenčia.

Musė buvo didesnė našlaitė nei Alisa. Nepaisant retuotų dantų, Musė buvo graži mergaitė. Kodėl visi mylėjo Alisą ir niekas nekreipė dėmesio į ją, Musę? Net Dievas su savo stebuklais. Tik todėl, kad ji buvo labai mažo ūgio ir kad jos dantys niekaip nenorėjo išdygti? Juk šypsotis galima ir nerodant tų kaulinių ataugų. Spektaklis su šventąja buvo paskutinis lašas Musės nuoskaudų taurėje. Musė uoliai meldė išgijimo kiekvieną rytą ir vakarą bei karštai tikėjo, kad jei ne dantys, tai bent jos kairė ranka, primenanti sudžiūvusią medžio šaką, vieną dieną ims ir užaugs. Musė mėgo puoštis. Kol netapo šventąja, Alisa jai mielai skolindavo savo gražiasias sukneles, o kairės kojos batelius tiesiog dovanodavo. Musė lengvai ir skausmingai įsimylėdavo. Išgirdusi, kas nutiko Eritrocitui, ji iš pradžių baisiai nuliūdo, o paskui apsidžiaugė. Kai vieną vakarą sukaupusi visą savo drąsą Musė prisipažino Eritrocitui, kad jau dvidešimt dienų ji be proto myli, šis padėkojo jai. Pabučiavo į abi rankas – sveikąją ir mažąją – ir atsiprašęs pasakė, kad myli kitą. Tai buvo labai skaudu, beveik nepakeliama, tarsi apendicito šalinimas be nuskausminimo. Bet Musė neišsidavė. Ji visą laiką šypsojosi kietai suspaudusi lūpas ir vaidino, kad jai nė motais. Musė pati pasisiūlė padėti rengti Alisos pabėgimo planą. Musė atrodė linksma ir nerūpestinga. Tačiau viduje kiekviena jos ląstelė verkė, paskui galvoje gimė suvokimas, kad visuomet jai, Musei, tenka tenkintis trupiniais, tuo tarpu kai kitiems be jokių pastangų tiesiai į burną keliauja gardžiausi kąsniai. Todėl Musei buvo nuoširdžiai gaila savęs. Eidama koridoriais ji iš anksto mėgavosi tuo, kaip pasakys Alisai, kad Eritrocitas neateis. Kaip maloniai ir smagiai kartais viskas pakrypsta! Musė buvo jausminga ir drąsi. Musė buvo gilių bučinių meistrė. Musė mokėjo apsimesti kvailesne ar protingesne. Musė buvo šauni, patyrusi, Musė buvo išradinga. Pirma pranešti Alisai, kas nutiko Eritrocitui ar papasakoti, ką ji, Musė, sužinojo lėtai ropinėdama seselės Di celės lubomis? Buvo sunku apsispręsti. Alisą Musė rado Vidaus ligų skyriaus gale, prie vinimis užkaltų sukrypusių balkono durų. Alisa tupėjo susirietusi į kamuoliuką ir kaleno dantimis. Musė nusprendė pradėti nuo didesnės blogybės.

– Sveika.

– Sssss...vei....ka....

Musė pritūpia prie Alisos ir ją apsikabina.

– Kaip laikaisi?

– Vissss.....kas ger...ai, – iškalena Alisa.

Musė stipriai suspaudžia Alisą savo tokiomis skirtingomis rankomis.

– Nežinau, ar tau sakyti...

– ?...

– Tai tave nuliūdins.

– Sa-kyk.

– Jis neateis.

– Kaip tai?...

– Užsiėmęs.

– A...

Musė laukia, kol Alisa pravirks, bet Alisa neverkia. Jos akys sumirksta kaip vatos tamponas, bet ji neverkia.

– O kaip koncerrrr...tas?

– Melagis.

Pirštų galais Musė atsargiai patikrina chalato kišenėje saugiai gulinčių bilietų kraštus, juos nutykojusi tinkamą akimirką ištraukė iš Eritrocito palto, bet, kadangi šis juos buvo nugvelbęs nuo dr. Vikšraus stalo, tai to negalima laikyti tikra vagyste.

– Neimk į širdį, Alisa. Tie koncertai tai tik tuščias laiko gaišimas.

– Aš norėjau... norėjau...

– Ko? – Musė pakelia į Alisą savo nekaltas akeles.

– Daiiii-nųųųų...pa-si-mokytii.

Ašaros ima riedėti Alisos veidu. Musei šiek tiek nepatogu.

– Alisa, nenoriu tau sakyti, bet man atrodo, tu niekada neišmoksi dainuoti.

Alisa žiūri į Musę ašarų sklidinomis akimis. „Tik nereikia čia manęs graudinti“, piktai pagalvoja Musė. Irgi mat, dainų mėgėja atsirado.

– Alisa, aš mačiau tokį daiktą...

Musei darosi saldu, nuo to, ką ji tuojau pasakys.

– Tai asmeninė medicininė byla. Ji daug ką paaiškina.

Musė žino, kad tai nužudys Alisą.

– Visi galvojo, kad ji dingo, bet tai netiesa. Štai, žiūrėk.

Musė išsitraukia iš po chalato storą pilką segtuvą apdegusiais kraštais. Alisa ima pilkąjį sąsiuvinį. Ji nemoka skaityti, bet viduje randa veidą, labai panašų į savo pačios, tik daug kartų gražesnę.

– Kas ji?

– Tai tavo mama.

Alisa žiūri į gražuolės ryškiais antakiais ir sunkiai ant pečių krentančiais plaukais fotografiją ir kažkodėl jai darosi šalta šalta.

– Tavo tėvai labai norėjo susilaukti dukters, – Musė taupo ir džiaugiasi kiekvienu žodžiu: – Ji pastojo septynis kartus. Ir visus septynis kartus užsimezgę vaisiai buvo vyriškos lyties... Taigi kaskart sužinojusi, kad gims berniukas, ji darėsi abortą.

Alisa užsidengia rankomis veidą. Musei grįžta gyvenimo džiaugsmas.

– Kaip baisu! – Tik tiek tegali ištarti Alisa.

– Na, toks gyvenimas. Kam kvaršinti galvą dėl senos istorijos?

Alisa paslepia galvą tarp kelių.

– Ką dabar daryti?...

Musė gūžteli pečiais.

– Čia likti neverta.

– Tikrai.

– Eik ten, – Musė mosteli ranka į bet kurią pusę.

Dabar Alisa Musei primena mažą primuštą šuniuką. Padeda jai atsistoti.

– Ačiū, Jurgita, – tik Alisa žino tikrąjį Musės vardą.

– Nėra už ką.

– Tu tikra draugė.

– Baik tu.

– Aš tave myliu.

– Aš irgi. Sėkmės.

Alisa apsisuka ir pasirėmusi į sieną žengia pirmąjį žingsnį.

– Alisa...

Alisa atsisuka. Musė žino, kad Alisa visuomet viską daro savaip, priešingai.

– Tik venk Negimusių vaikų šalies. Ten blogis, – stengdamasi kalbėti kuo švelnesniu ir nuoširdesniu balsu ištaria Musė.

– Gerai. O kur ji yra?

– Tiksliai nežinau, kažkur tarp Informacijos centro ir skalbyklos.

Alisa grįžta. Jos dar sykį apsikabina.

– Lik sveika.

Musė linkteli galva ir nusišypso. Kaip ironiškai tai skamba. Alisa pasuka į kairę, skalbyklos link. Musė su palengvėjimu supranta, kad daugiau Alisos niekada nepamatys. Ir visos paskolintos suknelės liks jai, mažajai Musei.

*

Nusileidusi dvidešimt tūkstančių laiptelių žemyn Alisa atsiduria priešais surūdijusias dureles. Ant jų iškeverzota raudonomis raidėmis „PRAGARAS, KVIEČIU UŽSUKT“. Po apačia matyti senas užrašas „IŠĖJIMO NĖRA“. Kurį laiką Alisa pamąsto, bet laipteliai baigiasi, o durys žada daugiau, nei siauras koridorius į dešinę. Be to, iš už durų sklinda stiprus keptos mėsos kvapas, o ilgasis koridorius nekvepia maistu. Tad Alisa pastumia duris be

rankenos. Ir jos atsiveria.

Pirmą akimirką Alisai pasirodo, kad ji uždus, ją prie sienos prispaudžia ir tarsi stora vatine antklode užkloja skvarbus prakaito ir žmogaus išmatų, kraujo ir pūvančių organinių medžiagų derinys. Sulaikiusi kvėpavimą Alisa per šiukšlių krūvą ima brautis pirmyn, keptos mėsos kvapo link. Po gero pusvalandžio skruostais Alisa pajunta silpną vėjelio dvelksmą. Tolumoje šoka ugnis. Prie jos stovi ir metaliniu lovos strypu žarijas žarsto augalotas plikas vyras skylėta, nuo kraujo pajuodusia mėsininko prijuoste.

Alisa tyliai prisiartina. Vyras lėtai pasuka galvą. Mato mergaičiukę su pižama. Svertų kokius 25 kg, ne daugiau. Įsidrąsinusi Alisa kuo mandagiau paklausia:
– Gal galėčiau ir aš gauti kąsnelį?

Vyras nė nesiruošia atsakyti. Ant jo kairio peties Alisa mato išstatuiruotą didelę saulę su ūsais. Saulė Alisai atrodo labai rūsti.

– Taip kvepia.

Saulė suraukia juodus antakius:

– Kas tu tokia?

– Aš ieškau kelio į Negimusių vaikų šalį.

Saulės veide nekrustėli nei raumuo.

– Nieko negirdėjau apie tokią.

– Netiesa.

– Eik šalin.

Alisa kietai sučiaupia lūpas. Saulė atsisuka į ją veidu, nuo jo kaktos, įstrižai žemyn per patį akies vidurį, gerai užkabindamas viršutinę ir apatinę lūpas, leidžiasi gilus violetinis randas. Taip pat Alisa pastebi, kad Saulė neturi kairės ausies bei keturių dešinės rankos pirštų. Saulė išsiviepia.

– Imsiu ir iškepsiu tave. Tu tokia šviežutė... Bus visur slankioti ir nosį ne į savo reikalus kišti.

– Nereikia, dėde, aš neskani.

– Iš kur žinai, kad neskani? Gal net labai skani!

Abu vienu metu nevalingai pasižiūri į liepsnų laižomą mėsgalį. Šis įtartina primena žmogaus plautį, kurį Alisa matė vienoje spalvotoje anatomijos knygoje, bet tai gali būti ir kiaulės plautis, ramina save ji, nes kiaulė ir žmogus juk tokie panašūs, taip Alisai sakė geriausia draugė Musė, kuri tai girdėjo per radiją, o Alisa radijos neturi, bet labai jos geidžia. „Galbūt vieną dieną mano noras išsipildys“, galvoja ji, „ir man nebereikės niekur eiti, galėsiu gulėti savo lovoje ir klausytis ilgosiomis ir truposiosiomis bangomis keliaujančių dainų ir naujienų iš viso pasaulio.“ Gali gi pagaliau kas nors jai radiją padovanoti, ar atiduoti. O jei labai tiki ir nori, tai radija gali ir iš dangaus nukristi. Taip mąstė Alisa.

Tuo metu Saulė ramiai išsitraukia iš kišenės galąstuvą ir eina ieškoti kirvio. Nuo jauti Alisai kužda, kad Saulės ketinimai visai rimti. Per savo trumpą gyvenimėlį Alisai teko kelis kartus susidurti su žmonėmis, kurių žodžiai sutampa su veiksmais. Tik ne Eritrocitas. Tas tai tikras niekšas. Apgavo Alisą ir dėl koncerto, ir dėl viso kito. Alisa atsiklaupia, kur stovėjo, ir nė pati nepajunta, kaip sudeda rankas maldai.

– Gerasis Dieve, atleisk šiam vyrui. Jis visai nenori manęs iškepti!

Iš už suverstos lentgalių krūvos sklinda galandamo metalo garsas ir linksma daina:

Kepta mėsa, kepta mėsa,

Kaip gardžiai kvėpia kepta mėsa!

Alisa pati ima abejoti tuo, ką sako:

– Nemanau, kad jis tikrai norėtų mane suvalgyti...

Išsišiepęs nuo ausies iki ausies, bandydamas pirštu kirvio aštrumą, iš pašiūrės išlenda Saulė. Sugriebia klūpinčią Alisą už ausies ir velka per visą kiemą prie medinės kaladės. Alisa klusniai deda galvą ant šiurkštaus paviršiaus. Saulė pasikiša po pažasčia kirvį ir, skaudžiai suveržęs nešvariu tvarsčiu, suriša Alisos rankas už nugaros.

– Kad nesugalvotum pasikasyti, – linksmi burbteli.

Tada trumpais ir bukais kairės rankos pirštais Saulė perbraukia plonyčiu Alisos kaklu ir apčiuopęs pulsą lėtai iškelia virš jo sąžiningai pagalastą kirvį. Alisa laukia. Saulė kelis kartus mosteli kirviu, bet jo nenuleidžia.

– Užsimerk.

Alisa klusniai užsimerkia. Tylu.

– Čia nepatogu, – pasigirsta irzlus Saulės balsas.

Trūkteli Alisą už plaukų ir velka į kitą kiemo pusę. Alisa guldo galvą ant senos metalinės skalbyklės. Saulė stojasi už nugaros ir užsimoja, tačiau vieta ir pozicija netinka egzekucijai, nors tu ką. Alisa geranoriškai akimis pasiūlo pereiti prie lentų krūvos. Saulė sutinka ir perkelia Alisos galvelę ant šlapių lentų.

– Patogu? – niūriai paklausia Saulė.

– Patogu, nesirūpinkite, – skaidriai atsako Alisa.

Štai ir baigsis jos kančios, kokia prasmė gyventi, jei nemoki nė vienos dainelės ir visi tave išduoda. Saulė ištiesia laisvąją ranką ir nuo ištemptos virvės nutraukia skylėtus ir bespalvius sportinius marškinėlius, sulanksto juos ir neprašytas pakiša Alisai po galva, kad būtų minkščiau. Alisa užsimerkia. Saulė kelia kirvį. Alisa giliai įkvėpia. Tačiau vietoje TRAKŠT pasigirsta ilgas srautas riebių keiksmožodžių, pakartot Alisa nė vieno jų nesiryžtų. Ji atsimerkia. Nuleistas Saulės kirvis pavojingai švytuoja palei pat jos kairę ausį, bet jėgos jame nėra. Saulė susmunka šalia Alisos, užsidengia rankomis veidą.

– Negaliu...– po geros pauzės pasigirsta iš Saulės pusės.

– Ačiū, – kukliai atsako Alisa.

– Tiesą sakant, mano skrandis mėsą ne kaip priima...

– Tai aš galiu eiti? – paklausia Alisa kildama.

– Tik pamėgink!

Vienu žingsniu Saulė pasiekia Alisą, surakina kietais tarsi metaliniai kabliai pirštais jos riešus ir grąžina prie lentų krūvos.

– Negaliu tavęs paleisti. Tu pasakysi, kur aš esu, – šaltai ištaria.

– Meluoti nemoku, – tyliai pritaria Alisa.

Saulė perbraukia trumpu pajuodusiu pirštu Alisai per kaklą. Ir vėl netenka ryžto.

– Nieko nebus, aš jau nebe tas...

Nusiminęs dėl savo paties ištižimo, nuleidžia kirvį ir nė neatsigręžęs sprunka į iš lentpalaikių, šakų ir visokių kitų liekanų sukrautą pašiūrę. Netrukus iš jos pasigirsta garsus raudojimas. Kiek palaukusi Alisa atsistoja ir prisiartina prie tamsios keistojo statinio angos. Pašiūrės kampe ji mato susirietusį Saulę – didelis verkiantis vaikas ir tiek. Alisa tyliai prieina ir atsitūpia šalia. Saulė verkia snargliodamasis, nepaguodžiamai.

– Kodėl man taip žiauriai nesiseka?! Ūūūū...Mano meilės karma baisi!!

– Saule, neverk.

– Ji pasakė, kad aš geras žmogus ir jai gaila manęs, bet būti kartu mes negalime...

– Suprantu, apie ką tu kalbi.

– Nieko tu nesupranti!!

– Saule...

– NIEKAS, NIEKAS MANEŠ NEMYLI!

– Nereikia taip, Saule. Dievas tave myli.

– Iš kur ištraukei? – Saulė pakelia šlapią nuo ašarų veidą.

Alisai nepatinka jo piktas žvilgsnis.

– Na, Dievas myli visus vienodai – gūžteli pečiais Alisa.

– A, vienodai! Vienodai netinka! – Saulės neviltis didesnė už jį patį.

Alisa tyliai prieina iš už nugaros ir švelniai jį apkabina. Saulę tarsi elektros srovė nukrečia.

– Neliesk manęs! – surinka.

Alisos akyse naivi nuostaba.

– Dink iš čia! Nenoriu tavęs matyti! Lauk! LAUK!!

Alisa ropoja keturiomis angos laukan link. Saulė eina iš proto.

– Pasilik! Maldauju, pasilik!!

Ir Alisa pasilieka.

Kitą rytą Saulė niekuo neprimena vakarykščio bejėgio žmogelio. Linksmi niūniuodamas ir stebėdamas savo atvaizdą laidu prie eglės kamieno pritvirtintoje šukėje, skutasi savo didžiuoju peiliu. Klaikioji Saulės prijuostė, taip pat pora papilkėjusių kojinių džiūsta ant virvės, nutiestos nuo pašiūrės iki katilinės lietvamzdžio. Alisa grįžta su krūva žabelių laužui.

– Alisa, ar aš tau patinku? – linksmi paklausia Saulė

– Saule...

Saulei linksma kaip niekad.

– Klausyk, aš gražus, ir tu nebjauri.

Alisa droviai nuleidžia galvą.

– Tu mane glumini.

– Nors kartelį?...

– Baik, Saule, tu gi man kaip brolis.

– Koks aš tau brolis? Aš – vyras! – išpučia krūtinę Saulė.

– Tu nori viską sugadinti, – Alisa nosisuka, kad nematytų to, kas vyksta Saulės kelnėse.

– Aš noriu tavęs.

– Jei tu taip kalbėsi, aš išėsiu, – ramiai, bet tvirtai atsako ji.

– Tik pabandyk, pamatysi, kas tau bus, – Saulės balsas neleidžia Alisai suabejoti jo intencijomis.

Ji sustumia žabečius į vieną laužo pusę, paskui perstumia į kitą. Saulė prausiasi iki pusės nuogas, nerimsta.

– Eikš, papilsi man vandens.

Alisa klusniai prieina. Susiranda aplamdytą kaušelį ilga nugriaužta rankena ir,

pasėmusi iš metalinio bako murzino vandens, pamažu pila ant nuogos, reikia pasakyti, pakankamai raumeningos ir gražios Saulės nugaros šaltą vandenį. Paskui paima ir paduoda jam rankšluostį. Iš Saulės sklisterose sklinda vyriškas geismas. Tik Alisai tai nerūpi.

– Saule, būk geras, – galiausiai susikaupia klausimui Alisa, – pasakyk, kur yra Negimusių vaikų šalis. Labai prašau.

– Pabučiuok mane, tada pasakysiu.

Alisa minutę padvejoja, paskui nusprendžia, kad reikalas vertas tokios aukos. Pasistiebia ir skubiai pabučiuoja kažkur Saulei į žandą. Laukia.

– Tai ne bučinys.

– Tai bučinys.

– Tuoju aš tau parodysiu, kas yra bučinys.

Saulė prieina prie Alisos, tvirtai sugriebia ją, kilsteli ir su visa savo jėga įsisiurbia į lūpas. Alisa kybo šiame gniaužte visa apmirusi. Po kelių minučių Saulė ją paleidžia, atšlyja.

– Klausyk, gal tu nekalta?...

Alisa valosi nuo Saulės sielių burną ranka, tyli.

– O dieve, tu tikrai nekalta!

– Saule, tu negeras.

Čia Saulė netikėtai įkrenta į egzaltuotą transą. Ima blaškytis lyg pamišęs.

– O Dieve, ką aš padariau! Ką aš padariau!

Alisa žiūri į jį susidomėjusi. Saulė puola ant kelių, ima bučiuoti pro atvirą basutės galą išlindusius dešinės Alisos kojos pirštus.

– Atleisk man! Atleisk!

Alisa pasilenkia prie jo, pirštų galiukais švelniai paliečia jo pečius.

– Saule, pasakyk man, kur ji yra...

Bet Saulė jos negirdi. Pagriebia nuo žemės storą eglišakį ir ima juo talžyti sau per nugarą.

– Aš gyvenu! Aš dar drįstu gyventi!

Alisa mato, kad su Saule jai nebeišeis dorai pasikalbėti. Saulė šokinėja iš vieno kiemo kampo į kitą, sukasi ratu, staigiai suklumpa, raičiojasi purve, tada vėl strykteli ant kojų ir visa beprotybė prasideda iš pradžių. Akies krašteliu Alisa pastebi, kaip tylutėliai prasiveria metalinės durys į kiemą. „Tai – vėjas“, pagalvoja Alisa. Bet tai nėra vėjas. Už durų, giliame šešėlyje Alisa ima įžiūrėti blyšką siaurą veidą, kuris jai šypsosi. Geriau to nedarytų, nes nuo tos šypsenos Alisą nukrečia šiurpas – tokia ji keista ir nenuoširdi. Paskui pro durų plyšį kyšteli baltutėlė kaip popierius ranka, ploni ir ilgi tarsi siūlai pirštai pamoja Alisai eiti kartu. Alisa meta žvilgsnį į Saulę, šis, kaip tik atsistojęs ant keturių, garsiai riaumodamas kemša į burną žvyrą. Gaila jai Saulę palikti tokioje padėtyje, bet ir likti kartu su pusiausvyrą visiškai praradusiu žmogumi neprotinga ir nesaugu. Gal man pasirodė, kad tas veidas negeras, pagalvoja Alisa ir pasuka kviečiančių pirštų link.

Už durų jos laukia Mėnulis.

– Oi, koks gražus vaikutis! – sučiulba jis. – Nori barankėlės?

Alisa šoka prie maisto be žodžių, prarasdama budrumą. Mėnulis, pasinaudojęs proga, sugriebia jai už rankos.

– Ai!...

– Nebijok manęs, aš draugas.

– Pone, paleiskite. Man skauda.

– Gerai.

Paleidžia Alisos ranką. Bet mikliai užmeta ploną kilpą ant kaklo. Mėnulis nužvelgia Alisą nuo galvos iki kojų su pasišlykstėjimu: – Eime, murze.

Timpteli už virvės ir Alisa nebeturi kito pasirinkimo, tik paklusti.

– Ką veikei katilinėje?

– Nieko.

– Geriau sakyk tiesą, vaike... Tu juk nenori, kad dėdė supyktų?

Skaudžiai timpteli už virvutės.

– Kodėl jūs mane skriaudžiate?

– Aš nedarysiu tau nieko blogo. Man tik įdomu, ką tu čia veikei.

– Aš ieškau Negimusių vaikų šalies.

– Tai tau visiškai į priešingą pusę eiti reikia.

– O aš galvojau, kad į šitą.

– Kam tau jos reikia?

– Noriu sužinoti tiesą.

– Kokią tiesą?

– Apie savo brolius.

– Tai tu ir brolių turi?

– Nežinau, – gūžteli pečiais Alisa.

– Meluoja ir nemirksi, – Mėnulis įdėmiai pasižiūri Alisai tiesiai į akis. – Miegojai su juo?

Linkteli katilinės link.

– Ne, – papurto galvą Alisa.

– Sunku patikėti, – Mėnulis nervingai perbraukia pirštais savo šviesiai dažytus plaukus.

– Ne, Saulė geras žmogus.

– Geras? – Mėnulis net sustoja. – Kaip manai, kodėl jis sėdi čia, o ne „Vipų“ chirurginėje?

– Saulė sakė, kad tai buvo klaida. Taip atsitiko netyčia.

– Cha cha cha... – šaižiai kvatoja Mėnulis. – Jis ją supjautė į 132 gabalėlius, išvirė ir suvalgė, o paskui sako, kad tai nutiko netyčia?

– Dėde, man labai kaklą veržia...

– Negi manai, kad imsiu tave ir paleisiu? – surimtėja Mėnulis.

Alisa klusniai nuleidžia galvą. Mėnulis pasikuičia savo chalato kišenėje ir iš jos ištraukia saldainį rausvu popierėliu.

– Še, imk. Ir neverkšlenk. Man ir taip galvą nuo tavęs skauda.

Alisa čiumpa saldainį, kas žino, kada kitą sykį teks valgyti. Mėnulis stabteli ir prisidega ilgą cigaretę, kurią laiko sugriebęs pincetu. Giliai įtraukia dūmą ir išpučia trimis tobulai lygiais ratais.

– Klausyk, o kiek tau metų?... – paklausia svajingai.

– Nežinau, – paprastai atsako Alisa.

– Na, bet trylikos tai tikrai nėra?

Alisa tik gūžteli pečiais. Mėnulis ją nužvelgia nuo galvos iki kojų.

– Gal nori pasėdėti man ant kelių?

Alisa papurto galvą, kas daugelyje kultūrų suprantama kaip „ne“ ženklas.

– Eikš, pasakysiu tau, kur rasti Negimusių vaikų šalį...

Iš Alisos akių Mėnulis supranta, kad jai įdomu. Mėnulis atsiremia į seną medinę spintelę.

– Eikš, nebijok.

Alisa prieina ir atsisėda Mėnuliui ant kelių. Mėnulis pasilenkia prie Alisos ausies.

– Sakyk, tu berniukas ar mergaitė? – klausia lipšniai.

Alisa galvoja.

– Aš nežinau, – atsako paprastai.

Mėnulis išpučia dūmą.

– Žinau, kas buvau vakar. Bet nežinau, kad esu dabar.

Mėnulis užgesina cigaretę į lovos kraštą.

– Galbūt aš esu angelas... – nedrąsiai taria ji.

– Angelų nebūna, – dalykiškai pastebi Mėnulis. – Bet mes galime nesunkiai sužinoti, kas tu esi dabar. Ką tu turi tarp kojų – skylutę ar ką kitą?

Alisa timpteli pižaminių kelnių gumą ir nuleidusi galvą pasižiūri žemyn.

– Ten nieko nesimato.

Mėnuliui iškart pradingsta susidomėjimas šiuo murzinu padaru. Jis kilsteli Alisą sau nuo kelių.

– Tai keliauk sau.

– Kad aš nežinau, kur.

Mėnulis suirzęs, nori ja kuo greičiau atsikratyti. Atsainiai mosteli ranka į vieną pusę, paskui į kitą: – Ten... Arba ten.

– Žadėjote pasakyti, kur yra ta šalis...

– Dink iš čia.

Alisa pasižiūri į vieną pusę. Paskui į kitą. Tada nusprendžia eiti koridoriumi pirmyn, ten, kur dar nebuvo.

– Tik pamėgink kam šnipštelėti, apie mane, – pasiveja ją irzlus Mėnulio balsas, – pamatysi, kas tau bus!

*

Paklaidžiojusi ligoninės labirintais šešioliką valandų Alisa pasiekia praviras plienines duris, iš už kurių sklinda stiprus formaldehido tvaikas, ant durų – septynios raidės: U Z I E J U S

Milžiniško, įvairiais daiktais apkrauto, sandėlio gilumoje matyti stalinės lempos apšviestas masyvus stalas. Prie jo palinkęs triūsia neužauga. Tokio seno ir negražaus žmogaus Alisa dar nėra mačiusi.

Nykštukas užuodžia Alisą. Pakelia galvą nuo Mirusiųjų knygos.

– Kas ten?

Alisa nesiryžta žengti vidun.

– Kas ten, po galais?

Alisa nedrąsiai įsmunka vidun. Nykštukas priekaištingai pasižiūri į sieninį laikrodį – suprask, jo darbo laikas baigėsi.

– Vardas ir pavardė?

– Alisa.

Nykštukas palinksta prie savo sąrašų, kažką tikrina vesdamas žemyn pirštu. Neradęs, atsiverčia kitą storą knygą. Bet ir čia nėra Alisos vardo. Nykštukui labai keista.

– Kada mirei?

– Aš dar nemiriau. Ieškau savo brolių.

– Kaip čia patekai?

– Nežinau.

– Tau negalima čia likti.

– Būkite geras, padėkite, – nuoširdžiai paprašo Alisa.

Padėti nykštuko jau seniai niekas neprašė.

– Vis tiek tu esi pasmerkta.

– Nė velnio.

Mažajam seneliukui patinka Alisos užsispyrimas.

– Sakai, ieškai brolių... Galbūt tu ir teisi. Filosofiniu pažiūriu. Visi galiausiai čia patenka. Visi gyvi kada nors miršta.

– Ar galite kalbėti paprasčiau?

Nykštukas pagalvoja, kad Alisa iš jo šaiposi.

- Įžūlauti nepatariu, – pasako rimtai.
  - Prašau man atleisti.
  - Va, taip geriau.
  - Aš nesimokiau mokykloje ir nesuprantu kai kurių žodžių, – priduria Alisa.
  - O kam tau tie broliai?
  - Nežinau.
  - Vadinasi, tau jų visai nereikia, – griežtai nukerta neužauga.
  - Reikia, – pagarbiai, bet tvirtai atsako Alisa. – Labai noriu išmokti dainuoti. Be to, dažnai jaučiuosi tokia vieniša...
  - O tu nepagalvojai, kad vienatvė gali tapti puikia galimybe? – šypsosi metaliniais dantimis nykštukas. – O dainuoti išmokti tai labai jau paprasta.
- Alisa nuleidžia akis.
- Musė sakė, kad, kol nesurasiu brolių ir neišpirksiu savo kaltės, nieko nebus. Turėčiau brolius, būtų su kuo pasikalbėti. Galėtume rengti šeimos šventes, kartu eiti į kiną, rūpintumėmės vieni kitais. Jie mane mylėtų ir neleistų niekam manęs skriausti.
  - Daug nori.
  - Taip. Mažai norėsiu – mažai ir gausiu.
  - Tu godi.
  - Visai ne, – užtikrintai atsako Alisa.
  - O kas, jei tie broliai pasirodys šiek tiek kitokie, nei tu tikiesi?... – Nykštukui darosi tikrai įdomu.
  - Nesvarbu. Man reikia sužinoti tiesą.
  - Kokią tiesą?
  - Apie savo šeimą. Tik aš jūsų nebučiuosiu, – apsidraudžia Alisa.

Nykštukas pasižiūri į ją savo mažomis gudriomis akutėmis ir ima garsiai kikenti.

– Ką aš tokio pasakiau? – suglumsta Alisa.

Smagiai pasijuokęs seneliukas atsidūsta:

– Visus čia domina tik meilė ir mirtis.

– Pastebėjau, – taikiai sutinka Alisa.

– Štai, kodėl serialuose apie ligonines tiek daug sekso scenų. O man...– Nykštukas svajingai pasižiūri į griaučius, stovinčius kampe, – man labiau patinka pakylėtos istorinės dainos. Ar moki kokią nors?

– Ne.

– Negali būti.

– Gali.

Nykštukas nusimena. O Alisa nenori jo liūdinti, todėl stengiasi ką prisiminti iš visų jėgų.

-Atrodo, kad mokėjau, bet viską pamiršau.

– Hm... Ne kas.

– Tik šitą: *Ma-ri-ja, Ma-ri-ja, dangaus tu le-li-ja*, – ima deklamuoti Alisa.

– Ką tu čia dabar darai? – paklausia nustebęs nykštukas.

– Dainuoju.

– Geriau jau baik. Kūnas pagaugais eina, – net nusipurto Nykštukas. – Argi tai dainavimas? Tai nesąmonė.

– Na va, dabar ir jūs...

Alisa nunarina galvą.

– Aš gi nemoku dainuoti.

– Kaip tai? Visi moka dainuoti.

- Tik ne aš.
- Nesąmonė.
- Visi iš pradžių taip galvojo. Ir tėvelis, ir mamytė, ir daktaras Vikšrus, ir Musė, ir Eritrocitas.
- Taigi tau juk reikia tik gero muzikos mokytojo arba gerklų specialisto.
- Jūs taip manote?
- Esu tuo visiškai tikras. Išsižiok, vaikeli.

Alisa išsižioja. Nykštukas strykteli žemyn ir Alisa pastebi, kad jis išties, ypač kaip vyras, yra labai kuklaus ūgio. Todėl Alisai tenka atsiklausti. Nykštukas pritraukia arčiau galingą prožektorių ant ratukų, paskui kone sulenda visas į Alisos gerklę. Iš ten pasigirsta nerišlus murmesys, o po kiek laiko komanda: – Sakyk „A“.

-Aaaaaaaaaaaaa..... – kuo nuoširdžiau vykdo prašymą Alisa.

– Sakyk „dooooooo“.

– Do.

– „Siiii“

– Si.

Nykštukas išlenda iš Alisos gerklės.

– Hm. Labai keista. Su gerkle viskas tvarkoje, jokių patologinių nukrypimų.

– Visi taip sako.

– Hm... Gal tai psichologinė problema? – Nykštukas pirštu pastuksena kelis kartus sau į galvą.

– Nežinau, – paprastai atsako Alisa.

– Tikrai, liūdna be dainų gyventi, – užjaučiančiai taria mielasis seneliukas. – O gal tu pabandyk su ta negalia susitaikyti?

– Negaliu.

– Suprantu.

Nykštukas grįžta prie savo atvertų knygų.

– Beje, aš – Avicena.

Alisa laukia, ką nykštukas pasakys toliau.

– Savo ketvirtąją žmoną įsimylėjau dėl jos dieviško mecosoprano. Visos kitos buvo sopranai.

– Lengvi, paslankūs ir skaidrūs balsai, – Alisos akys net sužiba.

-Taip tai taip, – pritaria Avicena. – Tačiau jie neturi šilumo ir pilnumo. Skamba tuštakai. Ypač viršūnėse.

– A...

Alisa raukšlėtajam seneliukui, tikram balsų žinovui, pajunta neišpasakytą pagarbą.

– O moterišką altą tai, žinok, galima sutikti tik chore.

– Žinau, kas yra choras! Musė turi radiją, tai ji kartais prideda jį prie rozetės.

– Ojoj! – susigriebia už galvos Avicena. – Argi taip galima klausyti choro?!

– Nežinau, – nuoširdžiai atsako Alisa. – Galvoju, kad galima.

– O savo radijo tu neturi?

– Ne.

– O varge.

– Labai norėčiau, gal Kalėdų senelis padovanos kada nors.

Avicena susimąsto.

– Primink, vaikuti, ko tu manęs prašei?

– Parodyti, kur yra Negimusių vaikų šalis.

– Aha... Šit kaip.

Avicena valandėlei nutyla. Apsuka aplink savo stalą keturis kartus. Tada pasižiūri Alisai rimtai į akis.

– Gerai. Tai yra didelė paslaptis, bet tau ją atskleisiu. Tai mažiausia, ką galiu padaryti vaikui, kuris nemoka dainuoti ir neturi radijos.

– Ačiū!

– Sek paskui mane.

Ir mikliai šmurkšteli tarp lentynų, nuo viršaus iki apačios prikrautų stiklainių, su gelsvame skystyje plūduriuojančiomis įvairiomis kūno dalimis ir kitais keistais objektais. Alisa – paskui. Vikriai nardydamas tarp lentynų Avicena retkarčiais stabteli, kad galėtų taupiai pristatyti Alisai vieną ar kitą eksponatą: - *Štai čia mirksta širdis narsiojo Ričardo, krauju pasrūvus, peiliu aštriuoju iš krūtinės išrėžta.*

Alisa nežino, tikėti tuo ar ne. Avicena jau šypsodamasis rymo prie kito stiklainio.

– O čia – mano antrosios žmonos ranka.

Alisa smalsiai nužiūri drumstame skystyje mirkstančią ranką, platus, blausiai švytintis žiedas rėžia sutinusį bevardį mirusios damos pirštą.

– Tai mano sužadėtuvių dovana. Net ir mirusi ji nenorėjo su juo skirtis. Et, pasirodo, moterys tokios sentimentalios.

Nykšukas pasistiebęs ant pirštų galų paeina kelis žingsnius į šoną, tarsi ko ieškotų.

– Dar mes turime pusę šventojo Vergilijaus plaučio.

Nykštukas labai norėtų Alisai parodyti tą retenybę, tačiau stiklainio su plaučiu nėra.

– O kur gi plautis?

Čia Alisa prisimena, kad panašų stiklainį į tuos, kurių prigrūstos sandėlio lentynos, jau kažkur matė. Voliojosi prie Saulės pašiūrės.

– Sakykite, o ar šitie daiktai yra valgomi? – nedrąsiai paklausia ji.

– Tau ką, visai galvoje susimaišė?

- Ne, tik šiaip paklausiau.
- Klausyk, mergaite, kur tu buvai? Pati tokios nesąmonės nesugalvotum.
- Pas vyrą, kuris turėjo ūsuotos saulės tatuiruotę ant peties.
- O varge. Turbūt ir Mėnulį kur sutikai?
- Taip. Tai yra ne. Jis liepė niekam nesakyti.
- Ką gi, žmonės nesikeičia. Tu labiau nuskriausta, nei aš galvojau.

Avicena nevalingai pagauna ir tolyn nuneša prisiminimų banga.

- Kiek mirusių kartu atgavinta! Ir kiek gyvųjų pasiūsta į aną pasaulį...– ištaria susimąstęs. – Puikūs daktarai buvo.
- Kodėl „buvo“?
- Todėl, kad nebėra.

Alisa nežino, ar jai klausti toliau, ar palikti viską kaip yra.

- Bet Saulė man buvo visai geras. Iš pradžių... Tai yra viduryje, – skubiai pasitaiso ji.
- Dabar jie tarnauja tamsai, – burteli Avicena. – Dėl to neturiu jokių abejonių.
- O jūs?... – Alisa atsargiai paklausia.
- Aš šviesos karys, žinoma, – geraširdiškai nusišypso seneliukas.

Alisa nežino, tikėti juo ar ne. Ji jau patyrė, kad yra žmonių, kurie atrodo labai piktai, ir negražiai šypsosi, ir juokauti nemoka, bet yra geros širdies. Ir atvirkščiai, yra gražių žmonių, kurie yra labai žiaurūs ir pikti. Todėl niekada nereikia spręsti apie žmogų pagal jo išorę.

Alisai nebedrąsu nutraukti tylą. Kai ji pakelia galvą, pamato, kad jie vėl atsidūrė priešais didįjį ažuolinį Avicenos stalą, apkrautą popieriais, keistais įrankiais, džiovintomis žolėmis ir iškamšomis, tuščia ir pilna koncervavimo skysčio tara. Avicena pasilenkia prie stalo šone esančių mažų durelių. Kažkodėl anksčiau Alisa į jas nekreipė dėmesio, o dabar jos jai atrodo labai reikšmingos. Gal todėl, kad aplink visą jų rėmą žybsi raudonos, mėlynos ir žalios lemputės, kurias Nykštukas įjungė palindęs po stalu.

– Ar tikrai nori pamatyti savo brolius? – dar kartą pasiteirauja Alisos Avicena.

– Taip, labai.

– Dėk čia pirštą.

Alisa klusniai išteisia pirštą ant betoninių grindų.

– Užsimerk ir nedrįsk žvilgtelėti, – rūsčiai perspėja Nykštukas.

Vos Alisa spėja užsimerkti, Avicena tik ČAKT ir mažytis pirštelis lieka gulėti ant žemės, o Alisa, suklikusi iš skausmo, strykteli aukštyn. Nykštukas pasilenkia, paima kruviną pirštą ir jį įdėmiai apžiūri.

– Štai tau ir raktelis.

– Ai ai ai...

– Neverkšlenk, pati prašei.

Alisa sukanda dantis. Avicena kiša Alisos pirštelį į stalo spintelės spyną, tačiau jis visai netinka. Tuomet Avicena iš kišenės išsiima kitą raktelį. Alisos akyse – klausimas.

– Nežiūrėk taip į mane, – stengiasi Alisos žvilgsnio išvengti Nykštukas. – Mane kartais paveda atmintis. Galvojau, kad jį pamečiau... O, pasirodo, jis visą laiką ramiai gulėjo kišenėje. Tai atsarginis raktas.

Alisos akyse skausmas kaunasi su nuoširdžiu pasipiktinimu. Atšiaurusis Avicena pajunta pareigą dar kažką pasakyti: – Turėjau sužinoti, ar tikrai nori ten patekti.

Kad išvengtų nuožmaus Alisos žvilgsnio, Avicena nusisuka.

– O šiaip gali manimi pasikliauti. Ir jei kokia bėda, tik surink trumpąjį numerį 1662. Jei galėsiu, visada padėsiu. Aš tavo draugas.

Pasuka kelis kartus savo raktelį spynoje ir mažosios durelės tyliai atsiveria. Avicena įbruka Alisai į ranką žibintuvėlį.

– Dėkingumo, aišku, nesitikiu.

Alisa prieš lįsdama į spintelę, atima iš Avicenos savo pirštelį.

– Beje, jį galima per dvidešimt keturias valandas prisiūti. Palik, pasaugosiu šaldytuve, kol grįši.

– Ačiū, ne, – sukandus dantis išspaudžia Alisa.

– Ką gi, paciento teisė.

Alisa mikliai šmurkšteli pro praviras stalo spintelės dureles. Stalas iš vidaus pasirodo besąs daug erdvesnis, nei galėtum apie jį pasakyti sprendžiant iš išorės.

*

Kuo ilgiau Alisa keliauja siauroju tuneliu, tuo jos noras sužinoti tiesą mažta. Gali gi žmogus ir be šeimos gyventi, mąsto ji. Ir ne visos pasaulio paslaptys turi būti atskleistos. Bet Senelė ją mokė baigti ką pradėjus. Ir toli atgal grįžti reiktų, ir Avicenai nebūtų ką pasakyti. Tokie pasvarstymai Alisą pamažėle stumia siaurėjančiu tuneliu pirmyn. Kad būtų jaučiau, Alisa pašnibždomis drąsinasi maldele, kurią išmoko iš akrobato sulaužytu stuburu: *Aš gyvensiu,*

Aš gyvensiu,

Aš gyvensiu,

Aš gyvensiu! Kad ir kas!

Viskas būtų pusė bėdos, Alisa nebijo dulkių, paklodžių didumo storų voratinklių, pakampėse besivoliojančių kaukolių. Tik kad kišeninio žibintuvėlio šviesa silpsta su kiekvienu Alisos žingsniu. Alisa ištraukia baltais miltelias apsitraukusią bateriją ir ją palaižo. Tai menkai padeda. Kurį laiką Alisa bando slinkti apgraibom, paskui prisimena, kad slaptoje pižamos kišenėje turėtų būti degtukų dežutė, kurią gavo dovanų nuo Musės, gerosios Musės, savo penkiolikto gimtadienio proga. Aprintoje dežutėje degtukų lygiai keturi. Alisa kelis kartus bando užsidegti degtuką, bet kažkas jį vis užpučia. Tai – vėjas, ramina save Alisa. Bet tai ne vėjas, nes vėjas netampo už pižamos ir nepeša plaukų. Alisa apsisuka ant kulno ir iš visų jėgų leidžiasi bėgti atgal. Kažkas smirdinčio jai šnopuoja į kairę ir dešinę ausis, kažkas seka paskui ir šokinėja priekyje jos, šliaužia šalia ir kybo virš galvos. Kažkas labai stiprus, minkštai ir tiksliai judantis tamsoje, alkanas ir turintis šaltas šiurkščias letenas.

Alisa užkliūna už invalido vežimėlio kojos ir griūna žemyn, tą pačią akimirką

klaikiai sustugęs užvirsta kalnas. Alisa supranta, kad tai galas.

Bet tai nėra galas. Pasigirsta tylus zvimbimas. Paskui viską nušviečia ryški žalsva šviesa. Kalnas sujuda ir staigiai subyra į dalis. Pramerkusi akis, Alisa pagalvoja, kad tos šešios ar septynios plaukuotos būtybės yra beždžionės. Tokias matė viename paveikslėlyje. Jos markstosi ir sutrikusios glaudžiasi pasieniais, su baime ir siaubu stebėdamos vienos kitą ir save.

– Bliamba, jūs visai laukiniai! – pasigirsta šaižus balsas. – MARŠ Į GARDA!

Prieš prarasdama sąmonę Alisa mato atšlubuojantį Avicena. Prišokęs prie pasieniais susispietusių plaukuotojų Avicena juos ima pliekti metaline sulūžusios lovos koja be jokio gailesčio. Taip Alisa susipažįsta su savo septyniais broliais.

*

Dr. Vikšrus kabinetė skubiai sušaukiamas slaptas pasitarimas. Mėnulis, užmetęs koją ant kojos, sėdi kairėje kušetės pusėje, tiesus it styga, Saulė – priešingame jos gale. Dr. Vikšrus vaikšto pirmyn atgal labai susirūpinęs.

– Čia draudžiama rūkyti, – griežtai taria dr. Vikšrus, kai Mėnulis iš pakelio išsitraukia ilgą baltą cigaretę.

Mėnulis, palaukęs kelias sekundes, kol Dr. Vikšrus atsuks į jį nugarą, prisidega cigaretę.

– Net nežinau, ką jums pasakyti... – matuodamas žingsniais kabinetą burba po nosimi Dr. Vikšrus. – Buvau jums kaip tėvas. Išplėšiau jus iš to bepročio Avicenos nagų, išmokslinau, parūpinau klientūros. O jūs visą sistemą griauunate!

– Aš tai jau tikrai čia ne prie ko, – paskuba ištarti Mėnulis.

Dr. Vikšrus meta į jį nepatiklų žvilgsnį.

– Dabar, kai, atrodytu, tik gyvenk ir žvenk, jūs abu susimaunate. Ar ta išpaikusi mergiotė ką nors įtaria?

Saulė ir Mėnulis apsimeta neišgirdę klausimo.

– Ar ji matė jus kartu?

Abu papurto galvas.

– Man neramu. Man labai neramu, – dejuoja dr. Vikšrus.

– Manau, kad ji nieko nesuprato, – vos girdimai ištaria Saulė. – Ji per tyra. Ir per naivi.

– Man, priešingai, ji pasirodė labai sukta ir patyrusi, – tyrinėdamas savo tobulus nagus prataria Mėnulis.

Saulė atsisuka ir akimirką stebi Mėnulį. Mėnulis kreivai nusišypso.

– Mes gi galėjome perimti visą Tykiųjų seserų klientūrą! O dabar... Dabar, jei kas suuos, viskam galas, viskam, – dr. Vikšrus susiima už galvos.

Tačiau globotiniai jo negirdi. Saulė vienu šuoliu atsiduria prie Mėnulio ir ima kumščiais vanoti jam šonus.

– Tu... Tu!

Dr. Vikšrus čiumpa Saulei už kupros ir plėšte atplėšia nuo užgulto Mėnulio. Šis šypsosi plona kruvina šypsena, jo akys blizga kaip negerai pinigai: – Tu tiesiog pyksti, kad aš esu gražus, o tu – ne.

-Tučtuojau baikit! – griežtai sukomanduoja dr. Vikšrus.

Mėnulis slenka į savo kampą. Saulė, gniauždamas sukruvintus krumplius – į savo.

– Ar jūs bent įsivaizduojate, kas bus, jei viskas iškils į paviršių? – stovėdamas priešais ir nepaleisdamas nė vieno jų iš savo regėjimo lauko niūriai paklausia Dr. Vikšrus. – Jūsų tik buvo paprašyta ramiai pasėdėti mėnesį kitą, parinkti medžiagų ir informacijos, palaukti tinkamos progos, o jūs... jūs...

Saulė ir Mėnulis kaltai nunarina galvas.

– Tai va. Aš jums labai nusivyliau, – sausai ištaria dr. Vikšrus.

Nukreipia sunkų žvilgsnį į sutrikusį Saulę.

– Kiek kartų prašiau tavęs nevogti organų iš ligoninės muziejaus? Tau, ką, neužtenka nedokumentuotų atliekų?

Saulė nunarina galvą.

– Galvojau, kad tas organas niekieno. Aš nežinojau, ką darau.

– Va va... Padėti susivokti savyje gali ir vaistai, ir poilsis psichiatrinėje ligoninėje, – įsiterpia Mėnulis.

Ir tuoj pat yra prikalamas prie kušetės atramos nuožmaus dr. Vikšraus žvilgsnio.

– Tu irgi ne šventasis. Lindai prie pacientės. Ji nepilnametė. O tu esi stebimas.

Mėnulis pasišiaušia:

– Nieko aš nelindau! Tai jos nekaltas vaikiškas veidas paskatino mane pasidomėti jos lytimi.

Tai išgirdęs Saulė vėl puola Mėnulį su kumščiais.

– Kaip tu drįsai!... Tu! Tu!!

Šį kartą, kad juos išskirtų dr. Vikšrui tenka panaudoti abiejų rankų jėgą. Mėnuliui praskelta lūpa, Saulei – įkasta į dilbį.

– Su kuo aš turiu dirbti! – dr. Vikšrus nusišluosto nuo kaktos šaltą prakaitą.

– Aš nekaltas, – skuba Mėnulis. – Jis pirmas pradėjo!

– Net silpna darosi, kai pagalvoju, kas bus, jei kas nors suuos, kuo mes čia užsiimame... Juk galėjome imtis ne tik transplantacijos, bet ir kitų komerciškai perspektyvių sričių! O jūs... Tokios neharmoningos asmenybės, niekaip negalite subręsti, ar ne? Pamišot, ko jus mokiau?!

– Baikit, Daktare, per daug kaltinimų, – suniurna Saulė.

– Kaltės jausmas man nepakeliamas... – pritaria Mėnulis. – Jūs gi žinote.

– Pamišot, kas buvo su jumis, kai visi ant jūsų pamazgas pylė ir spjaudė?

Saulės ir Mėnulio akyse nevalingai tvenkiasi ašaros.

– Ar pamišote, kas dangstė jūsų klaidas? Galvojate, man tai mažai kainavo? Diletantų diletantai!...

Saulė ir Mėnulis, neatlaikę dr. Vikšraus psichologinio spaudimo, ima verkti.

– Ar tai tikros ašaros? – paklausia šis, nė nežiūrėdamas į jų pusę.

– Taip, – choru atsako prasikaltusieji.

– Reikia nuspręsti, ką su ta mergiote daryti, – taria Saulės ir Mėnulio globėjas.

– Ką siūlote? – paslaugiai pasiteirauja Mėnulis.

Dr. Vikšrus nieko nesiūlo, abu su Mėnuliu vienu metu nukreipia savo žvilgsnius į Saulę. Šis nerimastingai ima tampyti savo paraudusią nuo kraujo mėsininko prijuostę.

– Kodėl visada aš?... Aš jos nevalgysiu. Ji mano draugė.

– Kam valgyti?... Galima gi ir civilizuotai. Pavyzdžiui, prapjauti ką nors ir palikti nukraujuoti.

– Man visiškai nesvarbu, kuris iš jūsų imsis šios užduoties. Man svarbu, kad nežlugtų mūsų projektas, – sausai pastebi Dr. Vikšrus.

– Nemokšiška injekcija, atlikta praktikantės, būtų pati įtikinamiausia mirties priežastis! – pasiūlo Mėnulis, niekada nepritrūkstantis idėjų, kaip viską sutvarkyti kitų rankomis.

– Aš nenoriu, kad Alisa kankintųsi! – sušunka Saulė.

– Mes irgi už greitą ir neskausmingą baigtį, – nuramina jį dr. Vikšrus. – Dabar tik reikia pasistengti kuo greičiau surasti tą vienakoję nelaimę.

*

Nykštuko karalystėje Alisa praleidžia savaitę. Septyni laukiniai iš morgo nuo jos nesitraukia nė per žingsnį. Supratęs, kad atgal į rezervinį šaldytuvą jų niekaip nesugebės gražinti, ir pajutęs, kad galbūt jau atėjo laikas paleisti globotinius į platųjį pasaulį, Avicena susiranda seną skutimo mašinėlę ir kaip geba nuskuta kiekvieną jų plikai, kad būtų labiau į žmones panašūs. Aštuntą rytą prie dėžės, kurioje Avicena įrengė Alisai guolį, broliai priridena savadirbę transportavimo lovą. Ruggjūčio penkioliktąją Alisa, lydima ištikimojo septyneto, tyliai grįžta į devintą aukštą. Tęsti gydymo, kaip sakė Avicena. Atsisveikindamas su savo augintiniais, Avicena kiekvienam pasako jo vardą ir glaustai nupasakoja to vardo prasmę. Iš savo senos instrumentų

dėžės ištraukia ir padovanoja po medinę dėdele, kad turėtų ką veikti, kai nebus, ką veikti, bei pataria kaip ugnies vengti moterų ir televizijos, kuri gadina akis ir bukina protą.

VI. PASKUTINIS NORAS IR PIRMOJI DAINA

*

Palatą Nr. 767 tylusis konvojus randa užrakintą iš vidaus. Nepaisant didžiausios pagarbos Alisos asmeniui ir jos atliktiems stebuklams, skyriaus Vyriausiajam atrodė per didelė prabanga laikyti tokią ypatingą vietą tuščią. Taigi dabar čia už papildomą mokestį guldavo pasiturintys ligoniai, taip pat sveikieji. Lovas šioje palatoje pacientai graibstyte graibstė. Idant nekiltų finansinė painiava, palata buvo skubiai ir apdairiai įforminta kaip atskiras ūkinis vienetas, viešojo įstaiga „Alisos atminimo fondas“. Vyriausiasis, žmogus giliai verslus ir praktiškas, atsižvelgdamas į milžinišką paklausą, svarstė galimybę lovas statyti dviem aukštais, jį šiek tiek stabdė lubų žemumas. Kol buvo ruošiamas kapitalinis palatos rekonstrukcijos planas, buvo skubiai atliktas kosmetinis remontas: palata šiek tiek praplėsta gretimų pagalbinių patalpų sąskaita, vietų skaičius padidintas iki dešimties. Nuolat drėkstančią kairiąją palatos sieną nuspręsta pridengti plastmasinių gėlių kompozicija, užsakyta iš vokiško buitinių prekių katalogo. Reprodukcija su aklu Rytų išminčiumi tyliai pakeista teigiamai psichiką veikiančiu paveikslu, vaizduojančiu jūros bangomis šuoliuojančias tris baltas kumeles. Su pranašu iš Vakarų sunkiau sekėsi susitarti. Darbininkas bandęs nuo sienos nusukti tiesiai virš buvusios Alisos lovos kabėjusį raudonmedžio kryžių, sekančią dieną cemento maišyklėje paliko abi savo rankas. Darbų vykdytoją, prižiūrėjusį palatos Nr. 767 atnaujinimo darbus, grįžtantį namo sukandžiojo dvi pasiutusios lapės, valdomos, kaip drabstydamas putas teigė konvulsijų krečiamas nelaimėlis, ant suoločio tupinčio šlubo katino, kuris, stebėdamas egzekuciją, juokėsi Pamelos Anderson balsu. Tad kryžių buvo nuspręsta kurį laiką palikti ramybėje. Galų gale, nusprendė skyriaus vadovybė, gal net naudinga ypatingoje vietoje palikti šį tą autentiško.

Suprantama, kad pirmiausia palatoje buvo įrengtos kelios naujos elektroninės spynos. Be jokios naudos pusvalandį purtę paaukuotą palatos Nr 767 rankeną septynetas lovą su Alisa įstumia pro pirmas pasitaikiusias atviras duris. Gerai spustelėję įterpia savo brangujį krovinį tarp dviejų knarkiančių gimdyvių. Tuomet sugula ant grindų ir užmiega kaip negyvi.

Kamaelis sapnavo pasaulio pabaigą. Savo išūniam Avicena buvo nusprendęs suteikti tik prasmingus, gražius, asmenybę stiprinančius vardus; Kamaelis

buvo pirmasis, todėl Avicena jį pakrikštijo Džiaugsmo ir optimizmo angelo vardu. Rastinukas greitai pasirodė esąs stiprus ir žiauriaus būdo. Jam Avicena buvo nusprendęs palikti po savęs visas Mirusiųjų knygas ir Požemio karalijos raktus. Kamaelio sapne raktai atitenka aklajam Urimui, todėl jis nusprendžia nenuleisti nuo brolio akių.

Antrajam medicininių atliekų konteineryje rastam įsūniui Avicena suteikė Baglio, Susivaldymo ir santūrumo angelo, vardą. Baglis sapnavo išsiskėtusią moterį, kuri buvo už jį kelis kartus didesnė, ir jis jautė, kaip stipriai ji jo geidžia ir kaip padargas tarp jo kojų ima keistis ir juos abu, naivųjį Baglį ir kietąjį daiktą, traukte traukia slidus ir šiltas gaurais apaugęs urvas. Netoliese Baglis regi įtėvį, daužantį pagaliu moters šlaunį, milžinei kad nors kas, ji atsipalaidavusi šypsosi ir Baglis supranta, kad pakliuvo į spąstus. Nuo sukrečiančio beviltiškumo Baglis apsiverkia. Didžioji moteris jį ėda ir Baglis sapne kaukia iš skausmo.

Pascharui Vizijų angelo vardą Avicena suteikė nujausdamas, jog trečiasis šiūkšlyne rastas abortukas yra neriba, ir džiaugdamasis, kad formuojasi grupė, kurią retomis švelnumo akimirkomis vadindavo savo „mažąja kariauna“. Kitaip nei broliai, Pascharas nejautė malonumo griauždamas medicininės atliekas. Gali būti, kad giliai širdyje Pascharas net buvo vegetaras. Tačiau šiam jo prigimties aspektui nebuvo leista niekaip išsiskleisti, nes griežtasis ir reiklusis įtėvis dažnai maitinimą keisdavo jėgos ir ištvermės pratimais, neminint sudėtingos daugiapakopės bausmių sistemos, kurioje marinimas badu savo veiksmingumu nė trupučio nenusileido įmantrioms fizinėms bausmėms bei kankinimu protingomis filosofinio turinio knygomis ir neišsprendžiamais rafinuotais sudoku, kuriuos Avicena pats kūrė laisvomis nuo skrodimų ir mirusiųjų registravimo minutėmis. Lėtoko mąstymo Pascharas nesuvokė to, ką sapnavo. Pabundęs jautėsi labai pakylėtai.

Armaitai, ketvirtajam įsūniui, Avicena parinko Tiesos angelo vardą, tikėdamasis, kad vyriausybė kada nors jam kompensuos dėl reformų nuvertėjusias lėšas, kurias jis tikėjosi tučtuojau investuoti į kokį nedidelį perspektyvų asmeninį verslą – turėjo įdomių minčių tiek palaikų naikinimo, tiek jų balzamavimo klausimais. Armaita sapnavo Pascharo sapną. Atsibudęs pareiškė, kad tai yra ne Dieviškas planas, išreikštas skaičiais, kaip vylėsi brolis, o tiesiog buhalterinė apskaita išsaugota Exelyje. Tai yra tiesa, nors jis ir gerai nesupranta, ką ji reiškia.

Galgalielis, Vibracijų angelas, savo vardą gavo trumpo Avicenos susižavėjimo chorine muzika periodu. Galgalielis sapnavo, kad yra devynių procentų riebumo varškės sūrelis, kurį galingas aparatas per kelias sekundes supakuoja

į vakuumą.

Urimas greičiau priminė paukštį nei žmogaus užuomazgą ir buvo plaštakos dydžio, kai nykštukas jį aptiko personalo persirengimo kambaryje, užkištą už radiatoriaus. Nesitikėdamas, kad kas gero iš to išeis, Avicena įkišo jį į terariumą su dėmėtisiais gekonais ir pamiršo. Galinga dienos šviesos lempa nusvilino Urimo odą, driežų šlapimas galutinai išdegino nesusiformavusius akių obuolius. Tačiau jis išgyveno. Kai terariumas mažyliui tapo per ankštas, jis atsistojo ir, peržengęs stiklinę sieną, patraukė ieškoti naujo lizdo. Kas žino, kur būtų nuėjęs, jei akylasis Avicena nebūtų jo sustabdęs smūgiu šluotkočiu per patį viršugalvį. Kaukolės kaulas skilo, tačiau ir po šito galingo smūgio mėnesį patysojęs ant šaltų betoninių grindų, Urimas atsigavo. Senis mėgo gyvybingą jaunėlį, retkarčiais jį palepindavo liekanomis nuo savo stalo bei gyvomis žiurkėmis. Urimas, Šviesos angelas, miegojo be sapnų, nes driežai retai ką sapnuoja.

Douma, Tylos angelas, sapnuoja keturių valandų daugiataukstantinį Massive Attack koncertą. Toliau sekę įvykiai tik patvirtina faktą, kad tokie sapnai nieko gero nežada. Todėl, jei jau pradėjote sapnuoti, kaip techninis personalas ruošia sceną milžiniškam koncertui, pasistenkite kuo greičiau atsibusti.

*

Alisos grįžimas visiems suteikė ne tik daug džiaugsmo, bet ir papildomų rūpesčių. Visų pirma buvo neaišku, kur dėti tuos septynis. Palata Nr. 767, net skubiai po kitas palatas iškaišiojus priverligijuotosius ligonius, buvo akivaizdžiai per ankšta nežinia kuo sergančiai pacientei ir septyniems vyrams. Susitarti su pastaraisiais gražiuoju buvo beviltiška. „Mes nuo jos niekada nesitrauksim, taip mums tėtė liepė“, kaip užsispyrę avinai kartojo šie. Du jų visą laiką kiurksojo palatoje, vienas už durų, kur sekė visus ir viską, o labiausiai tai, kas kam ką skanaus atneša, likę keturi pasikeidami leido laiką vestibulyje prie televizoriaus, per reklamines pertraukėles burtų nulemta tvarka eidami atiminėti kitų ligonių maisto. Tokia padėtis mažai kam nuoširdžiai patiko. Tačiau ir priešintis jai nei ligoniai, nei skyriaus administracija neturėjo pakankamai jėgų. Tegu būna, jeigu jau niekaip negalime jų iš čia iškrapštyti. Tegu saugo Alisą ir jos garbę, vis tiek neturi ką veikti. Dar visi labai nekantriai laukė, kol Alisa vėl pradės daryti stebuklus. Tačiau jų kaip nebuvo, taip nebuvo. Į visus klausimus, kur buvo ir ką veikė, Alisa atsako tylą. Tuo, ką ji kalba, niekas nedrįso tikėti. Tik atmerkusi ji pareiškė, kad yra ligoninės karalienė. Kad jai vieni niekai vaikščioti kiaurai

sienas, bet ji niekam nerodys, kaip tai daro. Alisa neėmė nė kasnio į burną, spjovė lauk visas tabletes, nesileido liečiama ar apžiūrima, ką jau kalbėti apie tokią intervenciją kaip lašelinė ar injekcija.

– Jūs norite manimi atsikratyti.

– Alisa, tu klieidi.

– Mes tik norime pamatuoti tavo temperatūrą ir pasižiūrėti, kaip gyja žaizda.

– Nelįskit prie manęs!

– Zuikeli, niekas prie tavęs nelenda. Toks mūsų darbas.

– Jūs norite manimi atsikratyti ir jie nori manimi atsikratyti!

– Kas jie?

– Žmonės baltais chalatais.

– Kodėl, Alisa?

– Jie bijo.

– Ko?

– Kad paaiškės tiesa.

– Kokia tiesa?

– Tiesa apie kepenis.

– Mergaitė nesavam prote.

– Vienas klausė, ar jos švarios, kitas sakė, kad dar nespėjo atšalti.

– Negali būti.

– Vienas norėjo jas pirkti. Kitas – parduoti.

– Koks melas!

– Kokia vaizduotė!

- Tai buvo trečiadienis.
- Negali būti!
- Išklauskim gražiosios mergelės.
- Klausė, kada bus šviežių inkstų. O antrasis siūlė sulaukti pilno Mėnulio, tada nurašyti vieną kitą sveikesnį pamišėlį juokų darbas.
- Sulaukti „mėnulio“?
- Taip, Mėnulio.
- Ne, šitų kliedesių neįmanoma klausyti.
- Aš nekliežiu.
- Palaukit, bet juk šventoji Alisa negali meluoti...
- Prašom patylėti, kai vadovybė kalba.
- Tai klasikinis maniakinės paranojos atvejis.
- Jie galvojo, kad aš miegu.
- Kas patikės, kad mūsų ligoninėje įmanoma prekyba organais!
- Jai šokas. Dėl kojos amputacijos. Jaunam žmogui nelengva su tuo susidoroti.
- Na, daktare, jūs tikrai geriau žinote, kas vyksta su mūsų dukra.
- Manau, kad viską galima paaiškinti. Jūsų dukra šiuo metu vartoja įvairius vaistus.
- Kodėl manimi netikite?
- Visų pirma, tu nieko nevalgai. Visų antra, tai skamba labai neįtikėtina.
- Atkreipčiau jūsų dėmesį, kad tokios kalbos užtraukia gėdą mūsų ligoninei. Jei nebūčiau senas jūsų draugas, jei tai nebūtų Alisa, tikrai paduočiau jūsų šeimą į teismą.
- Kodėl niekas manimi netiki?!

- Pone daktare, prašom atleisti, mūsų dukra tokių dalykų pripasakoja!
  - Tik įsivaizduokite, ji tvirtino, kad ją kandžioja nematoma šunbezdžionė, kad už tapetų gyvena mirusi senelė, kuri kalbasi su ja aramėjų kalba. Klideshow apie miškus ir sodus mažais varteliais, esančiais kiekvieno žmogaus viduje... Be to, ji pasakodavo, kad panorėjusi galinti susitraukti į tašką ir atsidurti bet kurioje pasaulio vietoje, o dar gražiau būdavo, kai sakydavo, kad galinti išsitempti į begalinę tiesę. Liežuvis neapsiverčia pakartoti to, ką ji pranašaudavo globaliems prekės ženklams, tokiems kaip „Coca cola“, „Proctel&Gamble“ ar „Adidas“.
  - Mieloji, užteks.
  - Kodėl užteks? Tegų žino visi. Kodėl mes turime viską slėpti?... O fantazijos apie morgę kažkokio neūžaugos neva užaugintus brolius? Manai, man neskaudu?
  - Nereikia taip jautriai į viską reaguoti, mieloji. Galime gi užsakyti genetinį tyrimą, jis ir išsklaidys visas tas fantazijas.
  - Kam tau genetinis tyrimas, senas kvaily?! Tegų vaikas galvoja, ką kalba. Tiek į ją investuota. Visi stengiasi, kad tik jai geriau būtų, kad nieko netrūktų. O ji tik sėdi, svaičioja ir dergia visus. Jokios pagarbos, aš jau nekalbu apie bent minimalų dėkingumą!
  - Tikrai, Alisa, galėtum būti geresnė savo motinai...
  - Ponia, nesijaudinkite, čia toks amžius, tai praeis. Kita vertus, gerbiamoji, mes galėtume asmeniškai susitarti dėl psichoterapinės konsultacijos. Neprofesionalus gilinimasis į save, į kurį paprastai stačia galva puola sutaupyti linkusios jautrios natūros, žinia, gali ne tik pakenkti, bet ir labai brangiai kainuoti bei baigtis totaliu asmenybės susikaldymu.
  - Tėveli, aš nenoriu būti viena.
  - Gal mūsų vaikui tiesiog trūksta vitaminų?...
- Alisa ima graudžiai verksti. Tėvas atsisėda šalia, paglosto jos galvą.
- Klausyk, jei į košę įdėtum druskos, sviesto, šlakelį pieno ir dar žiupsnelį cukraus, ji būtų visai valgoma. Kojos netekti – dar ne pasaulio pabaiga.
  - Aleksas, sakė, ateis, o neatėjo.

– Pamiršk, Angele, tą pašlemėką. Kam tau jis? Juk tu turi mus.

– Duokite man, prašau, radiją.

– Radijos tau negalima.

– Kodėl negalima?

– Negalima, nes negalima.

Alisa apsiverkia.

– Va, matote?! Nežinia ko nori, nežinia ko verkia.

– Noriu radijos. Noriu išmokti dainuoti.

– Kartoju, jokių būdu negalima pataikauti liguistiams troškimams.

– O gal duokime jai tą radiją, kas čia tokio?

– Radija, žinokit, tik pradžia. O jei vargonų mergaitė užsimanys, tai ką, statysime?... Be to, jūs tik pagalvokite, ką kiti ligoniai pasakys.

– Jūs teiskus. Nereikia pataikauti vaikams.

– Mano manymu, jūsų dukra jau pakankamai prisiklausė netikusios muzikos. Taip būna jautresniems žmonėms, rizikos grupei priklauso ir nesusiformavusios naivios asmenybės, paaugliai. O jūs ką manote, kolega?

– Pritariu. Prisiklauso muzikos, prisižaidžia kompiuteriniais žaidimais, paskui visai nebeskiria, kur tikrovė, o kur gryniausia iliuzija. Kaip parodė nevienas daugelį metų vykdytas tyrimas, taip vadinami populiarieji hitai lengvai įsėda į jaunas, priešintis blogiui neįpratusias smegenis, ir nuodią jas, katastrofiškai mažindami norą pasveikti. Rekomenduoju visišką tylos režimą ir lašelinę su fiziologiniu skysčiu.

Alisa susigūžia.

– Radija, mieloji, tau tikrai labai pakenktų.

– Aš bijau.

– Ko, Aukseli?

- Bijau mirti.
- Na, jau. Kam kalbėti apie mirtį. Argi čia kas miršta, ponas daktare?
- Hm...
- Man baisu.
- Neverk, Mažiuk. Tegu lieka šitie septyni, jei jau tu pas mus tokia bailiukė.

Taip televizorius perstumiamas arčiau Alisos palatos, o septynetui pasiūnamos uniformos su atlapuose žaliais siūlais išsiuvinėtais vardais. Dėl šventos ramybės jiems leidžiama vadintis „Tikrųjų Alisos brolių draugija“. Mainais už tai Alisa pažada reguliariai maitintis, mažiausiai pusę karto į dieną. Palatoje iš visų reikalaujama vaikščioti ant pirštų galiukų ir kalbėti gestais, kad keistieji broliai, reketuodami kitus ligonius, neterštų Alisos ir su jos vardu susijusių bendrovių bei produktų vardo, „Alisos atminimo fondas“ išskiria jiems simbolines algas. Dailiai pasipuošęs septynetas sulaukia moteriškos daugumos personalo bei bent kiek gyvesnių pacienčių dėmesio ir jų gyvenimas ligoninėje pamažu virsta rojumi. Tai kelia vis didesnę nerimą vyriškajai skyriaus pusei. Labiausiai pikta, žinoma, dėl uzurpuoto televizoriaus. Todėl jie nusprendžia Alisą išgyvendinti. Vyrai individualiai ir grupėmis atkakliai meldžiasi ir Alisos jėgos silpsta, kol vieną dieną ji užspringsta tirštu kisieliu, o gal tai buvo dar kas, iš liguistų Mėnulio fantazijų rinkinio.

*

Urimas grįžo iš tualetu ir visa savo driežiška oda pajuto, kad kažkas ne taip. Apgraibomis susirado palatos kampe medituojantį Galgalielį. Kai Urimas pasibeldė į jo slaptos vidinės šventyklos duris, šis iš pradžių nenorėjo jo įsileisti, nes visi patyrę meditacijos mokytojai, daktaras Kacudzo Niči taip pat, pataria šių durų niekam neatidaryti. Kai Urimas kelis kartus pikta į jas įspyrė, Galgalielis suprato, kad teks nusileisti atkakliajam broliui. Atsisveikino su savo virtualios šventovės beržais, susiskaičiavo iki dešimties ir atsimerkė. Rado Alisą išgriuvusią iš lovos ant grindų, užverstomis viršun akimis, pamėlusiu liežuvio, ant krūtinės sukryžiuotuose kumščiuose sugniaužusią sąsiuvinį su suklijuotais saldinių popieriukais. Urimas klupdamas išbėgo kviesti likusių, Galgalielis pakėlė Alisą žemyn galva už kojų ir ėmė purtyti, nuo ko mergaitė tik dar labiau mėlo. Subėgę broliai darė, ką galėjo. Kamelis persimetė per kelį ir makalavo jos burnoje pirštu, bet Alisa nevėmė ir nerodė jokių gyvybės ženklų, Pascharas išsitraukė kišeninį peiliuką

ir pasisiūlė padaryti jei trachėjos atvėrimą, tam griežtai pasipriešino Armaita, nepakeliantis kraujo vaizdo, kiti broliai gal ir būtų sutikę. Broliai patiesė Alisą ant grindų ir pasikeisdami tris valandas darė širdies masažą ir dirbtinį kvėpavimą. Viskas veltui.

Kai pagaliau vyrai supranta, kad nieko nebebus, užremia spintelėmis palatos duris, paguldo Alisą atgal ant lovos, susėda aplink ir verkia tris dienas ir tris naktis, ir liūdi ir bijo, kas dabar jiems už tai bus.

– Kas dabar mums bus?!

– Geriau negalvoti.

– O Dieve...

– Mus balzamuos. Gyvus.

– Man jau geriau būti balzamuotam, nei išnykti be pėdsakų dūmų pavidalu.

– Velnias, velnias. Bet kas gi dėl viso šito kaltas?

Visi žiūri į Galgalielį.

– Kodėl aš?

– Kiek kartų tavęs buvo prašyta nevibruoti palatoje?

– Aš tik meditacijos pagalba bandžiau suvokti, kas paskatino Didįjį sprogamą...

– Taip, o ką turėjai daryti?

– Pamaitinau Alisą šaukšteliu, kaip visada. Ir man pasirodė, kad ji užmigo. Tada ir leidau sau truputį pabūti su savimi.

– Užtat dabar mes visi vėl sėdime giliame šūde.

– Broliai, aš tikrai nekaltas. Aš gi norėjau, kad mums visiems geriau būtų.

– Kur gi ne.

-Juk jei atskleisčiau šitą paslaptį, laimėčiau Nobelio premiją...

– Atsirado mat.

– Būtume pasisiuvę kiekvienas po dar vieną švarką, o gal net po visą kostiumą, su guzikėliais auksiniais. Padovanotume Tėveliui naują lazdą, o Alisai būtume galėję nupirkti dirbtinę koją.

Broliams sunku sulaikyti ašaras.

– Dabar nei Nobelio premijos, nei Alisos...

– Gal mes dar galime ką padaryti?

– Ką čia bepridursi.

– O gal ją paslėpkim? – ūmai pirmą kartą gyvenime prabyła Douma.

Nuostabą brolių akyse greitai pakeičia pyktis.

– Pasakysim, kad ji pasveiko ir išvyko...

Douma supranta, kad netikslinga ir nesaugu toliau vystyti šią temą.

– Na, aš tik pajuokavau, – pasako jis ir vėl nutyla amžiams.

Broliai verkia toliau. Kai ašaros išsenka, pabunda racionalus mąstymas.

– Ką darysim toliau?

Žiūri vienas į kitą, tyli.

– Mes negalime jos kišti į juodą žemę.

– Ir į spintą ji netilps...

– Tai ką darom?

– O varge, tikrai, ką mes pasakysim tėčiui? Jis mus užmuš.

– Nors ji ir mūsiškė, vis tik siūlau atsikratyti kūnu. O paskui dingti iš čia.

– Aš bijau.

– Aš irgi.

– Tokia nelaimė! Kaip mes visa tai išgyvensim?

– O gal vis tik natūralu šitaip numirti, pačiame jėgų žydėjime? Paslepiam spintoje ir dingstam...

– Ką tu pasakei?

– Puikiai girdėjai.

– Klausyk, tu, sukniastas maita. Dar sykį pakartosi – skrisi pro langą...

– Ei, ei... Ramiau, driežų karaliau.

– Tuoju kaip gausi!

– Tss... Girdite?

– Kas čia dabar?

Kažkas tyliai, bet atkakliai beldžia į duris.

– Ką darom?

Broliai gūžčioja pečiais.

– Pas mus viskas tvarkoje, – kuo ramesniu balsu pasistengia pasakyti Galgalielis.

– Įleiskite, aš jums padėsiu, – pasigirsta iš kitos pusės, kad skambėtų rimčiau kiekvieną skiemenį palydi stiprus smūgis kumščiu į duris.

– Nepatinka, man šita anarchija.

– Įleidžiam, pažiūrime, ko nori.

– Dar ko.

– Visą ligonę prikels.

– Klausyk, mes neturime iš ko rinktis.

– Gal čia tikrai koks galingas burtininkas.

– Jei ką, nusuksim jam sprandą.

Kamaelis prieina prie durų ir jas praveria. Iš kitos pusės visų pirma

prasibrauna daili pintinė, pridengta siuvinėta skepeta. O paskui ir smilgos liesumo, geraširdiškai besišypsanti būtybė.

– Kas tu toks?

– Aš Nandi.

– Keistas vardas.

– Nandi, arba suteikiantis malonumą kitiems.

– Ko nori?

– Atnešiau jums šio to pasistiprinti.

Nandi pakelia skepetai ir broliai visi vienu prisimena, jog pamiršo, kada paskutinį kartą maitinosi.

– Puri, čapati, masala dosa, – pristato savo kūrinus Nandi. – Paragaukit, mielieji, ir doklos arba, kitaip tariant, šviežutėlio morkų pyrago, tik prieš pusę valandėlės palikusio kaitriąją orkaitę.

Broliai puola prie skanėstų. Neprašytas svečias stebi juos švelniai ir atlaidžiai.

– Te šie paprasti paplotėliai ir kiti gardumynai suteikia jums jėgų, sveikatos, laimės, pasitenkinimo jausmą bei pailgina jūsų gyvenimą. Būčiau pagaminęs ir samosų, bet pritrūkau panyro, tikrojo indiško sūrio.

Broliai kerta viską iš eilės. Kad čia kažkas ne taip, pirmasis įtaria Urimas.

– Klausyk, kaip tu ten...

– Nandi.

– Klausyk, Nandi. Ar man tik pasirodė, ar tikrai nė viename paplotėlyje nebuvo kiaulienos?

Nandi šypsodamasis papurto galvą.

– Jautienos?...

– Avienos?

– Žmogienos?

– Taip, tai tiesa, – nuolankiai atsako Nandi, – tai absoliučiai vegetariškas maistas. Tokiu maistu ir smaguriauja Dievai.

Broliai susižvalgo.

-Tu mus apgavai!

– Mes gi mėsėdžiai!

– Bet juk buvo skanu?– meiliai pasiteirauja Nandi.

– O varge, kas dabar bus....

– Tėtis nedovanos.

– Nenusiminkite ir nieko nebijokite. Jūs ką tik pirmą kartą paragavote maisto, sukurto nenuskriaudus jokios gyvos būtybės.

– Bestija, aš tave užmušiu! – suklinka Urimas ir puola gerąjį virėją.

Tačiau broliui kelią pastoja Pascharas.

– Palauk. Išklausom jo.

Pascharas atsisuka į Nandi.

– Gal ten buvo bent kiaušinių?...

Nandi papurto galvą.

– Nutraukti net neapvaisinto kiaušinio gyvybę yra žiauru. Nenorėjau teršti savo karmos.

– Nešk iš čia savo krepšelį. Kol mes apsunkę nuo tavo dietinių paplotėlių.

Bet Nandi niekur neskuba.

– Atėjau jums padėti, taigi čia ir liksiu.

– Mums nereikia jokios pagalbos.

– Netgi labai reikia.

– Iš kur žinai?

Nandi parodo ranka į Alisos pusę.

– Atrodo kaip mirusi, – ramiai ištaria.

– Ne, ne... – vienas per kitą suskumba šaukti broliai. – Ji tik miega!

– Manęs neapgausite, ji miršta.

– Mums nereikia tavo pagalbos. Ot, nesupratingas padaras.

– Esu čia Alekso prašymu, – ramiai ištaria Nandi.

Brolių kraujas užverda. Rėkia vienas per kitą.

– Ta šlykštyne!

– Pasakė, kad nusives į tikrą koncertą ir nenusivedė!

– Jis ją išdavė!

– Jis melagis!

– Išgama!

– Jis neatėjo, nes negalėjo, – ramiai ištaria Nandi.

Iš kišenės išsitraukia kruviną sulankstytą popieriaus lapą ir ima skaityti: – *Kas atsitiko šiandien*

Saulė apako

Mėnulis nukrito

O aš vis dar myliu tave

Stebuklas

– Tai nieko neįrodo! – širšta broliai.

Nandi išsitraukia dar vieną dėmėtą skiautę: – *Baigias naktis.*

Kalnas Lingju šoka

Seniai pamirštą šokį.

Tylumoj einam

Vienas kito link

– Na, čia tai iš viso neaišku, apie ką, – negali nurimti broliai.

– Tuomet klausykit, netikėliai:

Triskart kritau

Triskart atsikėliau

Triskart miriau

Triskart prisikėliau

Vis stipriau tave myliu

Vis stipriau

Nandi apžvelgia septynetą ramiu žvilgsniu.

– *Trisdešimt du eilėraščiai ir septyni laiškai.*

– *Na, tai tik įrodo, kad jis buvo visiškai nesveikas.*

– *Visi jie skirti Alisai.*

– *Beprotris.*

– *Ne, jūs tiesiog nepratę klausyti širdimi. Radau jį sumuštą prie ligoninės vartų. Jo buvo neįmanoma pažinti. Atrodė, tarsi būtų kritęs iš aukštai, veidu į stiklą. Galvojau, valkata. Pažinau jį pagal kojineį, ji buvo visa purvina, bet vis tiek aš jį pažinau, tokia megzta, juokinga.*

– *Tu nori mus sugraudinti. Nepavyks.*

– *Atrodė baisiau už mirusį. Partempiau pas save. Slaugiau ir rūpinausi, kaip mokėjau... Deja. Daug gero yra man padaręs. Priėmė mane, našlaitį, į savo namus. Išmokė rašyti ir skaityti. Dalinosi tuo, ką pats turėjo. Mane mokė niekada nepasiduoti. Ir klausyti savo širdies balso. Padėjo gauti darbą virtuvėje. Čia, tarp puodų, radau ramybę ir palaimą. Jis išmokė mane mylėti. Nesityčiojo iš manęs, kai sužinojo, kad esu gėjus. Nes tikrai meilei nesvarbu, kas tu esi.*

Beklausant Nandi, brolių akys sudrėksta. Nandi pasilenkia ir iš bato išsitraukia šveicarišką peiliuką, pagamintą drabščių Kinijos žmonių, porą spaustukų kraujui sustabdyti, siūlą ir adatą. Prieina prie Alisos, švelniai paliečia jos rankas ir kumščiai atsigniauzia, paleisdami suglamžytą sąsiuvinį su popierėliais.

Nandi atsargiai prasega Alisos pažamos sagas.

– O Dieve, ką tu čia darai?

– Blogiau nebus. Blogiau jau nebebus, – sau po nosimi sušnibžda Nandi. – Prašau, užsimerkite ir susikibkite rankomis.

Broliai nevalingai išpildo Nandi prašymą.

– Dabar prašau melstis kartu su manimi.

Dieve padėk Dieve padėk Dieve padėk

Dieve padėk Dieve padėk Dieve padėk

Dieve padėk Dieve padėk Dieve padėk

Nandi iš krepšio kelia kažką raudono, suvyniotą į kelis polietileninius maišelius.

– Jėzau...

– Būtumėt matę, kaip tai išnešiau iš reanimacinio, labiau mane gerbtumėte.

Nandi pasilenkia ir pabučiuoja Alisą.

– Toks buvo paskutinis Alekso noras, – paaiškina broliams ir imasi darbo.

Kai Alisa pabudo, jos krūtinėje plakė nauja širdis. Ir jos širdis dainavo.

Turiny

I. PLAUKAI	8
II. PABÈGIMAS	32
III. PLASTILINAS	62
IV. ATSIVERTIMAS	90
V. SENOS PASLAPTYS	124
VI. PASKUTINIS NORAS IR PIRMOJI DAINA	153